

Cô Dâu Mặc Váy Đen

Contents

Cô Dâu Mặc Váy Đen	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	45
14. Chương 14	50
15. Chương 15	53
16. Chương 16	57
17. Chương 17	60
18. Chương 18	64
19. Chương 19	68
20. Chương 20	71
21. Chương 21	75
22. Chương 22	79

Cô Dâu Mặc Váy Đen

Giới thiệu

Trào lưu sáng tác truyện đang lên, làm cho không ít những tác giả mới ra đời, những câu chuyện mới

1. Chương 1

Sáng. Ánh nắng dịu dàng của buổi sớm mùa hè ủa vào cửa sổ, chạy đến bên chiếc giường màu hồng phấn đặt giữa phòng. Thiên Di khẽ nhăn mặt, dụi dụi mắt rồi ngước lên chiếc đồng hồ hình quả dâu ở đầu giường.

- Ừm..mới bảy giờ sáng.- Rồi nó lại nhắm tịt mắt, lăn qua một bên - Mà...CÁI GÌ???Bảy giờ rồi sao???

Thiên Di ngồi bật dậy, mở choàng mắt như rồ bốt được lên dây cót.Nó cuống quýt chạy vào nhà tắm, một lát sau lại cuống quýt chạy xuống tầng một.

- Cô Kim! Cô Kim! Sao không gọi cháu dậy?

Người giúp việc tên Kim đang chuẩn bị bữa sáng dưới bếp, thấy Thiên Di thì vội cúi đầu.

- Tại hôm qua thấy cô chủ dặn đừng gọi cô chủ dậy nên...

- Trời ơi! – Thiên Di vừa nói vừa buộc vội mái tóc - Lần sau nếu cháu dặn như vậy thì có nghĩa là: hãy gọi cháu dậy bằng-mọi-cách.

Xỏ chân vào đôi giày converse, Thiên Di chạy nhanh ra chiếc Porsche đỗ ở sân.

- Cô chủ, còn cái này. – Cô Kim gọi với theo.

- Bác à, bác đi nhanh hơn được không? Cháu sắp muộn học rồi.- Thiên Di vừa nói vừa nhai chiếc bánh hamburger mà khi này cô Kim kịp đưa cho nó.

- Cô chủ, tôi chỉ có thể đi nhanh hơn nếu tất cả đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh mà thôi.

- Phen này thì cháu chết chắc.Từ đầu năm đến giờ đã đi học muộn tới bốn lần rồi.- Thiên Di ôm đầu.

- Tôi nghĩ cứ tình trạng này thì sẽ còn nhiều lần cô chủ muộn học.

Bác lái xe nói rồi tùm tùm cười.Còn ở ghế sau, một con bé đang méo máo khổ sở.Mười phút sau, chiếc Porsche từ từ tiến vào cổng trường Đại Nam.Tuy đã vào học nhưng một vài học sinh vẫn cố ngước mắt ra cửa sổ để ngắm nhìn chiếc xe màu đen sang trọng và đắt tiền.

- Bác về đi, khi nào tan học cháu sẽ gọi.

Thiên Di bước xuống xe và đóng sập cửa lại.Nó chạy như bay lên tầng hai rồi dừng lại trước cửa lớp 12A3.Thấy cô Bình – giáo viên môn Văn đang chăm chú giảng bài, Thiên Di liền rón rén chui vào lớp bằng cửa sau. Đang nhắm mắt nhắm mũi bò theo kiểu “du kích” thì bỗng “cộc” một tiếng, chiếc thước kẻ quen thuộc của giáo viên đã được dựng thẳng đứng trước mặt nó.Người cầm thước không ai khác, chính là cô Bình.

- Em có tổ chất của một nữ thanh niên xung phong đấy, cô bé.

- Em...- Thiên Di ấp úng.

- Nhưng tiếc là đây không phải giờ giáo dục quốc phòng.Em đi học muộn. Giờ em có thể đứng lên đi về chỗ được rồi nhưng cuối giờ nhớ nộp bản kiểm điểm cho cô.

- Dạ...- Thiên Di chán nản xách chiếc cặp hình gấu Pooh về chỗ.

- Kế hoạch đột kích bất thành. – Hoa, cô bạn thân ngồi cùng bàn quay ra thì thảo với Thiên Di - Thế nào? Hôm nay bà dậy không sớm hay dậy muộn vậy?

- Bà muốn chết hả? “Dậy không sớm” và “dậy muộn” khác nhau à? – Thiên Di lờ mắt nhìn Hoa.

Hoa bật cười ra vẻ đắc ý, bỏ mặc Thiên Di đang liên tục chọc chọc cái bút bi hình chú chó Snoopy xuống bàn bằng một thái độ không mấy vui vẻ.

Thiên Di là một tiểu thư - một tiểu thư chính hiệu vì có bố là đại gia bất động sản, còn mẹ nó cũng sở hữu 1 chuỗi các trung tâm làm đẹp từ Bắc vào Nam. Bởi vậy mà không có gì khó hiểu khi sáng nào nó cũng có tài xế đưa đi học bằng chiếc xe đắt tiền.

- Chiều nay có đi chơi với Minh Long không? – Hoa nháy mắt với Thiên Di.

Vừa nghe thấy cái tên “Minh Long”, khuôn mặt Thiên Di bỗng bừng sáng. Không che giấu được nét vui vẻ, Thiên Di cười tươi, để lộ hai bên má núm đồng tiền dễ thương:

- Tất nhiên rồi.

Chiều xuống, từng tia nắng yếu ớt thả mình trôi lững lờ trên con sông Hồng. Thiên Di dựa đầu vào vai Minh Long, mũi không ngừng hít hà cái mùi hương đặc trưng ở bãi sông Hồng – mùi của bình yên.

Thiên Di và Minh Long yêu nhau đã được nửa năm, Long bằng tuổi Thiên Di nhưng học khác trường. Tình cờ, hai người quen nhau trong một lần đi xem phim...

- Ê anh kia, đi đứng kiểu gì thế hả? – Thiên Di hét lớn khi thấy bộ váy mới mua của mình ướt nhẹp Coca, còn cốc Coca đang cầm trên tay thì vơi mất hơn một nửa. Thôi rồi, cả cái váy lẫn cốc Coca đều đã bị “tàn sát” không thương tiếc. Chàng thanh niên cao lớn với mái tóc màu nâu café đằng trước vẫn thản nhiên bước đi. Máu nóng bắt đầu dồn lên não, Thiên Di bóp bẹp dí cốc Coca, chiếc cốc giấy đáng thương đành “nhả” nốt chỗ Coca còn lại ra ngoài.

- Anh...bị.. điếc...HẢ !!!!!!!!!!!!!!!

Chiếc cốc được giơ lên ở chữ “điếc” và ném thẳng vào đầu tên “tóc nâu” ở chữ “hả” “Bụp” một tiếng, “tóc nâu” ngơ ngác quay lại.:

- Có chuyện gì vậy?

Thiên Di cũng đã kịp đi tới, nó “sạc” ra một tràng:

- Anh mù hả? Điếc hả? Anh nhìn cái váy của tôi đi.

“Tóc nâu” – chính là Minh Long, ngẩn ngía Thiên Di một lát rồi gật gù :

- Chiếc váy đẹp đấy.

- Anh...Anh đùa tôi đấy hả? Anh va vào tôi, làm đổ hết Coca lên người tôi đây này.

Rồi Thiên Di dứ dứ chỗ bẩn ra như để làm “dẫn chứng”, ánh mắt đầy trách móc. Minh Long ồ lên một tiếng rồi xoa xoa cằm :

- Thế nhưng cái cốc đấy có nắp đấy mà, nếu cô không bỏ nắp ra thì dù tôi có va vào cũng đâu thể đổ được.

- Nhưng mà tôi khát nước. – Thiên Di hét lớn làm ột vài người phải quay lại nhìn.

Minh Long ngó người ra đến cả chục giây rồi phá lên cười :

- Hahaha, cô thú vị ghê.

Thiên Di bỗng đỏ mặt khi thấy nụ cười ấy - một nụ cười toả nắng khiến trái tim người con gái nào cũng phải rung rinh. Thiên Di bật cười theo, và hai người quen nhau từ đó.

- Hey, mình biết là mùi hương của mình rất quyến rũ nhưng cũng không cần phải hít một cách “mãnh liệt” như vậy đâu. – Long cười “gian tà”, kéo Thiên Di ra khỏi dòng kí ức vừa rồi.

Thiên Di “ Xí” một tiếng rõ to rồi hếch mũi lên cãi lại :

- Cậu bị mộng du thế này lâu chưa? Bệnh tình có vẻ nặng đấy.

- Kể cả có bị mộng du đi nữa thì mình vẫn hấp dẫn lắm đấy, mà ví dụ điển hình là có người đang hít lấy hít để đây này.

Minh Long nói rồi co chân chạy, Thiên Di đứng dậy đuổi theo, vừa chạy vừa hét:

- Đứng lại ! Cậu có đứng lại không hả?

- Minh đâu có ngốc mà đứng lại – Minh Long quay lại cười lớn.

Tiếng cười của hai người hoà vào nhau, tạo nên một âm thanh ấm áp và đầy yêu thương.

- Đến nơi rồi, cậu vào nhà đi.

Minh Long nói sau khi đã đưa Thiên Di về tới ngôi biệt thự bốn tầng với cánh cửa được sơn trắng.

- Ủ, cậu cũng về đi, đi cẩn thận nhé. – Thiên Di mỉm cười. Minh Long liền kéo Thiên Di vào long rồi đặt lên trán nó một nụ hôn nhẹ nhàng. Thiên Di đỏ mặt, gật đầu chào Minh Long lần cuối rồi bước vào bên trong cánh cổng.

- Cô chủ, sao cô chủ về muộn thế? Ông bà chủ đang chờ cô ở trong nhà. – Cô Kim chạy ra, hốt hải nói với Thiên Di.

- Sao? Bố mẹ cháu về rồi ư?

Thiên Di tròn mắt ngạc nhiên. Vì suốt ngày bận rộn công việc nên bố mẹ Thiên Di thường xuyên phải đi công tác xa, hiếm hoi lắm mới thấy trở về nhà. Mọi sinh hoạt, ăn uống đều do cô Kim phụ trách. Vậy mà hôm nay bố mẹ nó lại ở nhà, đặc biệt nhất lại là cùng - ở - nhà. Thiên Di hớn hở chạy như bay vào, miệng cất tiếng :

- Sao bất ngờ thế này, bố mẹ về lâu chưa?

Thế nhưng nụ cười của Thiên Di chợt tắt ngấm khi bước vào nhà. Bố mẹ Thiên Di, mỗi người ngồi trên một chiếc ghế salon, mặt mày thất thần lo lắng. Còn trên bàn gỗ ngang giấy tờ, trông y như một bãi chiến trường và bố mẹ nó là những người lính bại trận trở về.

- Bố mẹ mới về thôi.

Mẹ Thiên Di lên tiếng. Người phụ nữ trung niên này đẹp, rất đẹp. Đôi mắt to, vừa có vẻ sắc sảo nhưng cũng vừa mang nét gì đó gần gũi. Đôi môi đỏ mọng cùng nước da trắng hồng khiến cho không ai tin rằng bà đã ngoài bốn mươi. Có lẽ Thiên Di được thừa hưởng nét đẹp từ mẹ, chỉ có điều mắt của Thiên Di thì ngây thơ, trong sáng đến lạ thường, giống như nó đang sống ở một thế giới không có sự lo âu chứ không phải một thế giới đầy bon chen, dằn vặt thế này.

- Đã có chuyện gì vậy mẹ? Cả bố nữa? Có chuyện gì thế? – Thiên Di lo lắng hỏi, sự lo lắng hiện rõ cả trên khuôn mặt và giọng nói. Chưa bao giờ nó thấy bố mẹ thế này.

- Công ty của bố đang gặp trục trặc.- Lúc này bố Thiên Di mới chịu mở lời.- Việc vay vốn có vấn đề, nếu cứ thế này thì công ty sẽ phá sản mất.

Bố Thiên Di ôm đầu đầy đau đớn và bất lực. Thiên Di quay sang mẹ :

- Vậy mẹ không giúp gì được bố sao?

- Mẹ đã làm hết sức rồi nhưng chính các Spa của mẹ cũng đang gặp khó khăn.

Cả nhà không ai bảo ai, tự nhiên đều im lặng. Một không khí nặng nề bao trùm...

- Nè, bà bị cái gì vậy? Sáng nay nuốt nhầm bút tất hay sao mà cái mặt bí xị thế? – Hoa huých tay Thiên Di. Thiên Di buồn bã kể lại chuyện hôm qua cho Hoa nghe.

- Đừng lo lắng quá, tôi nghĩ sẽ có cách giải quyết thôi, đâu còn có đó mà.

- Ủ, hi vọng thế. Nếu giờ giúp bố mẹ tôi được thì bảo tôi làm gì tôi cũng làm.

- Ông cố gắng xem có giúp được tôi không. Đây là lúc tôi khó khăn nhất.

Bố Thiên Di ngồi trong một quán café lớn, đối diện là Trần Bùi - bạn cũ của ông và cũng là một đại gia lớn trong lĩnh vực Công nghệ thông tin.

- Giờ khó khăn là khó khăn chung rồi, không phải chỉ có ông đâu. Nhưng nếu cố hết sức thì tôi vẫn có thể giúp được ông. Có điều...

- Có điều gì? Ông cứ nói đi. - Bố Thiên Di vội nói, đôi mắt ông sáng ngời hi vọng - điều mà mấy hôm nay ông không có được.

- Cái này nói ra cũng hơi ngại....

Thiên Di đeo chiếc headphone màu xanh lá cây vào tai, nhẹ nhàng nhip chân theo giai điệu của bài Home. Bỗng dưới nhà có tiếng chuông cửa, tiếp đó là tiếng nói của cô Kim:

- Cô chủ ! Ông bà chủ về rồi nè.

Thiên Di đứng bật dậy và chạy nhanh xuống tầng một. Bố Thiên Di bước vào trước, khuôn mặt trông có vẻ khởi sắc hơn hôm trước nhưng còn mẹ Thiên Di thì mắt đỏ hoe.

- Thế nào rồi bố? Mẹ khóc hả?

- Thiên Di à, bố có chuyện này muốn nói với con, con ngồi đi.

Có vẻ là chuyện rất nghiêm trọng nên bố Thiên Di mới nghiêm túc như vậy. Thiên Di lo lắng ngồi xuống.

- Bố đã tìm được người chịu cho bố vay vốn cứu công ty, là bác Trần Bùi. Con nhớ chứ?

- Vâng. - Thiên Di làm sao có thể quên được bác Trần, trước đây bác rất hay đến nhà Thiên Di ăn cơm cùng cả nhà.

- Bác đồng ý cho bố vay vốn. Nhưng...- Nói đến đây mắt bố Thiên Di trĩu buồn, còn mẹ nó đã bắt đầu sụt sịt - Bác ấy...muốn con về nhà bác ấy ở.

- Dạ? Sao lại về nhà bác Trần? - Thiên Di vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Bác ấy có một cậu con trai bằng tuổi con, tên là Mạnh Hoàng. Nhưng cậu ấy bị bệnh tim bẩm sinh, bác ấy muốn con tới nhà để tiện chăm sóc cho Hoàng, vì bác Trần chưa tìm được người nào đáng tin cậy cả.

- Chuyện này...- Thiên Di sốc toàn tập. Nếu như là thời phong kiến thì đây là một hình thức của việc “ở đợ” sao? Sao lại có chuyện vô lí đến vậy. Thiên Di đang định cất tiếng nói “ Không được” nhưng nhìn thấy đôi mắt u buồn của mẹ, mái tóc đã bạc đi nhiều của bố, Thiên Di lại khựng lại. Sau một hồi suy nghĩ, nó hít mạnh một hơi.- Được rồi, con sẽ đi.

2. Chương 2

Thiên Di dừng chân trước cửa một ngôi biệt thự nhà vườn nằm giữa thành phố. Hôm nay được nghỉ học sớm, nó quyết định đến “thăm thính” xem tên may mắn (mà cũng có thể là xui xẻo) mà nó sắp phải làm “bảo mẫu”. Mặc dù bác Trần đã đến nhà nó nhiều nhưng nó chưa từng đến nhà bác, cũng chưa gặp cái cậu Hoàng kia. Đang thập thò ngoài cửa thì bỗng Thiên Di phát hiện trên tầng 2 có một người con trai đang ngồi cạnh cửa sổ, một bên má áp vào tấm cửa kính. Không biết có phải do hơi nước trên tấm kính hay không mà Thiên Di thấy người con trai kia dễ thương quá ! Chiếc mũi cao nam tính, làn da trắng hơi nhợt nhạt, đôi mắt đẹp nhưng sắc lạnh thờ ơ nhìn ra cửa sổ. Thiên Di cứ mãi mê ngắm nhìn như vậy cho đến khi người con trai đó bất chợt đưa mắt về phía nó. Thiên Di vội quay mặt đi, thấy khuôn mặt mình đang dần nóng lên, nó vụt chạy.

- Cái gì? Bà điên hả? Hay não tiêu biến hết rồi mà lại đồng ý như vậy?

Hoa hét lớn làm Thiên Di suýt chút phun ra chỗ trà sữa vừa uống. Khoanh chân ngồi trên giường, nó đưa mắt nhìn về cuối phòng.

- Tôi cũng đâu có muốn. Mọi chuyện đang yên lành thì bỗng như vậy. Tôi cũng đâu còn cách nào khác.

- Thật sự là hết cách rồi sao?

- Bà nghĩ nếu còn thì tôi lại chịu nhận lời và giờ thì ngồi ở đây để than thở với bà à?

Hoa thở dài im lặng, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, Hoa vội nói:

- Nhưng còn Minh Long? Bà định nói với Long thế nào?

- Tạm thời tôi chưa thể nói với Long, bà giữ bí mật chuyện này giúp tôi được chứ?

Thiên Di tới ngôi biệt thự hôm trước. Mấy lời bố nó nói buổi sáng nó vẫn còn nhớ như in “Hôm nay bác Trần Bùi muốn gặp con. Thiên Di, hãy nhớ rằng cả gia đình ta đang nhờ cậy vào bác ấy. Bố tin vào con, con gái.” Nó nắm chặt tay rồi thu hết can đảm ấn vào chiếc chuông. Lát sau, một người phụ nữ trung niên trong bộ quần áo giúp việc chạy vội ra mở cổng.

- Là cô Thiên Di phải không ạ? Mời cô vào, ông chủ đang đợi cô bên trong.

Thiên Di ngập ngừng đi theo cô giúp việc. Đi qua một khu vườn rộng với đủ các loại cây cảnh được cắt tỉa, chăm sóc kỹ lưỡng, cô giúp việc dừng chân rồi nhẹ nhàng mở cách cửa gỗ sang trọng. Mặc dù biết rằng nhà bác Trần Bùi nổi tiếng trong giới doanh nhân về độ giàu có và xa hoa, nhưng khi bước vào nhà, Thiên Di vẫn phải trầm trồ kinh ngạc. Trên trần nhà treo một bộ đèn chùm lớn màu trắng bằng pha lê. Toàn bộ sàn của phòng khách được lát đá với một lối đi nhỏ dẫn ra bể bơi phía sau. Bộ salon màu kem trang nhã bên cạnh chiếc bàn kính nhỏ nhắn nhưng không kém phần sang trọng. Trên những chiếc tủ trang trí bằng gỗ là các món đồ cổ quý giá – niềm ao ước của nhiều nhà sưu tập trong nước, thậm chí là nước ngoài. Không những thế, trên tường còn được treo những bức tranh của các danh họa nổi tiếng. Đặc biệt bên dưới bức tranh “The sunny day” của Levitan là một chiếc lò sưởi lớn dát vàng với đường nét chạm trổ tinh xảo. Thiên Di đang say sưa nhìn ngắm mọi thứ thì bỗng một giọng nói trầm ấm vang lên.

- Cháu thấy thế nào? Nhà bác đẹp chứ? Nhưng bác vẫn đang muốn sửa sang lại thêm một chút.

Thiên Di giật mình quay lại thì thấy bác Trần Bùi đã ngồi ở ghế salon từ bao giờ. Nhìn thấy đôi mắt vốn đã to tròn của Thiên Di đang căng ra, người đàn ông trung niên trông rất đứng đắn và phong độ ấy bật cười.

- Bác nhớ trước đây cháu đâu có nhìn bác như vậy nhỉ? Ngồi đi Thiên Di.

Thiên Di nhướn miêng cười rồi ngồi xuống ghế đối diện. Cũng đã một thời gian nó chưa gặp bác Trần nhưng nhìn bác không thay đổi nhiều. Vẫn là đôi mắt nghiêm nghị nhưng ánh lên nét hiền từ, vẫn là vóc dáng cao lớn phong độ, là giọng nói ấm áp và một tâm thế vô cùng điềm đạm. Có lẽ thương trường đã tạo nên một con người như vậy – một Trần Bùi đầy bản lĩnh.

- Chắc bác không phải nói nhiều thì cháu cũng biết mục đích cuộc gặp của chúng ta hôm nay là gì, chắc bố cháu đã nói với cháu rồi đúng không?

- Vâng, cháu biết. – Thiên Di gật đầu, đôi mắt ánh lên một nỗi buồn xa xăm.

- Thiên Di, bác biết yêu cầu việc này với cháu là không hay, bác không muốn ép buộc hay làm cháu buồn. Nhưng bác cũng biết cháu là một cô gái tốt và phù hợp để ở cạnh Hoàng nhà bác.

- Nhưng... chẳng lẽ không còn ai khác?

Bác Trần lắc đầu:

- Từ ngày biết mình mắc bệnh tim, nó buông xuôi tất cả dù bác sĩ nói nếu thay tim thì có thể cứu sống được nó. Nó dừng việc học, không đến trường nữa. Bác đành thuê thầy giáo về nhà dạy học cho nó. Thế

nhưng tất cả những người giúp việc được thuê để chăm sóc nó đều bị nó đuổi đi hết, thậm chí cả bác sĩ của bệnh viện cũng có lần bị nó đuổi khỏi phòng.

Nói đến đây, ánh mắt bác Trần ánh lên vẻ âu lo và đau buồn, tiếng thở dài dường như được cất giấu rất kĩ cũng đã bật ra. Nhìn bác Trần như vậy, bỗng Thiên Di thấy thương cảm và xúc động trước tấm lòng của một người cha.

- Bác hi vọng cháu có thể giúp bác, giúp nó. Chỉ cần ở bên quan tâm và cùng nó học tập giống như những người bạn. Quan trọng nhất là khuyên nhủ nó cố gắng chữa bệnh, khi nào tìm được người hiến tạng tim phù hợp sẽ tiến hành phẫu thuật. Nó là đứa con duy nhất của vợ chồng bác. Cháu làm ơn...

Bác Trần nói rồi cúi thấp đầu. Thiên Di vội vàng nắm lấy tay bác.

- Bác đừng làm thế! Cháu sẽ cố gắng giúp Mạnh Hoàng mà.

- Cảm ơn cháu, Thiên Di. – Bác Trần nhìn Thiên Di đầy cảm kích. – Về chỗ ở, bác cũng đã nói với bố của cháu. Cháu cứ ở lại đây cho tiện việc đi lại và học tập vì nhà bác gần trường cháu hơn. Hãy coi nó như là nhà của mình.

Thiên Di im lặng, nó cảm nhẹ môi rồi từ từ gật đầu.

“Lái xe của bác sẽ đưa cháu về nhà chuẩn bị đồ đạc. Có lẽ bố mẹ cháu cũng đang chờ.” Giọng nói của bác Trần vẫn còn vang vọng bên tai Thiên Di. Nó khẽ co người, tựa đầu vào cửa kính. Phố xá bên ngoài vẫn náo nhiệt dù trời đang mưa. Một lát sau, lái xe đã đưa Thiên Di về tới nhà. Vừa thấy Thiên Di bước xuống xe, cô Kim vui mừng chạy ra.

- Cô chủ đã về.

Thiên Di mỉm cười rồi đi nhanh vào nhà. Bố mẹ nó ngồi im lặng trên ghế, mỗi người như đang chăm chú theo đuổi những suy nghĩ riêng nào đó. Đến khi Thiên Di cất tiếng nói thì cả hai mới chợt thức tỉnh. Mẹ Thiên Di gượng cười nhìn con gái, còn bố nó khuôn mặt không giấu nổi nỗi đau khổ đang giày vò. Ông nói, giọng nghẹn ngào.

- Bố là một người cha bất tài, phải không con? Vì bố mà con mới phải như vậy, chính bố đã đẩy con vào chuyện khó xử này.

- Đúng vậy, tất cả là do anh! Chính anh đã ép con bé.

Mẹ Thiên Di giận dữ nói lớn, nỗi uất ức khiến khuôn mặt xinh đẹp ấy tái đi, những giọt nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Thiên Di vội chạy lại ôm chặt lấy bố mẹ mình, nó lắc đầu.

- Không phải như vậy đâu. Bố đừng tự trách mình nữa, mẹ cũng đừng như vậy. – Rồi nó nở nụ cười rạng rỡ. – Con sẽ ổn thôi mà. Ở nhà bác Trần Bùi cũng không có gì là không tốt cả, vả lại đâu phải con sẽ ở đấy mãi chứ. Nên bố mẹ đừng buồn nữa, dù thế nào con cũng sẽ cố gắng. Có chuyện gì mà Thiên Di của bố mẹ lại không làm được.”

Nghe Thiên Di nói, khuôn mặt bố nó đã giãn ra đôi chút, những giọt nước mắt trên má mẹ cũng không còn. Mẹ Thiên Di đứng dậy, đích thân vào bếp chuẩn bị cơm cho cả nhà. Sau bữa ăn, Thiên Di xin phép về phòng sắp xếp đồ đạc. Ngoài những vật dụng cần thiết, nó chỉ mang theo hai bức ảnh nhỏ - một bức chụp cả gia đình và bức còn lại là ảnh của Minh Long. Thật sự nó sẽ phải rời xa ngôi nhà này, sẽ phải đến ở trong một ngôi nhà khác với những con người hoàn toàn xa lạ sao? Đây là chiếc tủ quần áo do chính tay mẹ thiết kế, kia là con gấu bông to bự mà nó với Hoa suốt ngày chỉ chọi tranh nhau,... Bỗng mắt Thiên Di cay xè, bao nhiêu sự mạnh mẽ mà lúc này nó cố thể hiện cho bố mẹ thấy giờ đã tan biến hết. Nó kìm nén không cho nước mắt chảy ra rồi nhanh chóng đứng dậy như thể không muốn lưu luyến quá nhiều. Thiên Di bước ra khỏi phòng, từ từ đóng nhẹ cánh cửa. Nó hít mạnh một hơi rồi bước xuống nhà.

- Vớ vẩn! Bố tôi lại bày ra trò gì vậy?

Vừa bước chân đến cửa nhà bác Trần, Thiên Di đã nghe tiếng nói lớn vọng ra. Trước lúc về nhà, chính tay bác Trần đã đưa cho nó một chiếc chìa khóa nhà. Thiên Di đi nhanh vào nhà thì thấy cô giúp việc tên Sang

đang đứng thờ dài, ánh mắt buồn bã.

- Cô à, có chuyện gì vậy? – Thiên Di ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, cậu chủ vừa xuống hỏi chuyện. Khi biết ông chủ đưa cô Thiên Di về nhà làm bạn với cậu chủ, cậu chủ đã rất giận dữ. Ngoài ra, ông chủ cũng dặn dò tôi nhắn với cô là ông chủ có chuyện gấp phải ra nước ngoài, bà chủ đang bận quản lý công ty trong thành phố Hồ Chí Minh nên thời gian này chỉ có tôi ở nhà cùng cô và cậu chủ. Cô Thiên Di có gì cứ sai bảo. – Cô giúp việc cúi đầu đầy kính cẩn.

- Cháu hiểu rồi.

- Phòng của cô ở là phòng đầu tiên trên tầng hai, bên cạnh phòng cậu chủ. Cô có cần tôi đưa cô lên sắp xếp đồ đạc không?

- Thôi không cần đâu, cháu có thể tự làm được. Cô cứ làm việc của mình đi.

Thiên Di nói rồi kéo chiếc vali lên cầu thang. Dừng chân trước căn phòng, nó vịn tay nắm cửa. Bên trong phòng, mọi thứ đều được bày trí vô cùng sang trọng và gọn gàng. Chiếc giường gỗ thiết kế kiểu công chúa với màn che bao quanh được trải ga trắng tinh. Đồ đạc chủ yếu là màu trắng và xanh nước biển, tạo cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái. Đặc biệt, bên cạnh giường ngủ còn có một phòng tắm đứng được trang trí đơn giản nhưng hiện đại. Thiên Di thích thú tiến lại gần cửa sổ, từ đây, nó có thể nhìn thấy vườn hoa và một đài phun nước nhỏ đằng sau biệt thự. Bỗng Thiên Di giật mình vì tiếng đổ vỡ phát ra từ phòng bên cạnh. Nó bắn khoăn một lát rồi quyết định sang đó. Đứng trước căn phòng, Thiên Di ngập ngừng nhìn vào bên trong.

- Cô có thấy mình vô duyên lắm không, kẻ tò mò?

Thiên Di đưa mắt tìm nơi phát ra tiếng nói. Ngồi trước bàn học là một bóng người quay lưng về phía cánh cửa nơi Thiên Di đang đứng. Dưới nền nhà, cách người ấy một đoạn là vô số những mảnh vỡ của chiếc bình hoa, những bông hoa tội nghiệp vương *** khắp nơi.

- Ra ngoài.- Giọng nói lại lạnh lùng cất lên.

- Hả?

- Tôi nói cô ra ngoài. Ngay lập tức! Cô điếc hả?

Mặt Thiên Di từ đỏ bừng bắt đầu chuyển sang tím tái đầy giận dữ. Nó nắm chặt tay rồi chạy lại chỗ bàn học.

- Này anh, ăn nói cho cẩn thận nhé.

Nói rồi Thiên Di quay chiếc ghế xoay 180 độ, khiến nó và người kia từ “mặt đối lưng” trở thành “mặt đối mặt”. Là chàng trai đứng trước cửa kính mà lần trước Thiên Di đã nhìn thấy. Nó ngỡ ngàng! Thì ra người đó chính là Mạnh Hoàng- con trai bác Trần Bùi. Thế nhưng lần này, tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy nó mới thấy rõ vẻ đẹp của Hoàng. Hàng lông mày dài, đen nhánh, đôi môi khép nhẹ hờ hững, làn da trắng càng nổi bật dưới mái tóc màu ánh đỏ được cắt tỉa cẩn thận. Khuôn mặt Mạnh Hoàng thoáng chút ngạc nhiên nhưng ngay lập tức trở lại vẻ lạnh lùng và bất cần.

- Thì ra bố tôi lại mang về cái nhà này một kẻ tùy tiện như vậy. Chẳng lẽ ông ấy muốn tôi chết sớm đi vài ngày. – Nụ cười mỉa mai hiện lên trên môi Mạnh Hoàng.

“Bốp”, âm thanh vang lên làm cho căn phòng như đóng băng. Một bên má của Mạnh Hoàng đỏ bừng, in hằn vết của năm đầu ngón tay, bàn tay của Thiên Di cũng bóng rât.

- Cô....

- Cái tát này không phải vì tôi, vì anh đã xúc phạm tôi mà vì bác Trần! Anh dám nói những lời như vậy về bố mình, một người luôn lo lắng cho anh đến mất ăn mất ngủ sao? – Thiên Di hét lớn – Đừng nghĩ anh đang bị bệnh mà tôi không dám đánh anh. Cũng đừng dựa vào bệnh tật mà ỉn cái quyền làm tổn thương người khác. Nếu ngày mai anh có phải chết, thì ngày hôm nay cũng hãy sống cho tốt đi!

Thiên Di nói rồi quay lưng bước ra khỏi phòng. “Đồ đốn mạt! Nhưng...liệu mình có hơi quá đáng không nhỉ” – Nó nghĩ bụng. Bên trong phòng, một ánh mắt vốn đã lạnh lùng giờ đây như đóng băng. Mạnh Hoàng đắm mạnh xuống bàn, hai hàm răng cắn chặt. “Cô nghĩ cô là ai? Hãy chờ đấy!”

3. Chương 3

Trong căn tin trường, Thiên Di và Hoa ngồi ở chiếc bàn màu vàng bên cạnh cửa sổ - chỗ ngồi yêu thích của cả hai. Trong khi Thiên Di vẫn đang ăn suất cơm của mình một cách ngon lành thì Hoa đã cất tiếng:

- Mọi việc thế nào rồi? Có ổn không vậy?

- Lần này thì đúng là bố tôi đã “gửi trứng cho ác” rồi. Tên đấy đúng là một Mr- khó- chịu.- Thiên Di nói, tay chọc mạnh đôi đũa xuống chiếc đĩa trước mặt, ánh mắt như...phóng ra điện.

- Phen này chắc bà khó sống rồi.

- Thiên Di tôi mà lại bị đánh gục bởi một tên khó ưa như vậy hả? Bà coi thường tôi quá đấy!

Đúng lúc cả hai đang nói chuyện thì một nhóm nữ sinh ăn mặc có vẻ sành điệu, trang điểm lòe loẹt đi tới. Chỉ cần thoáng qua, Thiên Di và Hoa cũng nhận ra những người đó. Họ đều là con của mấy đại gia “mới nổi”, luôn coi thường những người nghèo hơn mình với tiêu chí : không đi chung đường- không uống chung nước- không ngồi chung bàn với “những kẻ hèn kém” và luôn tìm cách để hạ bệ người khác. Tới bàn của Thiên Di, nhóm kia dừng lại. Lê Linh – đứa được coi là thủ lĩnh, cũng là đứa có vẻ ngoài xinh đẹp nhất trong nhóm chống hai tay lên bàn rồi cười khẩy.

- Hình như đây là tiểu thư Thiên Di xinh đẹp ngày thơ của trường Đại Nam.

- Các cậu muốn gì? – Hoa nhíu mày hỏi bằng giọng không chút thiện cảm.

- Chúng tôi đâu có muốn gì, đúng không các cậu? – Lê Linh giơ tay lên ra vẻ vô tội, nhóm con gái đằng sau cũng bật cười thích thú.- Chỉ là tôi có nghe tin công ty của bố cậu đang điều chỉnh vì thiếu vốn, phải không Thiên Di? Có cần tôi nói với bố tôi một tiếng để ông ra tay giúp đỡ cho bố cậu không?

Nói dứt lời, Lê Linh vênh váo lấy tay hất đổ cốc nước trên bàn. Tất cả học sinh trong căn tin đều quay lại phía bàn của Thiên Di, chờ đón một “màn kịch hay” chuẩn bị diễn ra. Hoa không kiềm chế được nữa, đứng bật dậy:

- Dừng ngay cái trò chơi xấu bạn bè lại đi, cậu tưởng mình hay ho lắm hả? Có tin tôi sẽ...

- Cậu sẽ làm gì tôi? Chạy về mách mẹ hả? – Lê Linh cười lớn.

- Cậu...

Hoa nhào tới nhưng ngay lập tức bị Thiên Di kéo tay trở lại. Nó lắc đầu, ra hiệu cho Hoa đừng làm gì rồi lên tiếng:

- Cảm ơn nhưng tôi không cần, công ti của bố tôi vẫn ổn.

- À, phải rồi. Cho con gái đi làm ô sin cho người khác để lấy tiền vốn thì tất nhiên là ổn rồi. Thì ra cậu cũng có giá quá nhỉ?

Lê Linh cùng cả nhóm cười lớn ra vẻ rất đắc ý. Thiên Di uất ức định lên tiếng thì bỗng một bóng người đứng sừng sững trước mặt nó. chàng trai đáng vẻ cao lớn với mái tóc màu nâu café. Thiên Di không giấu nổi nụ cười:

- Minh Long...

Minh Long quay lại nhìn Thiên Di rồi cười toe, cánh tay dịu dàng đặt lên vai Thiên Di, kéo nhẹ nó vào lòng mình. Nhưng ngay lập tức nét mặt đanh lại khi nhìn sang nhóm của Lê Linh:

- Các cậu hình như có chuyện gì với Thiên Di của tôi thì phải.

Mấy tiếng “Thiên Di của tôi” làm cả căn tin ồ lên, Thiên Di khẽ đỏ mặt. Lê Linh lùi lại vài bước tỏ ý đề phòng. Minh Long không phải con nhà “đại gia” nhưng gia đình Long có rất nhiều người nắm vị trí quan trọng trong các cơ quan cấp cao của nhà nước. Bản thân bố Long cũng là một nhà chính trị gia có tiếng. Ở trường, Long nổi tiếng vì vẻ ngoài đẹp trai và học hành rất “đỉnh”. Nhưng rồi khuôn mặt Lê Linh hiện lên vẻ thủ đoạn. Nó tiến lại gần Minh Long.

- Long à, cậu có biết chuyện gì không? Thiên Di của cậu giờ đang làm ô sin cho nhà một đại gia, nói đúng hơn là để chăm sóc cho cậu chủ của nhà đó.

Thiên Di sững người. Nó còn chưa nói với Minh Long chuyện này, nó định để vài hôm nữa, khi mọi chuyện ổn định mới nói tất cả. Thiên Di không dám nhìn vào mặt Minh Long nhưng nó có thể cảm nhận được bàn tay đặt trên vai nó đang siết chặt.

- Tôi nghĩ là có chuyện gì đó hiểu lầm ở đây. – Minh Long thản nhiên nói.- Mà cho dù Thiên Di có làm vậy đi chăng nữa thì chắc là có lí do nào đó, ít ra vẫn còn hơn những người rảnh rỗi đi kiếm chuyện vô cớ với người khác.

Lê Linh im bất không nói nổi lời nào. Nó định làm thế để Minh Long nổi giận với Thiên Di, làm cho Thiên Di bẽ mặt trước tất cả mọi người. Nào ngờ... Thấy không đạt được mục đích, Lê Linh liền ném cho Thiên Di cái nhìn sắc lẹm rồi bực tức bỏ đi.

- Long, nói hay lắm. – Hoa phải nín nhịn từ nãy, giờ mới được hả hê.

Minh Long mỉm cười rồi nắm tay Thiên Di.

- Đi theo mình qua đây một chút.

Thiên Di cứ vậy để cho Minh Long kéo đi trong sự ngưỡng mộ và ghen tị của mọi người. Ra đến ghế đá đằng sau trường, Minh Long mới buông tay Thiên Di.

- Cậu ngồi xuống đi.

Thiên Di làm theo lời Minh Long như một cái máy, trong lòng đầy lo lắng chờ đợi phản ứng của Long. Lúc này Minh Long mới khẽ ngồi xuống bên cạnh Thiên Di.

- Chuyện Lê Linh nói lúc nãy là sao? Có thể giải thích ình được chứ?

- Minh... thật ra mình không có ý muốn giấu cậu mãi đâu. – Thiên Di bối rối.- Thật ra công ti bố mình gặp khó khăn về tài chính. Bố mình đã phải vay vốn từ bác Trần Bùi. Bác ấy có một người con bị bệnh tim, tên là Mạnh Hoàng, bằng tuổi bọn mình. Bác Trần đồng ý cho bố mình vay vốn với điều kiện là mình về nhà bác ấy ở, giúp bác ấy khuyên con trai làm phẫu thuật tim và động viên cậu ấy.

- Thật chứ?

- Tất nhiên, cậu không tin mình hả? – Thiên Di ngẩng đầu nhìn Minh Long.

- Đồ ngốc.- Minh Long khẽ gõ lên trán Thiên Di.- Sao mình lại không tin cậu chứ. Nhưng lần sau có chuyện gì thì nhớ nói với mình, đừng một mình cố gắng, hãy để mình cố gắng cùng cậu, được không?

Minh Long cười tươi, đôi mắt híp lại dễ thương. Nụ cười làm cho những gánh nặng của Thiên Di như biến mất, nó dựa vào vai Long, nhẹ nhàng gật đầu. Bầu trời phía trên hai người như cao và rộng hơn với những tia nắng lấp lánh.

Tan học, Thiên Di cùng Minh Long và Hoa vui vẻ bước ra cổng trường.

- Đợi mình đi lấy xe rồi đưa cậu về nhé. – Minh Long nháy mắt.

Thiên Di mỉm cười nhưng nó chợt nhìn thấy một chiếc xe sang trọng đang đỗ trước cổng trường. Không khó để Thiên Di nhận ra đó là xe của nhà bác Trần Bùi. Nó khẽ thở dài rồi quay lại nói với Minh Long.

- Xin lỗi, hôm nay mình không về cùng cậu được rồi.

Minh Long nhìn ra cổng trường, là một người thông minh nên Minh Long lập tức hiểu ra vấn đề. Long đặt cả hai tay lên vai Thiên Di:

- Không sao đâu. Cố lên, mình luôn bên cậu mà!

- Ủ, mình hiểu. – Thiên Di nói rồi vẫy tay chào tạm biệt Hoa, bước về phía chiếc xe.

Đợi Thiên Di đi khuất, Hoa mới quay sang Minh Long.

- Mình cảm thấy lo lắng cho Thiên Di. Thật sự cậu không bận tâm chút nào về chuyện đó sao?

- Sao lại không bận tâm chứ? Trong lòng mình bối rối và lo lắng đến phát điên lên được. Nhưng mình không muốn Thiên Di lại phải suy nghĩ về mình nữa. Không hiểu sao mình cảm thấy như có điều gì không ổn sắp xảy ra.

- Cháu về rồi, cô Sang.- Thiên Di bước vào nhà và vui vẻ chào cô giúp việc.

- Cô Thiên Di...- khuôn mặt cô giúp việc hiện rõ vẻ lo lắng và khó xử.

- Có chuyện gì sao? – Thiên Di ngạc nhiên.

- Tôi...thôi cô cứ lên phòng ngủ thì sẽ rõ.

Nhận thấy vẻ bất thường của cô Sang, Thiên Di liền đi nhanh lên cầu thang. Vừa mở cánh cửa phòng, Thiên Di sững người. Căn phòng như vừa trải qua một trận cuồng phong kinh khủng lắm. Mọi thứ, từ đồ đạc cho đến quần áo đều đảo lộn, vương *** khắp nơi. Đến cả sách vở của Thiên Di còn nằm trong thùng rác. Không cần hỏi, Thiên Di cũng biết ai là kẻ gây ra chuyện này. Nó nổi nóng chạy ngay sang phòng của Mạnh Hoàng.

- Tất cả là do anh đúng không? Tại sao anh lại làm thế?

- Dù gì cô cũng là một đứa con gái có giáo dục, vậy mà phép lịch sự cơ bản là gõ cửa trước khi vào cô cũng không hiểu sao? – Mạnh Hoàng ngồi trên giường, hai tay xoay xoay khối rubik, mắt không hề nhìn Thiên Di.

- Vào phá phách phòng của người khác như anh là lịch sự sao? – Thiên Di hét lớn.

Mạnh Hoàng dừng lại, khối rubik cũng đã được giải xong với sáu mặt là sáu màu riêng biệt, đôi lông mày khẽ chau lại.

- Hôm qua cô đã tặng tôi một cái tát, nhưng lại nói rằng cái tát đó không phải vì cô mà vì bố tôi. Vậy chắc cô là một con người cao thượng nhỉ? Mạnh Hoàng cười, lại là nụ cười mỉa mai đáng ghét đó. – Nếu đã vậy thì cô hãy cứ cao thượng mà bỏ qua việc có ai đó làm bừa bộn phòng của mình. À còn nữa, người cao thượng cũng không làm phiền người khác nên chắc cô cũng không nhờ người giúp việc mà sẽ tự dọn dẹp tất cả đúng không?

Thiên Di giận đến run người nhưng lại cố gắng kiềm chế: “Phải nhin! Phải nhin!”, nó hít thở mạnh rồi đóng cửa đi ra ngoài. Trở về phòng mình, Thiên Di kiên nhẫn sắp xếp lại mọi thứ, trong đầu không ngừng “nguyên rửa” tên khó ưa kia. Đang cặm cụi lôi đồng sách vở ra từ thùng rác thì bỗng Thiên Di thấy Mạnh Hoàng đứng ở cửa từ bao giờ.

- Qua phòng tôi, có việc.

- Lại trò gì nữa đây. – Thiên Di nói đầy vẻ khó chịu và đề phòng.

- Hỏi nhiều, bảo đi thì cứ đi.

Thiên Di miễn cưỡng đứng dậy đi theo Mạnh Hoàng. Về đến phòng, Mạnh Hoàng ngồi xuống ghế salon và chỉ tay lên chiếc bàn uống nước trước mặt.

- Thấy cái gì đây không? – Mạnh Hoàng hỏi bằng giọng hờ hững.

- Cái bàn. – Thiên Di trả lời, hờ hững không kém.

- Cái gì trên bàn?
- Bình nước.
- Đúng, nhưng nó hết rồi. Tôi khát nước. Cô mau xuống nhà lấy đi.
- Sao anh không bảo cô giúp việc, tôi còn chưa dọn phòng xong.
- Cô ấy còn có việc khác, vả lại cô là con người cao thượng cơ mà. Nhớ là café đá, ít đường.

Thiên Di nắm chặt tay : “ Phải nhin! Phải nhin!”. Nó quay người rồi đi xuống dưới nhà. Phòng bếp nhà Trần Bùi cũng đẹp và sang trọng không kém những căn phòng khác với màu gỗ tối nhưng nổi bật với bàn bếp bằng kim loại phản chiếu ánh sáng. Hệ thống đèn chùm phía trên làm căn phòng thêm ấm cúng hơn. Trong phòng có tất cả những vật dụng hiện đại phục vụ cho công việc nấu nướng, hơn nữa còn có một quầy bar với đủ các loại ly lớn nhỏ. Thiên Di cẩn thận pha café rồi mở tủ lạnh lấy đá. Xong xuôi, nó để cốc café lên một chiếc đĩa nhỏ rồi mang lên tầng hai. Sau khi gõ cửa ba lần, không thấy Mạnh Hoàng trả lời, Thiên Di đẩy cửa bước vào. Nó đặt cốc café lên bàn rồi nhanh chóng đi ra để không phải nhìn thấy cái gương mặt đáng ghét đang dương dương tự đắc kia.

- Khoan đã, thứ cô mang lên là gì vậy?- Mạnh Hoàng nhìn, vẻ trân trối
- Café đá, ít đường như anh nói.
- Tôi có nói vậy hả? Tôi nói là café nóng mà.
- Anh...rõ ràng anh nói là café đá. Anh vừa phải thôi chứ.- Thiên Di sững sờ,rõ ràng Hoàng đang cố tình làm khó cho Thiên Di.
- Cô nghe nhầm rồi, đừng nói nhiều nữa. Mau xuống làm lại đi.

Mạnh Hoàng nói rồi với lấy quyển tạp chí trên bàn đọc một cách thản nhiên, không hề để ý đến khuôn mặt đang đỏ bừng của Thiên Di. Thiên Di nén giận, cầm cốc café xuống nhà bếp. “Đồ đốn mạt! Anh được lắm. Tưởng tôi sẽ ngu ngốc để cho anh sai khiến sao?”. Vừa nói, Thiên Di vừa đổ cốc café vào bồn rửa bát. Nhưng biết làm thế nào bây giờ, cả gia đình nó đang nhờ cậy vào nhà bác Trần Bùi, bản thân Thiên Di cũng đã hứa với bác Trần. Nghĩ vậy, nó lại kiên nhẫn pha cốc café khác, café nóng.

- Cô cũng được việc đấy nhỉ? – Lần này sau khi nhìn thấy cốc café mà Thiên Di mang vào, Mạnh Hoàng nhếch môi. – Nhưng tiếc quá, bỗng nhiên tôi lại muốn uống sinh tố. Cam nhé.

Vậy là sự việc cứ liên tục tiếp diễn cho đến khi Thiên Di nhận được câu nói : “ Được rồi, cô về phòng đi.” thì cũng là lúc trên bàn của Mạnh Hoàng có trên dưới chục chiếc cốc với đủ các loại nước từ sinh tố, café, nước lọc,...Về đến phòng, Thiên Di nằm phịch xuống giường, mệt mỏi đưa mắt nhìn đồng hồ bồn bồn vẫn chưa dọn dẹp xong. Bỗng nhiên điện thoại của nó đổ chuông. Thiên Di cho tay vào túi lôi ra chiếc điện thoại màu hồng phấn dễ thương. Là mẹ.

- Con nghe đây mẹ.- Thiên Di cố gắng nói bằng giọng điệu vui vẻ nhất có thể.
- Thiên Di, con thế nào rồi? Mọi việc bên đó ổn chứ?
- Tất cả đều ổn mẹ à, bố mẹ đừng quá lo lắng cho con. Tình hình công ti của bố thế nào rồi mẹ? – Thiên Di gượng cười.
- Mọi việc xong xuôi rồi, công ti đang dần ổn định lại. Con ở bên đó giữ gìn sức khỏe nhé, nhớ đừng ăn hải sản đấy, con bị dị ứng với các loại hải sản mà. Cuối tuần rảnh nhớ về nhà, mẹ đã bảo cô Kim chuẩn bị những món con thích.

Tiếng mẹ ân cần qua điện thoại làm trái tim Thiên Di như chùng lại, sống mũi cay cay, nó muốn òa lên khóc, muốn hét thật lớn : “ Con nhớ bố mẹ lắm, con muốn về nhà lắm.” nhưng rồi nó kìm lại được.

- Vâng, cuối tuần con sẽ về.

Nói chuyện thêm một lát rồi mẹ Thiên Di có việc bận, hai mẹ con cúp máy. Tiếng cô giúp việc vọng vào từ ngoài cửa:

- Cô Thiên Di, mời cô xuống ăn tối.

Thiên Di uể oải đứng dậy, cào cào lại mái tóc một cách chán nản rồi bước ra khỏi phòng. Vừa đến cầu thang, nó chạm mặt ngay Mạnh Hoàng. Mạnh Hoàng liền ném cho nó cái nhìn thờ ơ và sắc lạnh như muốn nói : “ Mau mau biến khỏi mắt tôi, biến khỏi ngôi nhà này!” Thiên Di vờ như không thấy, lặng lẽ bước xuống nhà bếp. Cô Sang giúp việc đang cầm củi nấu nôt món ăn cuối cùng, hình như là canh gà thì phải. Thiên Di vừa kéo chiếc ghế bên bàn ăn định ngồi xuống thì Mạnh Hoàng ngồi bên chiếc ghế đối diện lên tiếng.

- Cô Sang, cô để đó đi.

- Cậu chủ, món này sắp xong rồi. Đợi tôi một lát.- Cô Sang cuống quýt.

- Tôi đâu có bảo không nấu món ấy nữa, nhưng cô ngồi xuống ăn cơm đi, để tiểu thư Thiên Di nấu. Chẳng phải cô ta được thuê về để làm ô sin cho cái nhà này sao.- Mạnh Hoàng nói, không giấu nổi sự ác ý trong từng câu nói. Thiên Di thấy cổ họng nghẹn lại, bàn tay đặt trên chiếc ghế siết chặt như muốn vỡ ra.

- Cậu chủ, làm vậy không hay đâu. – Cô Sang càng có vẻ bối rối hơn, chân tay bỗng trở nên lỏng lẻo.

- Cô có nghe tôi nói không hả? Mau ngồi xuống đi!

- Cô Sang, cô cứ ăn cơm đi, để cháu làm nôt. Cháu làm được mà.

Thiên Di cố gắng mỉm cười nhưng nụ cười trở nên méo mó đến đáng thương. Cô Sang ái ngại trao chiếc tạp dề lại cho Thiên Di và rút rề ngồi xuống ghế. Việc người giúp việc được ăn cơm chung với chủ nhà đã là việc hiếm thấy, hơn nữa chủ nhà lại là người nấu ăn cho giúp việc lại càng hiếm thấy hơn. Trong trường hợp này nếu không muốn nói là một nỗi sỉ nhục vì dù sao bản thân Thiên Di cũng là một tiểu thư vốn được cưng chiều. Cô Sang đưa mắt nhìn Mạnh Hoàng đầy khó hiểu, bản thân cô thấy Thiên Di rất dễ thương và tốt bụng, lại không hề tỏ ra kiêu kì. Vậy tại sao cậu chủ lại đối xử với cô Thiên Di như vậy? Như hiểu được sự dè dặt của cô giúp việc, Mạnh Hoàng nói, mắt không rời chiếc bình hoa trên bàn.

- Từ giờ hãy coi cô ta như một người giúp việc. Là nhà cô ta nợ nhà tôi, bố cô ta nợ bố tôi. Cô ta đến đây không vì mục đích trả nợ thì vì cái gì, cần gì phải tỏ ra cao sang.

“Choang!”. Bát canh gà trên tay Thiên Di rơi xuống đất. Nó khê kêu lên vì nước canh nóng bỏng bắn vào người. Cô Sang vội chạy lại cầm lấy bàn tay đang dần chuyển sang màu đỏ của Thiên Di rồi sợ hãi định chạy đi lấy hộp cứu thương.

- Không cần! – Mạnh Hoàng nói lớn.- Không cần phải lấy mấy thứ đó. Đúng như tôi nghĩ mà, cô cũng như mấy cô tiểu thư chỉ biết ăn chơi. Tôi đang nghi ngờ không biết mẹ cô có như thế này không mà lại để cô đến một việc đơn giản như vậy cũng không làm được.

- Im ngay! Anh có thể sỉ nhục tôi, sai bảo tôi như một con hầu nhưng tôi cấm anh xúc phạm đến bố mẹ tôi.- Thiên Di nói, những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu nay giờ như vỡ òa, giọng nó run run.- Anh nghĩ mình là cái thá gì? Đúng thế, gia đình tôi nợ gia đình anh nhưng tôi vẫn là một con người! Còn anh, liệu anh còn là người không hả kẻ không có trái tim và tình cảm?

Thiên Di ném chiếc tạp dề xuống đất rồi bật khóc chạy về phòng. Mạnh Hoàng đứng dậy rồi đá mạnh chiếc ghế.

- Khốn kiếp!

Thiên Di đứng dưới chiếc vòi hoa sen, nước lạnh xả vào người, xả trôi cả những giọt nước mắt đang rơi mặn đắng. Ở phòng bên cạnh, một người con trai với gương mặt đẹp như thiên thần đang đứng suy tư bên cửa sổ, ánh mắt xa xăm.....

4. Chương 4

Giờ ra chơi, Hoa đi bên cạnh Thiên Di trên sân trường. Nghe cô bạn thân kể về chuyện ở nhà Trần Bùi, Hoa không nén nổi tức giận:

- Đúng là tên quá quắt mà! Tốt nhất bà nên đi khỏi nhà đó đi, cùng lắm là vay mượn để trả nợ cho bố của tên đó.
- Không được.- Thiên Di buồn bã lắc đầu.- Bố tôi không chỉ nợ tiền của người ta mà còn nợ cả ân tình nữa. Trong lúc bố tôi gặp khó khăn, khi tất cả mọi người đều quay lưng lại với bố tôi thì chỉ có bác Trần đứng ra chịu giúp đỡ. Và lại tôi thấy bản chất của Mạnh Hoàng không hoàn toàn xấu như những gì cậu ấy thể hiện ra bên ngoài.
- Tên đó luôn kiếm chuyện với bà như vậy mà bà còn bênh vực cho hắn sao?- Hoa tròn mắt ngạc nhiên.- À còn nữa, mấy hôm nay hình như bà hay tránh mặt Minh Long thì phải.
- Ủ, tôi không muốn cậu ấy nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình, không muốn cậu ấy bận tâm quá nhiều.
- Đúng là hai kẻ ngốc cứ lo lắng cho nhau. – Hoa khẽ thì thầm.
- Bà nói gì vậy?
- À không có gì đâu.- Hoa mỉm cười.- Nhưng bà muốn tránh mãi cũng không được đâu, vừa nhắc Tào Tháo đã thấy Tào Tháo đến rồi kìa.

Từ đằng xa, Minh Long chạy lại chỗ của Thiên Di, trên người vẫn mặc nguyên bộ quần áo của cậu lạc bộ bóng rổ. Thiên Di thích nhất là khi nhìn Long chơi bóng rổ. Những lúc ấy trông cậu ấy sôi nổi và vô cùng nam tính với khuôn mặt đầy tự tin. Mỗi lần ghi điểm, người đầu tiên mà Minh Long quay lại nhìn, không ai khác chính là Thiên Di như muốn nói “Mình ghi điểm là vì cậu đó.”

- Hey, chào hai người. Hoa, cậu khỏe chứ? – Minh Long nháy mắt.
- Thôi đi, xin cậu. Muốn hỏi thăm Thiên Di thì nói đại đi còn bày trò trêu chọc kẻ cô đơn đau khổ là mình.- Hoa thở dài, giả bộ quay mặt đi giận dỗi.

Minh Long cười toe, nắm lấy tay của Thiên Di,

- Vậy ỉnh mượn Thiên Di một lát nhé.
- Được rồi được rồi, để con kì đà này bỏ đi chỗ khác.

Hoa nói rồi nhún vai bỏ đi. Nhìn theo bóng cô bạn mà Thiên Di bật cười, nó tiếp tục sánh vai đi trên sân trường cùng Minh Long.

- Sao dạo này cậu lại tránh mặt mình vậy? Mình làm gì sai hả?- Minh Long hỏi Thiên Di bằng cái giọng trẻ con và tội nghiệp nhất có thể.
- Ngốc, cậu đâu có làm gì. – Thiên Di cười tươi.- Chỉ là có mấy việc không tốt cho lắm nên ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Minh Long khẽ xoa đầu Thiên Di, ánh mắt hiền dịu. Trong lòng Long thấy yên tâm và nhẹ nhõm hơn nhiều, không phải bởi vì những lời Thiên Di nói mà bởi nụ cười của Thiên Di. Trông thấy nụ cười ấy, Minh Long hiểu dù cho có vấn đề gì Thiên Di chưa nói với Long thì đó cũng là vấn đề mà Thiên Di có thể tự giải quyết được. Minh Long biết rất rõ tính khí của Thiên Di – một cô bé trong sáng, dễ thương và tốt bụng, luôn cố gắng không để người khác phải bận tâm về mình nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ. Đó chính là điều khiến Minh Long thích Thiên Di, thích cái cá tính của cô bé.

- À Long nè, chiều nay mình đang định về nhà chơi.
- Thật hả? – Khuôn mặt Minh Long bừng sáng.
- Mình về nhà mình chứ có về nhà cậu đâu mà sao cậu hớn hờ thế hả? – Thiên Di phá lên cười.
- Không phải về nhà mình nhưng mình có cơ hội để làm xe ôm cho cậu rồi. Mình đưa cậu về, được chứ?

- Ủ, vậy chiều nay tan học rồi đi nhé.

Đúng lúc đó, tiếng trống báo giờ vào lớp vang lên. Thiên Di chia tay Minh Long rồi chạy vụt đi, trong lòng cảm thấy vui vẻ và thoải mái đến kì lạ. Minh Long giống như một thiên sứ dễ thương luôn mang đến niềm vui cho Thiên Di- những niềm vui nhỏ bé nhưng vô cùng ý nghĩa.

- Cô Thiên Di, cô lại ra vườn hoa hả?- Cô Sang vừa đẩy chiếc máy hút bụi quanh phòng khách vừa tươi cười hỏi Thiên Di.

- Vâng, cháu đi nhé cô.

Thiên Di vẫy tay chào cô Sang rồi nhanh chóng đi ra vườn. Hôm nay trời nắng đẹp, những tia nắng lung linh như pha lê chiếu rọi khắp khu vườn đằng sau ngôi biệt thự của nhà họ Trần. Trong vườn có đủ các loài hoa, từ hoa hồng kiêu sa cho đến hướng dương rực rỡ. Lối dạo quanh vườn là những phiến đá màu xanh nối tiếp nhau, hòa lẫn với màu của cỏ. Mỗi lần bước chân vào khu vườn, Thiên Di như lạc vào một không gian đầy lãng mạn với bộ bàn ghế trắng tinh khôi cùng chiếc xích đu bằng gỗ cách điệu. Nhưng điều khiến Thiên Di thích thú nhất vẫn là chiếc đài phun nước nhỏ xinh ở giữa vườn, nó làm cho không gian như mát mẻ và thơ mộng hơn. Dưới ánh nắng mặt trời, từng tia nước trở nên huyền ảo và lấp lánh đến lạ thường. Mỗi lúc rảnh rỗi, Thiên Di đều ra vườn dạo chơi hàng giờ liền. Ngồi trên chiếc xích đu, Thiên Di bật cười khi nghĩ lại mấy lời cô Sang từng nói: “ Đáng lẽ phòng của cô Thiên Di nên ở ngoài vườn hoa mới đúng.”

Bỗng nhiên, Thiên Di nghe thấy có tiếng động giống như ai đó đang ở ngoài bể bơi. Bể bơi cách vườn hoa cũng không xa lắm nên từ đây Thiên Di có thể quan sát được mọi việc ở đó. Thì ra là Mạnh Hoàng. Mạnh Hoàng đang sải tay bơi, cơ thể chuyển động nhẹ nhàng như một vận động viên bơi lội thực thụ. Khuôn mặt với những đường nét hoàn hảo vẫn giữ vẻ lạnh lùng cổ hữu. Bơi được một lát, Mạnh Hoàng dừng lại và bước lên khỏi bể bơi. Ngồi trên chiếc ghế relax bằng gỗ đặt bên cạnh hồ, ánh mắt Mạnh Hoàng nhìn về phía xa xăm. Tuy khuôn mặt không biểu hiện bất kì cảm xúc nào nhưng Thiên Di như nhìn thấy trong đôi mắt của Hoàng một nỗi cô đơn sâu kín- nỗi cô đơn khiến cho người nào nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng và chua xót. Cô đơn cũng phải vì bố và mẹ Mạnh Hoàng đều bận công việc, không mấy khi về nhà. Một mình ở trong ngôi biệt thự rộng lớn cùng người giúp việc đã khiến Hoàng trở nên thu mình và lạnh lùng đến đáng sợ. Hơn nữa còn cả căn bệnh tim mà Hoàng đang từng ngày chung sống với nó. Bỗng nhiên trong lòng Thiên Di dâng lên một cảm giác đồng cảm sâu sắc bởi bản thân Thiên Di cũng giống Mạnh Hoàng, đều là những đứa trẻ không có nhiều thời gian và cơ hội được ở gần bố mẹ. Giữa nó và Mạnh Hoàng dường như có những điểm chung vô hình mà cô đơn là điều đầu tiên có thể nhận ra. Nghĩ vậy, Thiên Di liền nhẹ nhàng tiến lại phía hồ bơi. Nghe tiếng bước chân, Mạnh Hoàng giật mình quay lại. Thấy Thiên Di, ánh mắt Hoàng bỗng trở nên sắc lạnh như băng. Mạnh Hoàng vụt đứng dậy định quay lưng bước đi. Thiên Di vội chạy lên trước mặt Hoàng, hai tay giơ ra chặn đường.

- Dừng tiếp tục thế nữa. – Thiên Di nhẹ nhàng nói.

- Cô nói gì?- Mạnh Hoàng hỏi lại bằng giọng lạnh nhạt.- Tránh ra.

- Anh định sống thế này đến bao giờ, định tiếp tục che giấu cảm xúc, giả dối với bản thân mình đến bao giờ? – Thiên Di nhìn thẳng vào mắt Mạnh Hoàng, giọng nói đầy kiên định.

Mạnh Hoàng nhú mày, bàn tay siết chặt lấy chiếc khăn bông.

- Dừng nghĩ cái gì mình cũng biết. Tránh ra, đồ nhiều chuyện!

Vừa nói Mạnh Hoàng vừa lấy tay đẩy Thiên Di sang một bên. Không ngờ cái đẩy ấy khiến Thiên Di loạng choạng mất đà, nó chỉ kịp hét lên một tiếng rồi ngã nhào xuống bể bơi.

- Cứu tôi! Tôi không biết bơi!

Thiên Di vùng vẫy dưới nước, miệng không ngừng kêu cứu. “ Lại định bày trò với tôi hả?” – Mạnh Hoàng nghĩ bụng rồi toan bỏ đi. Nhưng khi thấy Thiên Di chìm dần xuống nước, Mạnh Hoàng sợ hãi ném chiếc khăn đang cầm ra ghế rồi vội vàng lao xuống bể bơi. Ra tới chỗ Thiên Di, Mạnh Hoàng nhanh chóng kéo Thiên Di vào và bế nó đặt lên bờ.

- Này, tỉnh lại đi! Thiên Di!

Mạnh Hoàng lo lắng lay mạnh Thiên Di. Một lát sau, Thiên Di khẽ ho rồi dần tỉnh lại. Thấy vậy, Mạnh Hoàng chạy lại chiếc ghế và lấy chiếc khăn bông trùm lên người Thiên Di. Đúng lúc đó, cô Sang cũng từ trong nhà chạy ra, khuôn mặt hiện rõ vẻ hoảng loạn.

- Cô Thiên Di, cô không sao chứ? Cô thấy thế nào rồi? Để tôi đi gọi bác sĩ.

Thiên Di vội nắm lấy tay cô Sang:

- Cháu không sao.- Nó lắc đầu rồi lại quay sang Mạnh Hoàng đang đứng bên cạnh.- Thấy không? Anh đâu phải là người vô tình. Anh đã cứu tôi.

- Vớ vẩn!

Mạnh Hoàng đứng lên rồi quay lưng bước đi. Thiên Di mỉm cười, ánh mắt đầy ấm áp : “Cảm ơn nhé.”

5. Chương 5

- Các cậu cứ làm như lời tôi dặn. Có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm. Tuyệt đối không được hé răng nửa lời với người khác.

Một nữ sinh cùng ba nam sinh khác có vẻ lén lút đang đứng nói chuyện. Một xấp tiền được lôi ra từ chiếc túi xách hàng hiệu của nữ sinh kia. Nam sinh với dáng người cao lớn nhất nhanh chóng cầm lấy xấp tiền rồi cả ba vội vã đi xuống cầu thang. Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống sân thượng của trường cấp ba Đại Nam, chiếu rọi cả khuôn mặt xinh đẹp nhưng hiện rõ vẻ thủ đoạn của Lê Linh.

Tiếng trống hết tiết ba vang lên, cô chủ nhiệm liền gọi Thiên Di:

- Thiên Di, em mang giúp cô tập tài liệu và vở bài tập của các bạn lên văn phòng nhé.

- Vâng.- Thiên Di nói rồi khệ nệ ôm đống vở đi.

- Để tôi giúp bà.

Hoa cười và chia chỗ vở ra làm hai phần. Nó và Thiên Di vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, đề tài chính xoay quanh bộ phim mới chiếu trên kênh Disney. Sau khi hoàn thành công việc mà cô chủ nhiệm giao, cả hai định quay lại lớp nhưng vừa bước chân xuống cầu thang thì Lê Linh từ đâu bỗng dưng xuất hiện.

- Minh Long đưa cho cậu cái này.

Nói xong, Lê Linh quay lưng bước đi trước sự ngỡ ngàng của Thiên Di và Hoa. Thiên Di chậm rãi mở mảnh giấy ra. “ Gặp cậu vào giờ ra chơi tiết ba trên sân thượng. Minh sẽ chờ cậu.” Thiên Di quay lại nói với Hoa:

- Bà về lớp trước đi, tôi lên sân thượng gặp Long một lát rồi sẽ xuống.

- Bà không thấy có gì lạ à? Tôi thấy hình như có vấn đề. Tại sao Minh Long không trực tiếp gặp bà mà lại hẹn lên sân thượng? Đã vậy còn chuyển lời nhắn qua Lê Linh nữa.

- Tôi cũng hơi thắc mắc nhưng dù sao cũng nên lên trên đó xem thử.

- Vậy để tôi đi cùng bà. – Hoa nói với giọng đầy lo lắng.

Cả hai cùng nhau đi lên cầu thang. Trong lòng Thiên Di không khỏi bồn chồn, những lời mà Hoa nói hoàn toàn có lí. Đến sân thượng, Thiên Di đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy ai. Chờ thêm một lát rồi nó quyết định đi xuống. Vừa quay lưng lại bỗng Thiên Di chạm mặt ngay ba nam sinh. Người đứng giữa với khuôn mặt dữ tợn khiến Thiên Di rùng mình sợ hãi, nó lùi lại vài bước theo phản xạ.

- Cậu là Thiên Di phải không?- Người kia tiến lại gần Thiên Di.

- Các cậu là...- Thiên Di hỏi, trong lòng linh cảm có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.

- Các cậu muốn gì? Tránh ra cho chúng tôi đi.

Hoa lớn tiếng, một tay đẩy kẻ đang chắn đường ra, tay còn lại kéo Thiên Di đi. Nhưng sức của Hoa làm sao có thể bằng sức của mấy nam sinh cao lớn này chứ! Nam sinh với khuôn mặt dữ tợn kia cười khà ố:

- Cậu có thể đi, nhưng cô ta thì không. Thiên Di, cái tên cũng đẹp như người vậy. Nhưng nếu khuôn mặt này bị đánh thì sẽ thế nào nhỉ?

Thiên Di sợ hãi, nó chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì bỗng “bốp!” một tiếng, mặt Thiên Di lệch hẳn sang một bên. Má trái của nó nóng ran, vài giọt máu rỉ ra từ khóe miệng. Thấy vậy Hoa hốt hoảng chạy lại:

- Thiên Di, bà sao rồi?- Rồi Hoa quay sang nhìn đám người kia bằng ánh mắt giận dữ và căm phẫn.- Các người điên sao? Có phải là đàn ông nữa không hả?

- Tránh ra! Đừng xía vào chuyện của người khác.

Một trong hai nam sinh còn lại thô bạo lôi Hoa ra khỏi Thiên Di. Không chần chừ gì nữa, cả ba người lao vào đánh, đấm Thiên Di. Những cơn mưa đòn trút xuống không ngừng nghỉ khiến Thiên Di không còn sức để kháng cự, nó chỉ biết ôm mặt đầy đau đớn. Thấy bạn mình như vậy, Hoa ra sức kéo mấy kẻ kia ra, vừa kéo vừa gào khóc:

- Làm ơn đừng đánh nữa. Tôi xin mấy người đó, làm ơn dừng lại đi!

Van xin vô tác dụng, Hoa liền chạy xuống dưới để tìm sự giúp đỡ. Nhưng tìm ai, tìm ai bây giờ? Các lớp đều đã vào giờ học, vả lại nếu chuyện này để mọi người biết thì sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới Thiên Di. Bỗng Hoa chợt nhớ ra có một người có thể giúp được Thiên Di. Hoa vụt chạy.

“Đau, đau quá!”. Thiên Di thấy đầu óc mình choáng váng, những trận đòn vẫn chưa dừng lại. Cơ thể nó như tê liệt vì đau, tất cả đều trống rỗng. Đang lúc nó cảm thấy như mình không thể chịu đựng được nữa thì cánh cửa sân thượng bỗng mở tung. Tiếng đấm đá lại tiếp tục vang lên nhưng lần này không phải Thiên Di bị đánh mà chính là ba nam sinh kia. Không biết có phải do Thiên Di hoa mắt hay không mà nó thấy giữa đám người kia là Minh Long. Mái tóc màu nâu café hơi rối, khuôn mặt đẹp với những đường nét hoàn hảo. Minh Long rặng ngồi trong ánh nắng mặt trời, đẹp như một thiên thần. Chỉ có điều thiên thần ấy đang nổi giận, ánh mắt vẫn lên những tia màu đỏ đáng sợ. Bàn tay siết chặt lên tục tung ra những cú đấm về phía mấy tên kia.

- Các người dám động đến Thiên Di? Vậy thì các người sẽ phải trả giá gấp mười lần!

Minh Long gần giọng rồi tiếp tục lao đến. Tiếng đấm đá vang lên khiến ai cũng phải rùng mình. Thiên Di muốn ngăn Minh Long, nó không muốn Long bị thương nhưng lại không đủ sức. Một lát sau, Minh Long nắm lấy tóc tên cao lớn nhất- lúc này máu miệng, máu mũi đang chảy không ngừng trong khi hai tên kia nằm lộn lộn dưới đất.

- Ai đã sai mấy người làm việc này?- Minh Long nói, ánh mắt vẫn chưa hề dịu đi.

- Không ai cả.

Minh Long giận dữ giơ nắm đấm lên cao. Thấy vậy, tên kia vội rớt rít:

- Khoan đã, tôi nói, tôi nói!

- Nói mau!

- Lê Linh. Là Lê Linh bảo chúng tôi làm việc này. Xin tha cho chúng tôi.

Minh Long thả tay ra và quát lớn : “Biến đi!”. Nói rồi Minh Long hoảng hốt chạy lại chỗ Thiên Di đang nằm sõng soài. Vội đỡ Thiên Di ngồi dựa vào ngực mình, ánh mắt không còn dữ dằn như lúc đánh nhau với bọn người kia nữa mà bao phủ bởi sự lo lắng và sợ hãi tột độ.

- Thiên Di, có nghe mình nói gì không? Cậu đau lắm không? Làm ơn trả lời mình đi, đừng làm mình sợ.

Cơ thể bầm tím với những vết máu loang lổ của Thiên Di làm Long xót xa đau đớn. Minh Long cắn chặt môi, cảm thấy như chính mình mới là người bị đánh. “Tại sao mình không đến sớm hơn? Tại sao lại để cho Thiên Di đến nông nỗi này? Tại sao?”, Minh Long tự dằn vặt bản thân không ngừng. Thiên Di khó khăn lắm mới có thể cất tiếng, giọng nói yếu ớt:

- Cậu...không sao chứ?

Minh Long nắm chặt tay Thiên Di:

- Mình không sao, mình không sao đâu.

- Vậy...vậy là tốt rồi.

Thiên Di khẽ mỉm cười. Nó thấy cơ thể mình nặng trĩu, đôi mắt từ từ nhắm lại. Trước khi tắt cả mọi thứ chìm vào bóng tối, Thiên Di như cảm thấy có một đôi bàn tay ấm áp bế mình lên.

Thiên Di cảm nhận thấy mùi thuốc sát trùng ở khắp mọi nơi. Nó khẽ mở mắt, thấy đầu óc văng vất, toàn thân đau nhức. Thiên Di dễ dàng nhận ra nơi mình đang nằm là phòng y tế của trường vì Thiên Di thường xuyên lên đây xin thuốc ấy bạn trong lớp.

- Em dậy rồi hả? Những vết thương của em cô đều băng bó lại hết rồi. Về nhà nhớ chú ý đừng để dính nước vào những chỗ đó nhé. – Cô giáo ở phòng y tế lại gần chiếc giường và lên tiếng.

- Vâng, em nhớ rồi. Em cảm ơn cô.- Thiên Di mỉm cười.

- Người em phải cảm ơn là cậu ta mới đúng.

Thiên Di nhìn theo hướng cô giáo y tế chỉ. Nó giật mình ngạc nhiên. Vì toàn thân ê ẩm nên Thiên Di cũng chẳng để ý thấy ngồi bên cạnh chiếc giường là Minh Long đang nhắm nghiền mắt, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay Thiên Di không rời.

- Chính Minh Long đã bế em vào đây, khuôn mặt lo lắng đến trắng bệch. Cậu ấy vừa luống cuống chạy tới chạy lui, vừa liên tục hỏi cô rằng em có sao hay không. Cô nói không sao nhưng cậu ấy vẫn không tin khiến cô phải bắt cậu ấy ra ngoài. Vừa băng bó cho em xong thì cậu ấy liền chạy vào, ngồi cạnh và luôn nắm lấy tay em. Chắc Long cũng mệt rồi.

Cô giáo y tế giả bộ lườm cả hai đứa rồi quay lưng bước ra ngoài, đi về phía văn phòng. Thiên Di khẽ mỉm cười nhìn sang Minh Long bằng ánh mắt đầy yêu thương. Nó nhẹ nhàng đưa tay vuốt lại mấy lọn tóc nhỏ bị gió thổi bay của Minh Long. Bỗng Minh Long khẽ nhú mày tỉnh giấc. Bất gặp nụ cười của Thiên Di, khuôn mặt Minh Long bừng sáng đầy vui mừng:

- May quá, cậu tỉnh rồi. Cậu thấy thế nào? Còn đau lắm không?

Thiên Di lắc đầu: “Mình ổn, cậu đừng lo”. Minh Long nhìn Thiên Di một lượt rồi bất chợt ôm chầm lấy nó:

- Cậu làm mình lo lắm. Mình sợ sẽ có chuyện gì không hay xảy ra với cậu. Mình thực sự rất sợ!

Thiên Di mỉm cười dựa vào vai Minh Long, tuy những vết thương trên người vẫn làm nó thấy đau nhưng trái tim thì lại ấm áp vô cùng.

Thiên Di và Hoa ngồi thả mình thoải mái trong quán café Calla- một quán café không lớn lắm, nằm yên bình giữa lòng thủ đô. Ngồi ngoài ban công tầng hai của quán, Thiên Di bật cười thích thú khi thấy ở bên dưới, hai đứa trẻ đang cùng nhau ăn chung chiếc kem, xa hơn là một đôi vợ chồng lớn tuổi dìu nhau đi dạo từng bước một. Yên bình và nhẹ nhàng! Cả quán café này nữa, Thiên Di yêu thích cũng chính bởi sự nhẹ nhàng của nó. Những chiếc ghế màu hồng phấn dễ thương, chiếc bàn trắng thanh nhã, những bức tường được vẽ trang trí một cách cầu kỳ và cẩn thận. Bên ngoài ban công của quán là những chậu hoa nho nhỏ, rực rỡ màu sắc, vươn mình đầy sức sống. Vừa khuấy nhẹ ly cacao, Hoa vừa lên tiếng:

- Các vết thương của bà khỏi thật chưa đấy? Còn đau không? Nghĩ lại tôi vẫn thấy ứ! Lê Linh lại dám làm trò đấy với bà.

- Tôi khỏi thật rồi mà. Dù sao Lê Linh cũng đã xin lỗi tôi rồi, ai mà chẳng có lúc sai lầm. Chắc Lê Linh làm vậy vì chuyện ở căn tin lần trước.

- Chẳng lẽ bỏ qua đơn giản vậy, bà tốt cũng phải vừa thôi chứ.- Hoa nói bằng giọng bức dọc rồi lại ngẫm nghĩ một lát.- Nhưng chắc Lê Linh xin lỗi bà cũng do Minh Long chứ không đời nào nó tự động làm vậy đâu.

Thiên Di vẫn hướng tầm mắt ra ngoài ngắm nhìn cảnh vật, lơ đãng trả lời:

- Ủ, tôi cũng nghĩ vậy.

- Tôi không dám tưởng tượng nếu lúc đấy không có Minh Long thì mọi chuyện sẽ thế nào? Lúc đó tôi thật sự rất rối, chỉ có thể nghĩ đến việc đi tìm cậu ấy mà không thể ngăn mấy tên đó lại. Xin lỗi bà.

Hoa cúi đầu, qua mái tóc dài Thiên Di có thể nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của Hoa. Thiên Di nhìn thẳng vào mắt Hoa, tươi cười nói:

- Ngốc! May mà hôm đó bà không sao, nếu bà bị như tôi thì chắc tôi cắn rứt cả đời vì làm liên lụy đến bà mất. Và nếu hôm đó bà không gọi Minh Long đến thì giờ chắc tôi cũng chưa thể ngồi đây được. Tôi phải cảm ơn bà mới đúng.

- Thật chứ?

- Tất nhiên rồi, tôi đã nói dối bà bao giờ chưa?

Hoa nhìn Thiên Di rồi thở phào như trút được một gánh nặng đè nén trong lòng. Cả hai cùng im lặng thưởng thức cái cảm giác yên bình của Hà Nội. Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến Thiên Di khẽ rung mình. Thu về rồi...

Minh Long ngồi lặng yên, đôi mắt dán chặt vào chiếc điện thoại nhưng ngón tay lại lướt trên màn hình một cách vô thức, đầu óc mãi mê suy nghĩ. Hình ảnh Thiên Di trong vòng tay Minh Long hôm đó vẫn làm tim Long run lên vì sợ hãi. Sợ nhìn thấy Thiên Di chịu tổn thương, sợ nhìn thấy nụ cười yếu ớt ấy. Nhưng bên cạnh đó còn có một nỗi sợ mơ hồ khác, sợ một ngày nào đó người giúp đỡ Thiên Di những lúc khó khăn như vậy không còn là Minh Long, sợ vòng tay che chở ấy sẽ là một vòng tay khác. Tâm trí Minh Long tràn ngập hình ảnh của Thiên Di, những hình ảnh mà Minh Long không bao giờ muốn mất.

6. Chương 6

Sáng sớm, bữa sáng của Thiên Di và Mạnh Hoàng đã được cô Sang chuẩn bị cẩn thận và chu đáo. Vừa bước ra khỏi nhà bếp, cô Sang bỗng giật mình khi thấy Thiên Di đang ở phòng khách. Càng ngạc nhiên hơn là tất cả bình hoa trong phòng đều cắm những bông hoa rực rỡ, tươi tắn.

- Cô Thiên Di, sao cô dậy sớm vậy? Những bông hoa này là...

Thiên Di vừa chỉnh lại mấy cành hoa hướng dương trong chiếc bình thủy tinh vừa nháy mắt:

- Cô thấy đẹp không? Hôm nay cháu cố tình dậy sớm để ra vườn hái chỗ hoa này. Căn nhà rộng như vậy mà thiếu màu sắc của hoa thì buồn tẻ lắm.

- Đúng là đẹp hơn rất nhiều.- Cô Sang ngắm nghía rồi cười tươi.- Để tôi lên gọi cậu chủ dậy ăn sáng.

Cô Sang nói và nhẹ nhàng bước lên tầng hai. Một lát sau, cả hai người cùng đi xuống, khuôn mặt Mạnh Hoàng cũng thoáng chút ngạc nhiên khi nhận ra sự thay đổi của căn phòng. Thế rồi ánh mắt dần lạnh lùng trở lại, Mạnh Hoàng vừa đi vừa mãi mê với chiếc máy chơi game cầm tay. Hôm Thiên Di xảy ra chuyện, Mạnh Hoàng cũng biết nhưng không hề tỏ ra bất cứ thái độ gì. “Tuy không ưa tôi nhưng ít nhất tôi và anh cũng là người cùng một nhà mà.” – Thiên Di nghĩ bụng rồi khẽ thở dài trước sự sắt đá của Hoàng. Bỗng

nhien chiếc điện thoại ở góc phòng đồ chuông, cô Sang vội đặt nốt hai cốc sữa lên bàn rồi nhanh chóng chạy ra nghe máy.

- Cậu chủ, là điện thoại của bà chủ.

“Bà chủ”? Là mẹ Mạnh Hoàng? Đây là lần đầu tiên Thiên Di thấy mẹ Hoàng gọi điện về nhà. Nó chưa từng gặp mặt bác ấy, cũng chưa nghe cô Sang nói mẹ Hoàng là người thế nào. Mạnh Hoàng tiến lại gần chiếc điện thoại, thoáng chút chần chừ:

- Alo, là con.

Đầu dây bên kia nói gì Thiên Di không rõ, chỉ thấy khuôn mặt Mạnh Hoàng dần biến sắc.

- Lại là tiền? Con không cần tiền! Lần nào gọi điện về mẹ cũng chỉ hỏi con có thiếu tiền không, tiền tiêu xài còn nhiều không, tại sao mẹ không hỏi sức khỏe con thế nào? Thứ con cần không phải là tiền, mẹ hiểu chứ!

Mạnh Hoàng nổi giận cúp máy, khuôn mặt lúc này vừa đáng thương lại vừa đáng sợ. Đôi mắt lạnh lẽo và u uất giống như một làn sông băng nhưng đôi môi lại mím chặt đầy kìm nén. Thiên Di cảm thấy như các mạch máu trên cơ thể Hoàng đang căng ra, đang cố gồng mình để ép cho bản thân trở nên mạnh mẽ. Nó bước đến bên cạnh và khẽ đặt tay lên vai Mạnh Hoàng:

- Anh ổn chứ?

Bất chợt Mạnh Hoàng tóm chặt lấy tay Thiên Di, mạnh đến nỗi Thiên Di cảm thấy như xương mình chuẩn bị vỡ vụn ra. Tuy Mạnh Hoàng đối xử với Thiên Di không tốt, nhưng cố tình làm đau hay làm Thiên Di bị thương thì chưa bao giờ. Nó nhăn mặt đau đớn.

- Tôi không cần cô thương hại! Tôi nhắc lại lần nữa, tránh xa tôi ra!

Nói rồi Hoàng hất mạnh tay Thiên Di và bước ra khỏi nhà. “Cậu chủ, cậu chủ đi đâu vậy?” – Cô Sang hốt hải gọi với theo nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, cô lại quay sang Thiên Di.

- Cô Thiên Di không sao chứ?

Thiên Di lắc đầu nhìn theo bóng Mạnh Hoàng mà quên mất cổ tay đang đỏ rực, nóng bừng.

Hôm nay quả là một ngày dài với Thiên Di. Học xong nó theo Hoa đến nhà thăm bà ngoại của Hoa vì bà đang ốm. Nhà Hoa khá nhỏ, cũng không lấy gì làm dư dả lắm nhưng đó không phải là những gì Thiên Di quan tâm. Nó chơi với Hoa vì thích tính cách của Hoa, thích sự hết mình vì bạn bè, không ngại khó khăn của Hoa. Còn Hoa, biết rằng Thiên Di là một tiểu thư, đã quen ở trong những ngôi biệt thự sang trọng và rộng rãi nên khi Thiên Di nói sẽ đến nhà thăm bà ốm, Hoa cảm thấy rất bối rối. Nhưng khi thấy Thiên Di không ngại ngần xắn tay áo giúp Hoa nấu cơm, lau nhà, vui vẻ giúp bà ăn cháo thì mắt Hoa ươn ướt, Hoa biết mình đã có được người bạn tuyệt vời nhất. Điều ấy khiến Hoa càng thêm trân trọng, nể phục và yêu mến Thiên Di. Đến khi Thiên Di chào tạm biệt mọi người để đi về thì cũng đã gần tám giờ. Về tới nhà, chưa kịp bước vào trong, Thiên Di đã thấy cô Sang vội vã chạy ra.

- Cô Thiên Di, cậu chủ giờ này vẫn chưa về, tôi không gọi được cho cậu chủ.

- Anh ta đi từ sáng vẫn chưa về sao?- Thiên Di sững sờ hỏi lại.

- Đúng vậy, tôi cố gắng liên lạc với cậu chủ nhưng vô ích. Nếu xảy ra chuyện gì thì tôi biết ăn nói thế nào với ông bà chủ đây.

Cô Sang sợ hãi đến mức toàn thân run bần bật. Thiên Di khẽ nắm lấy tay cô Sang, nhẹ nhàng trấn an:

- Cô cứ bình tĩnh, cháu tin là không có chuyện gì xảy ra với Mạnh Hoàng đâu. Chúng ta cứ kiên nhẫn đợi thêm một lát nữa đã.

Nghe Thiên Di nói, cô Sang cảm thấy bớt lo lắng đi phần nào. “Vậy để tôi đi dọn cơm cho cô Thiên Di”. Không đợi Thiên Di trả lời, cô Sang lại vội vã đi vào bếp. Thiên Di rút chiếc điện thoại ra và bấm số. “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”. Thiên Di nắm chặt chiếc điện thoại, nói với cô Sang là vậy nhưng bản thân Thiên Di lại bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Thiên Di nằm trên giường, mắt không rời chiếc đồng hồ treo trên tường còn tai thì cố gắng lắng nghe xem Mạnh Hoàng đã về nhà chưa. Đã hơn mười giờ, nó sốt ruột gọi điện liên tục nhưng vẫn không liên lạc với Mạnh Hoàng. “Rốt cuộc thì anh đang ở đâu vậy hả?”. Không thể tiếp tục ngồi một chỗ chờ đợi, Thiên Di với tay lấy cái áo khoác mỏng trên ghế rồi bước ra khỏi phòng.

Mạnh Hoàng ngồi lặng yên ở bến xe buýt. Tất cả ánh mắt của mọi người đi đường đều đổ dồn về phía chàng trai có khuôn mặt đẹp như những diễn viên, ca sĩ thường thấy trên tivi. Chàng trai ấy ngồi một mình, khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo khiến người ta có cảm giác như không thể chạm tới cái thế giới của con người này.

- Đồ hèn nhát, anh ngồi đây làm gì hả?

Mạnh Hoàng ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Thiên Di đã đứng bên cạnh Hoàng từ bao giờ, khuôn mặt vừa vui mừng vừa giận dữ, những giọt mồ hôi vẫn đang chảy trên trán mặc dù buổi tối mùa thu khá lạnh. Chứng tỏ Thiên Di đã đi một đoạn đường xa và rất vất vả để đến được đây.

- Nhiều chuyện!

- Ha, anh còn dám nói thế hả? Anh có biết tôi đã tìm anh bao lâu rồi không, đi hết những nơi mà tôi nghĩ anh có thể tới.

- Sao cô biết tôi ở đây? – Mạnh Hoàng hỏi, cố giấu vẻ tò mò.

- Vì trước đây tôi cũng đã từng muốn chạy trốn khỏi tất cả mọi thứ như anh, cũng từng cảm thấy như mình bị bỏ rơi.

- Cô ư?

Mạnh Hoàng quay hẳn sang phía Thiên Di, đây là lần đầu tiên Hoàng nhìn thẳng vào mắt Thiên Di khi nói chuyện với nó. Bỗng nhiên Thiên Di cảm thấy có chút bối rối.

- Tất...tất nhiên! Anh nghĩ cùng làm việc, cạnh tranh trên thương trường mà bố mẹ anh đi suốt ngày còn bố mẹ tôi được thanh thoi ở nhà sao?- Rồi nó ngược mặt lên trời.- Lúc đó tôi cũng nghĩ bố mẹ không cần tôi, thứ họ cần chỉ là công việc và những bản hợp đồng làm ăn. Nhưng lúc đó đã có một người giúp tôi hiểu và vượt qua được mọi chuyện.

- Là một chàng trai?

- Ừm...

Thiên Di mỉm cười, hình ảnh Minh Long hiện ra trong đầu nó. Thiên Di còn nhớ đó là một ngày mưa, khi thấy Thiên Di một mình đứng trước cửa nhà dưới cơn mưa, mắt nhìn theo chiếc xe của bố mẹ đang khuất dần, Minh Long đã lẳng lặng che ô cho nó và nói : “ Ngốc à, bố mẹ cậu đã có thể ở nhà trong một ngày mưa gió thế này, nhưng họ lại chọn công việc. Không phải vì tiền, càng không phải vì họ mà vì cậu, vì muốn cậu có một cuộc sống tốt đẹp nhất. Có thể cậu nghĩ rằng bố mẹ đã quên mất mình nhưng nếu nhìn vào mắt của bố, nghe giọng nói âu yếm của mẹ cậu sẽ hiểu rằng : chưa một phút giây nào cậu bị lãng quên”. Hôm đó Thiên Di đã dựa vào vai Minh Long mà khóc như một đứa trẻ, nếu không có cậu ấy thì chắc đến bây giờ Thiên Di vẫn còn oán trách và không hiểu rõ tấm lòng của bố mẹ mình.

Thiên Di quay sang Mạnh Hoàng, cảm thấy Hoàng như cũng đang trôi theo dòng cảm xúc hay kí ức nào đó. Thiên Di muốn mặc cho Hoàng như vậy nhưng chợt nhận thấy đã gần nửa đêm, nó từ từ đứng dậy.

- Được rồi, giờ thì về nhà thôi.

- Cô về đi.

- Còn anh? – Thiên Di ngạc nhiên.

- Tôi không muốn về đó.

- Anh có biết suy nghĩ không hả? Giờ đã muộn lắm rồi, không về nhà thì anh đi đâu?

- Tại sao cô cứ luôn xen vào chuyện của tôi thế? Mặc kệ tôi!

Mạnh Hoàng nói rồi đứng vụt dậy và băng qua đường. Đột nhiên một chiếc taxi từ xa lao tới.

- Mạnh Hoàng! Cẩn thận!

Thiên Di hét lớn và không kịp suy nghĩ, nhanh như cắt nó chạy tới đẩy Hoàng vào lề đường. Tiếng phanh xe rít lên làm mặt đường như tóe lửa. Thiên Di đẩy được Mạnh Hoàng ra nhưng lại không tránh kịp, cơ thể nó bị hất tung lên rồi rơi xuống mặt đường. “Khôngggggg...!!!”. Mạnh Hoàng hét lên rồi chạy bổ tới chỗ Thiên Di. Thiên Di nằm bất động, máu chảy lênh láng... Vừa nâng đầu Thiên Di dậy, Mạnh Hoàng vừa điên cuồng nói với tài xế taxi bên cạnh – lúc này khuôn mặt cũng đang trắng bệch sợ hãi:

- Gọi cấp cứu! Mau gọi cấp cứu! Nhanh lên!

Tiếng còi xe cấp cứu hú lên inh ỏi như xé nát màn đêm. Trong xe là một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp nhưng trắng bệch đang thở oxy, hơi thở yếu ớt như muốn ngừng lại. Mạnh Hoàng ngồi bên cạnh nắm chặt lấy tay Thiên Di, miệng lên tục lẩm bẩm: “Cố lên, nhất định cô phải sống. Đồ ngốc, cô sẽ không sao đâu. Cô phải sống”.

Sau một hồi phóng như bay, cuối cùng chiếc xe cấp cứu cũng dừng lại trước cổng bệnh viện Việt Đức. Các bác sĩ và y tá đã chờ sẵn vội đẩy chiếc giường của Thiên Di vào trong. Nhanh chóng, hồi hả...

- Anh không được vào, xin anh ngồi chờ ở đây.

Một cô y tá trẻ ngăn Mạnh Hoàng lại, nhẹ nhàng nhưng nghiêm nghị. Chiếc giường đi khuất vào phòng cấp cứu, đèn bật sáng. Hoàng ngồi phịch xuống chiếc ghế ở ngoài hành lang, hai bàn tay đan chặt vào nhau. Toàn thân Mạnh Hoàng run bần bật khi nhớ lại những giây phút kinh hoàng vừa rồi. Mọi thứ diễn ra quá nhanh! Nếu như Thiên Di có chuyện gì...Không, nhất định không được! Nhất định là sẽ ổn! Nhưng...thật sự sẽ ổn chứ? Hoàng đã thấy rất nhiều máu... Hoàng lắc mạnh đầu, cố gắng quên đi cảnh tượng ấy. Có lẽ trong đời Mạnh Hoàng, chưa khi nào Hoàng cảm thấy sợ thế này.

Một lát sau, bố mẹ Thiên Di, Hoa và cô Sang chạy đến.

- Bác sĩ, con gái tôi đâu? Nó đâu rồi? Nó thế nào rồi?

Mẹ Thiên Di lay mạnh ông bác sĩ vừa bước ra, khuôn mặt hoảng sợ nhuộm đầy nước mắt. Giờ đây bà không phải là bà chủ sang trọng của một chuỗi các trung tâm làm đẹp, cũng không phải một người phụ nữ mạnh mẽ, thành đạt trên thương trường mà là một bà mẹ đau đớn đứt từng khúc ruột khi biết con gái mình đang ở giữa ranh giới của sự sống và cái chết.

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.Xin gia đình cứ bình tĩnh. – Ông bác sĩ già nói rồi bước trở vào phòng cấp cứu, vội vã như lúc bước ra.

Mẹ Thiên Di khóc không thành tiếng, gục ngã trên bờ vai của chồng – người đàn ông tuy không khóc nhưng cổ họng nghẹn đắng, đôi lông mày nhíu lại càng làm cho khuôn mặt trở nên tiều tụy và khổ sở đến đáng thương. Hoa thì liên tục đi lại trước cửa phòng cấp cứu, từng giọt nước mắt chảy ra và rơi xuống nền nhà. Mới chiều nay Thiên Di còn đến nhà của Hoa chơi, vậy mà... Cô Sang ngồi bên cạnh Mạnh Hoàng, miệng không ngừng cầu nguyện cho Thiên Di.

Mạnh Hoàng sau một hồi thất thần, đứng lên và cúi gập mình trước mặt bố mẹ Thiên Di:

- Cháu xin lỗi. Tất cả là tại cháu. Tại vì cứu cháu nên Thiên Di mới...

“Bốp!” – âm thanh chát chúa vang lên. Cái tát vừa rồi không phải của bố mẹ Thiên Di mà là của Hoa.

- Cậu còn có tư cách đứng ở đây xin lỗi ư?- Hoa gào lên, những tiếng nức nở vẫn không ngừng bật ra.- Tại sao cậu luôn làm Thiên Di tổn thương? Tại sao chứ? Thiên Di luôn đối xử tốt với cậu, luôn cố gắng làm mọi thứ vì cậu. Chỉ vì quá tốt bụng nên mới không muốn cậu buồn. Còn cậu, cậu đã hại Thiên Di ra thế này.

Mạnh Hoàng im lặng. Đúng vậy, Thiên Di luôn dễ thương và tốt bụng như vậy. Tại sao giờ Hoàng mới chịu hiểu và chấp nhận sự thật ấy? Đúng lúc đó, đèn của phòng cấp cứu vụt tắt, tất cả mọi người ủa lại cửa phòng– nơi chiếc giường của Thiên Di vừa được đẩy ra.

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch nhưng mất máu nhiều và còn rất yếu. Giờ chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân về phòng hồi sức. Gia đình có thể yên tâm.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, có lẽ với họ, Thiên Di là một món quà quý giá mà không ai muốn mất đi. Đêm nay là một đêm dài.....

7. Chương 7

- Cậu nói sao?

Tiếng Minh Long vang lên giữa phòng tập của trường, lớn đến nỗi tất cả thành viên của câu lạc bộ bóng rổ đều quay lại nhìn. Nghe Hoa nói trong điện thoại rằng Thiên Di gặp tai nạn và đang ở trong bệnh viện, chân tay Minh Long rụng rời. Long cúp máy và chạy vụt đi mặc cho hội trưởng gọi với theo:

- Mai là trận chung kết rồi! Cậu đi đâu vậy?

Bỏ ngoài tai tất cả, bây giờ trong đầu Minh Long chỉ có Thiên Di. Tại sao lại bị tai nạn? Tại sao lại nặng đến nỗi hôn mê trong bệnh viện? Thế rồi Minh Long không nghĩ được gì nữa, vội vàng leo lên chiếc taxi ở gần đó.

Mười lăm phút sau, Minh Long đã đến trước cổng bệnh viện. Trên người vẫn mặc nguyên bộ quần áo của câu lạc bộ. Mồ hôi đầm đìa, Long nhanh chóng tìm đến số phòng mà Hoa dặn. Sau một hồi vất vả, cuối cùng phòng bệnh của Thiên Di đã hiện ra trước mặt. Minh Long vội vã định bước vào nhưng chợt dừng lại khi thấy cảnh tượng bên trong...

Trời bắt đầu mưa. Cơn mưa mùa thu không lớn nhưng đủ khiến người ta phải khẽ co mình vì lạnh. Ngoài đường, mọi người đều hối hả ngược xuôi, những chiếc áo mưa đủ màu lần lượt lướt qua. Minh Long lặng lẽ bước từng bước dưới mưa, toàn thân ướt nhẹp nước, chốc chốc lại rung mình vì lạnh. Một cơn gió mạnh thổi qua như đưa về những hình ảnh mà Long thấy khi nãy. Thiên Di nằm hôn mê trên giường bệnh, bên cạnh là Hoa và một vài người khác. Trong đó có một chàng trai cao lớn với khuôn mặt đẹp như thiên sứ mà Long đoán người ấy chính là Mạnh Hoàng, con trai của Trần Bùi. Mạnh Hoàng đang nhẹ nhàng dùng khăn lau mồ hôi trên mặt Thiên Di, dường như trong mắt Hoàng lúc này chỉ biết đến sự tồn tại của cô gái nhỏ bé đó. Nhưng điều khiến Minh Long vội vã bỏ đi mà không dám bước vào là ánh mắt của Mạnh Hoàng – ánh mắt hết như khi Minh Long nhìn Thiên Di nằm trong phòng y tế. Ánh mắt của sự lo lắng, sợ hãi và cả yêu thương.

Đã hơn nửa ngày trôi qua từ khi Thiên Di được đưa ra khỏi phòng cấp cứu. Thiên Di nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền, làn da trắng xanh xao đến nỗi tưởng như trong suốt. Trán Thiên Di được các bác sĩ băng bó lại một cách cẩn thận, những vết thương trên người cũng vậy. Trong phòng, tất cả mọi thứ đều diễn ra trong yên lặng. Hoa yên lặng sắp xếp lại những vật dụng để trên bàn, cô Sang yên lặng cắm lại hoa trong bình, Mạnh Hoàng cũng yên lặng ngồi bên giường bệnh. Từ đêm hôm qua, chưa một lúc nào Hoàng rời khỏi Thiên Di, chỉ ngồi đó và lặng lẽ quan sát. Ánh mắt lạnh lùng, bất cần trước đây đã tạm thời nhường chỗ cho sự lo lắng. Bỗng có bóng người bước vào, là bố mẹ Thiên Di. Hoàng hơi bất ngờ khi thấy theo sau còn có cả bố mình.

- Thiên Di vẫn chưa tỉnh sao?

Trần Bùi lại gần phía giường bệnh, ánh mắt đầy quan tâm và trù mến. Mạnh Hoàng từ từ gật đầu thay cho câu trả lời. Trần Bùi khẽ thở dài khi thấy Thiên Di tiêu tụy và yếu ớt rồi lại quay sang phía bên cạnh:

- Tôi thật sự xin lỗi anh chị về Mạnh Hoàng- nếu không vì nó thì con gái anh chị đã không xảy ra chuyện. Là gia đình tôi có lỗi với gia đình anh chị. Chúng tôi thật sự xin lỗi.

- Anh đừng nói thế, tôi tin nếu người nằm ở đây hôm nay không phải Thiên Di mà là Mạnh Hoàng thì chắc anh cũng đau đớn lắm. Dù gì Thiên Di cũng đã vượt qua cơn nguy hiểm rồi, chỉ cần nghỉ ngơi thì sẽ từ từ khỏe lại.

Bố Thiên Di trả lời, đôi mắt đăm chiêu nhìn cô con gái. Chỉ qua một đêm thôi mà ông như hoàn toàn thay đổi: mái tóc bạc đi nhiều, khuôn mặt hốc hác với hai hố mắt trũng sâu. Tuy nói thế nhưng chẳng lẽ đây là cái giá mà ông phải trả khi mang con gái mình ra làm phương tiện để giao dịch? Chẳng lẽ ông đã sai lầm ngay từ đầu? Sau vài câu nói chuyện ngắn ngủi, căn phòng lại trở về vẻ yên lặng vốn có với những khuôn mặt đầy âu sầu.

Tiếng gió thổi xào xạc và không khí mát lạnh tràn vào phòng bệnh khiến cho Thiên Di khẽ cựa mình, mấy ngón tay bắt đầu cử động. Thiên Di từ từ mở mắt nhưng rồi một cơn đau đầu kéo đến làm mặt nó tái đi. Chưa kịp hiểu chuyện gì thì cánh cửa phòng bệnh bỗng mở ra.

- Cô tỉnh rồi hả?- Mạnh Hoàng ngạc nhiên, đi nhanh lại phía chiếc giường.

- Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?

- Bệnh viện. Đêm hôm trước cô bị tai nạn, hôn mê hơn một ngày rồi.

Bệnh viện? Tai nạn? Thiên Di ngẩn người một lát rồi chợt nhớ ra. Mạnh Hoàng...chiếc taxi...Thiên Di chạy tới...

- Cô thấy thế nào rồi? Có mệt lắm không? Có cần gọi bác sĩ không? Cô muốn ăn gì?

Sau khi trả lời câu hỏi của Thiên Di, giờ đến lượt Mạnh Hoàng hỏi nó dồn dập. Thiên Di ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên Mạnh Hoàng quan tâm tới nó như vậy, càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy trong mắt Hoàng một chút gì đó dịu dàng- thứ mà trước đây chưa từng có. Thấy Thiên Di im lặng, khuôn mặt Mạnh Hoàng bắt đầu trở nên lo lắng:

- Cô thấy không khỏe hả? Để tôi đi gọi bác sĩ!

- Không cần đâu.

Thiên Di vội vã kéo tay Mạnh Hoàng mà quên mất rằng bàn tay của mình cũng đang bị băng bó. Nó khẽ kêu lên, khuôn mặt nhăn lại vì đau

- Có sao không?- Mạnh Hoàng giật mình cầm lấy bàn tay Thiên Di.

- Không sao. Chỉ có mình anh ở đây thôi hả?

- Bố mẹ cô vừa đến công ty để giải quyết công việc, một lát nữa sẽ tới. Cô Sang thì nghe nói có thể hôm nay cô sẽ tỉnh nên đã về nhà chuẩn bị vài món ăn, còn Hoa thì ở trường.

Thiên Di khẽ gật đầu. Bỗng nó nhận thấy khuôn mặt Mạnh Hoàng gầy và xanh xao hơn trước khá nhiều.

- Sao trông anh nhợt nhạt thế? Chẳng lẽ do vụ tai nạn?- Thiên Di sợ hãi- Anh có bị thương không?

Mạnh Hoàng giơ vài vết thương ngoài da đã được sát trùng và băng lại cho Thiên Di xem.

- Cô có vấn đề hả? Bị như thế này rồi còn không lo thân mình, cứ đi lo chuyện người khác.

- Này nhé, dù gì tôi cũng gánh giúp anh một cái họa. Anh không biết ơn thì thôi còn nói tôi nhiều chuyện hả?

- Là cô ngốc thôi. Đang yên lại chạy ra cứu tôi làm gì để bị tai nạn, hả? Cô có biết tôi rất ghét phải mắc nợ người khác không?

Mạnh Hoàng nói và nhìn thẳng vào Thiên Di, lời nói tuy khó nghe nhưng ánh mắt lại hiện lên chút gì đó dịu dàng. Câu chuyện đang dang dở thì chốt cánh cửa phòng lại khê mở ra, là cô Sang.

- Cô Thiên Di tỉnh rồi hả? May quá, tạ ơn trời đất!

Cô Sang vừa chạy đến ôm chầm lấy Thiên Di, đôi mắt vừa ngân ngấn nước. Hôm Thiên Di bị tai nạn, cô cả đêm đứng ngồi không yên. Cô coi Thiên Di giống như con gái của mình nên khi thấy Thiên Di xảy ra chuyện cô cũng rất đau lòng.

- Được rồi mà cô Sang, cháu không sao rồi.- Thiên Di mỉm cười, cảm động trước tấm lòng của cô giúp việc tốt bụng.

Cô sang buông tay khỏi Thiên Di rồi đặt mấy cái túi và cặp lồng lên bàn.

- Bác sĩ nói giờ cô chưa ăn được gì nên tôi có mang ít sữa và canh gà đến. Cô Thiên Di muốn ăn gì trước?

Thiên Di chưa kịp trả lời thì Mạnh Hoàng đã lên tiếng:

- Tất nhiên là canh gà rồi.

- Tôi lại nghĩ là nên uống sữa. – Thiên Di ngẫm nghĩ.

- Cô bị khờ hả? Canh gà phải ăn nóng mới ngon.- Mạnh Hoàng cãi lại, nhất định không chịu thua.

- Anh hay nhỉ? Tôi thích ăn gì kệ tôi. Cô Sang lấy giúp cháu hộp sữa.

- Không, cô Sang lấy canh gà đi.

- Uống sữa!

- Ăn canh!

Vậy là cuộc khẩu chiến bắt đầu nổ ra giữa một bệnh nhân ương bướng và một kẻ chăm bệnh cứng đầu. Cô Sang đứng nơi góc phòng khê bật cười. Dưới ánh nắng mặt trời, trông hai kẻ ngốc đó đẹp đôi đến kì lạ.

Giờ ra chơi, trước cửa lớp 12A7.

- Minh Long, sao cậu không đến thăm Thiên Di? Hôm mình gọi điện cũng không thấy cậu đến?

Hoa đứng trước mặt Minh Long, giọng nói ngạc nhiên pha chút tức giận. Nếu Minh Long đến chắc hẳn Thiên Di sẽ rất vui, vậy mà...

- Hôm đó mình đã đến rồi.

- Đến rồi?- Hoa tròn mắt- Đến rồi sao cậu không vào?

- Mình đến rồi nhưng thấy Mạnh Hoàng đang ở trong đó với Thiên Di.

Hoa ngó người ra một chút rồi bỗng phá lên cười:

- Thì ra là cậu ghen với Mạnh Hoàng hả?

Ghen? Minh Long cũng mong cảm giác đó chỉ là ghen, nếu như vậy thì Long đã không phải suy nghĩ suốt mấy ngày qua. Nhưng nó đâu chỉ đơn thuần như vậy?

Minh Long đứng ngoài ban công, ánh mắt hướng về phía những tòa nhà cao tầng rực rỡ ánh đèn đăng xa. Giờ này Thiên Di đang làm gì? Sức khỏe thế nào rồi? Thiên Di rất hay che giấu những nỗi buồn, nỗi đau của mình vì không muốn mọi người lo lắng, liệu bây giờ cậu ấy có đang như vậy không? Long còn nhớ, có lần Thiên Di sơ ý làm đứt một vết dài trên bàn tay, vết thương rất sâu. Thế nhưng trước mặt Long và mọi người, Thiên Di vẫn tỏ ra rằng mình ổn, mình không sao. Minh Long cũng đã tin rằng như thế cho đến khi nhìn thấy Thiên Di một mình nén đau, ôm chặt lấy cổ tay một cách khổ sở, khuôn mặt như sắp khóc. Vậy mà khi Long hỏi, Thiên Di vẫn mỉm cười nói rằng: “Mình bị đau thế này chỉ là ở bên ngoài, nhưng nếu làm mọi người, đặc biệt là cậu phải bận tâm về mình thì mình còn thấy áy náy cả trong lòng nữa.” Nghĩ đến đây, Minh Long bỗng giật mình. Đúng vậy, Thiên Di còn dám một mình đối mặt với khó khăn, đối mặt với

mọi chuyện. Tại sao Long lại không dám giữ chặt lấy tình yêu của mình? Việc Long cần làm bây giờ không phải ngồi một chỗ để lo sợ mà là không để mất Thiên Di.

Một làn gió thổi đến khiến tóc Minh Long khẽ bay nhẹ. Ánh đèn chiếu vào khuôn mặt đang tràn đầy quyết tâm và hi vọng.

Phòng bệnh của Thiên Di hôm nay tràn ngập sắc vàng của những bông hoa hướng dương rực rỡ- những bông hoa được cô Sang hái từ chính khu vườn sau biệt thự. Thiên Di vừa nhoẻn miệng cười vừa nói:

- Ở trong này mà vẫn được ngắm hoa hướng dương, cảm ơn cô Sang nhé.

Cô Sang mỉm cười rồi lại cúi húi với đồng hồ ăn ở trên bàn. Mấy hôm nay bạn bè, người thân của Thiên Di đến thăm rất nhiều nên giờ căn phòng tràn ngập hoa, đồ ăn,...Mạnh Hoàng ngồi bên cạnh giường, cẩn thận gọt quả táo từng chút một.

- Đây, của cô.

- Sao quả táo anh gọt trông méo mó, tả tơi vậy?- Thiên Di ái ngại nhìn quả táo đáng thương trên tay.

- Không ăn thì trả đây.

Mạnh Hoàng nói rồi giật lại quả táo nhưng Thiên Di đã nhanh chóng giấu quả táo về đằng sau:

- Tất nhiên phải ăn rồi!

Nó nói rồi đưa quả táo lên miệng, vừa ăn vừa quan sát Mạnh Hoàng. Mấy ngày hôm nay, ngoài những lúc có việc đột xuất thì không lúc nào Hoàng rời khỏi bệnh viện. Chẳng những thế, thái độ của Hoàng cũng đã ân cần và nhẹ nhàng hơn trước mặc dù ánh mắt thì vẫn lạnh lùng, bất cần. Sau tai nạn đó, Thiên Di mới biết bên cạnh còn rất nhiều người quan tâm đến mình. Ngoài Hoa cứ tan học là chạy vào bệnh viện còn có cô Sang luôn luôn ở đây. Bố mẹ Thiên Di cũng thường xuyên tới, thậm chí tạm gác lại công việc để có nhiều thời gian chăm sóc cho nó. Bạn bè, thầy cô cũng đến thăm rất đông. Thế nhưng người mà Thiên Di mong chờ nhất, hi vọng được gặp nhất thì lại chưa hề xuất hiện- Minh Long.

Đúng lúc Mạnh Hoàng đang chuẩn bị gọt quả táo thứ hai thì bỗng có tiếng bước chân đi vào. Tiếng bước chân ngày một gần rồi dừng lại. Tim Thiên Di đập mạnh, nó vội vã quay đầu nhìn ra. Đứng ở giữa căn phòng là một chàng trai trắng trẻo với khuôn mặt dễ thương, ánh mắt nhìn Thiên Di đầy trù mến. Chàng trai ấy mặc chiếc áo thun in hình ngộ nghĩnh cùng chiếc quần jean màu xanh khỏe khoắn và năng động, trên tay là một bó hoa hồng xanh rất lớn. Không ai khác, chàng trai ấy chính là Minh Long. Thiên Di nhìn Minh Long rồi cười tươi- nụ cười đẹp đến nỗi khiến cả ba người còn lại trong phòng đều ngây người. Minh Long như không kìm lòng được nữa, chạy đến ôm chầm lấy Thiên Di.

- Mình đã mua hoa hồng xanh mà cậu thích. Nhưng nếu sau tai nạn, sở thích của cậu có khác trước thì mình sẽ đi đổi lại.

Thiên Di bật cười nhưng ngay sau đó lại đỏ mặt vì câu nói của Minh Long: “Mình nhớ cậu, nhiều lắm”. Thiên Di hạnh phúc, vậy là cuối cùng người mà nó mong đợi đã đến. Nó khẽ tựa đầu vào vai Minh Long, cánh tay vẫn quàng qua cổ người con trai mà nó luôn yêu thương. Thiên Di và Minh Long dường như không quan tâm đến những người xung quanh nữa, cũng không để ý thấy Mạnh Hoàng đã lẳng lặng ra ngoài từ bao giờ.

8. Chương 8

Chiếc xe sang trọng dừng lại trước biệt thự nhà Trần Bùi. Người đầu tiên bước xuống xe là Mạnh Hoàng, ngay sau đó là cô Sang đang nhẹ nhàng dìu Thiên Di. Vậy là sau gần hai tuần, Thiên Di đã được bác sĩ cho xuất viện. Không biết có phải do ở nhà bác Trần được một thời gian hay không mà trong thời gian nằm

viện nó đã thấy nhớ ngôi nhà này. Vào đến nhà, chiếc cửa vừa được mở ra thì bên trong bỗng có tiếng hô lớn:

- Thiên Di, chúc mừng xuất viện!

Thiên Di sững người. Trong nhà có đông đủ bố mẹ, bạn bè,...của Thiên Di. Khuôn mặt ai cũng rạng rỡ chào đón Thiên Di trở về nhà. Thiên Di ngạc nhiên đưa mắt nhìn xung quanh. Hôm nay phòng khách cũng được trang trí cẩn thận và lộng lẫy với nến, bóng bay và có một chiếc bàn dài để đầy đồ ăn. Hoa chạy đến trước mặt Thiên Di, hớn hờ nói:

- Bất ngờ chứ? Để chúc mừng cậu “tai qua nạn khỏi” nên mọi người đã đến đông đủ đây.

Thiên Di cảm động ôm chầm lấy Hoa rồi chạy tới chỗ bố mẹ. Ở đằng xa, một chàng trai với khuôn mặt lạnh lùng chăm chú dõi theo bóng dáng của cô gái bé nhỏ, đôi môi khẽ nở nụ cười.

Minh Long đeo Thiên Di trên chiếc xe màu trắng sữa. Từng cơn gió vờn nhẹ mái tóc dài của Thiên Di, nó khẽ dựa đầu vào vai Minh Long. Hà Nội đẹp nhất khi vào thu, những con đường nhỏ bé nằm yên bình với lá vàng bay là là nơi mặt đất. Thời tiết dễ chịu cũng như làm cho con người dễ chịu theo, Thiên Di thấy lòng mình nhẹ nhõm và thoải mái kì lạ. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, nó hỏi Minh Long:

- Cậu đưa mình đi đâu vậy?

- Lát nữa cậu sẽ biết.

Minh Long tỏ vẻ bí mật và cứ vậy lái xe. Hơn mười phút sau, Minh Long dừng xe lại và nói lớn:

- Đến nơi rồi.

- Khu vui chơi?- Thiên Di ngạc nhiên.

- Ủ, đến đây để cho đầu óc thoải mái. Đợi mình một lát nhé!

Minh Long đi vào bãi gửi xe rồi một lát sau quay trở lại, nắm tay Thiên Di và kéo đi. Cả hai bắt đầu buổi đi chơi bằng cách...vào ngôi nhà ma. Sau đó Thiên Di và Minh Long tiếp tục chơi hết tất cả các trò chơi khác. Tiếng cười và khuôn mặt vui vẻ của cả hai khiến mọi người trong khu vui chơi đều phải nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Đến gần trưa, khi cả hai đứa đều đã mệt, Minh Long liền bảo Thiên Di ngồi chờ mình ở chiếc ghế đá gần đó rồi chạy vụt đi. Đến lúc Minh Long quay trở về thì cũng là lúc trên tay Long xuất hiện thêm hai que kem. Minh Long ngồi phịch xuống ghế và gắp hai que kem ra.

- Cậu muốn ăn kem nào? Dâu hay vani?

- Mình muốn kem dâu.- Thiên Di cười và chỉ vào que kem màu hồng.

- Vậy hả? Vậy mình sẽ đưa cậu kem vani.

Minh Long nói rồi cười đắc ý. Nhưng chưa hả hê được bao lâu thì bỗng “Á! Đau quá!”. Dưới ánh nắng mặt trời, một bên má của Long bị Thiên Di véo đỏ bừng.

- Dám trêu mình? Còn không mau trả mình kem dâu.- Thiên Di giả bộ giận dữ nhưng lại bật cười vì vẻ mặt tội nghiệp của Minh Long.

- Đây đây, cậu nhẫn tâm thật.

- Dâu có nhẫn tâm bằng cậu, mình nằm viện bao lâu mới thấy cậu đến thăm.

- Thật ra thì...

- Thì sao?- Thiên Di nheo mắt tỏ vẻ khó hiểu.

- À không sao. Dù gì giờ cậu cũng ở bên cạnh mình, vậy là tốt rồi.

Minh Long nói và quàng tay ôm lấy Thiên Di. Thiên Di cũng không quá để tâm đến lời nói ban nãy của Minh Long, nó vui vẻ ăn nốt que kem mát lạnh. Lúc nào cũng vậy, Minh Long luôn làm cho không khí bên cạnh Thiên Di trở nên sôi nổi và đầy màu sắc thế này- một chàng trai rực rỡ và ấm nóng như mặt trời.

Thiên Di đứng dưới chiếc vôi hoa sen, vừa tắm vừa ngân nga giai điệu của một bài hát quen thuộc. Nước ấm hòa vào với dòng tâm trạng vui vẻ làm cho Thiên Di thấy thật sự thoải mái và nhẹ nhõm. Bấy giờ mọi thứ với Thiên Di đều ổn, sức khỏe của nó sau tai nạn cũng đã bình phục hơn nhiều. Điều duy nhất làm Thiên Di cảm thấy bận tâm lúc này chính là Mạnh Hoàng. Từ sau khi ở bệnh viện về, Mạnh Hoàng đã bắt đầu thay đổi so với trước, tính khí đã dễ chịu hơn. Nhưng tất cả mới chỉ là “bắt đầu”, Hoàng vẫn chưa thật sự mở lòng để đón nhận mọi người bước vào cuộc sống của mình. Đang miên man suy nghĩ thì tiếng đổ vỡ phát ra từ phòng của Mạnh Hoàng làm Thiên Di giật mình. Nó lo lắng không biết chuyện gì đã xảy ra. Thiên Di vội vã mặc đồ và chạy nhanh sang phòng Mạnh Hoàng. Cảnh tượng hôm nay không khác gì ngày đầu tiên mà Thiên Di đến ngôi biệt thự này, chỉ khác ở chỗ lần này thứ mà Mạnh Hoàng đập phá không phải bình hoa mà là cốc uống nước.

- Có chuyện gì thế? Anh ổn chứ?

Thiên Di hỏi rồi bước vào phòng. Mạnh Hoàng đang đứng tựa người vào cửa sổ, bàn tay nắm chặt. Dưới đất, ngoài những mảnh thủy tinh còn có chiếc điện thoại đã vỡ tan tành.

- Không sao, cô ra ngoài đi.

- Thật sự là không sao?

- Tôi đã nói là không sao mà! – Mạnh Hoàng bắt đầu gằn giọng.

- Được rồi, tôi ra đây. Tính khí của anh đúng là khó chịu thật. Có chuyện gì thì đừng nói tôi không quan tâm nhé.

Thiên Di nói rồi bực tức bước ra phía cửa. Bỗng nhiên “Á!” một tiếng, Thiên Di kêu lên rồi vội ngồi phịch xuống chiếc giường bên cạnh. Thấy vậy, Mạnh Hoàng liền chạy đến và khẽ nâng bàn chân Thiên Di.

- Cô dẫm vào mảnh thủy tinh rồi. Ngồi yên đợi tôi.

Không đợi Thiên Di trả lời, Mạnh Hoàng liền đứng dậy và đi ra ngoài. Một lát sau Hoàng trở lại, trên tay là hộp sơ cứu. Mạnh Hoàng ngồi xuống nền nhà định băng vết thương lại cho Thiên Di nhưng nó đã nhanh chóng rút chân về.

- Cảm ơn, tôi tự làm được.

Mạnh Hoàng ngược mắt lên nhìn Thiên Di rồi thô bạo nắm lấy bàn chân của nó khiến nó khẽ nhăn mặt.

- Không muốn chân mình chịu khổ thì ngồi yên đó đi.

Mạnh Hoàng lạnh lùng nói rồi lấy bông băng từ trong hộp ra, cẩn thận lau nhẹ vết thương. Mắt Thiên Di nóng ran, không khí im lặng lúc này càng làm nó cảm thấy ngột ngạt. Thiên Di bèn lên tiếng:

- Hình như anh có sở thích là mỗi khi nổi nóng lại đập phá đồ đạc thì phải. Lần này là chuyện gì?

- Cô cũng như những người khác, đều nghĩ tôi rất xấu xa và tôi tệ đúng không?

Mạnh Hoàng không trả lời mà mông lung hỏi lại Thiên Di, giọng nói có chút gì đó chùng xuống. Thiên Di im lặng một lát rồi lên tiếng, từng câu từng chữ vang lên nhẹ như gió:

- Tôi chưa bao giờ nghĩ anh như vậy, và sự thật thì anh cũng không như vậy. Những gì anh thể hiện không hoàn toàn giống như con người thật bên trong của anh, anh là người tốt. Như bây giờ, chẳng phải anh đang giúp đỡ tôi, băng bó cho tôi sao?

Lúc này, cả căn phòng chìm vào yên lặng. Thiên Di nhìn Mạnh Hoàng. Liệu Hoàng có hiểu những điều mà nó vừa nói, hiểu rằng mình không hề cô đơn?

Sáng chủ nhật, đã hơn tám giờ mà Thiên Di vẫn nằm ngủ ngon lành trên chiếc giường đặt bên cạnh cửa sổ. Vết thương ở chân được Mạnh Hoàng băng bó cẩn thận khiến nó không hề cảm thấy khó chịu. Chỉ đến khi mùi hương của những bông hoa trong khu vườn thoang thoảng khắp căn phòng, Thiên Di mới thức giấc. Nó

uể oải vươn vai rồi bước vào nhà tắm, một lát sau mới lững thững đi xuống cầu thang. Vừa đặt chân xuống phòng khách, Thiên Di bỗng giật nảy người khi nhìn thấy người đang ngồi ở ghế salon – Trần Bùi, bên cạnh còn có cả Mạnh Hoàng.

- Chào buổi sáng, Thiên Di. – Bác Trần mỉm cười.

Thiên Di lúng túng cúi đầu. Nó thầm nguyện rửa mình vì đã xuất hiện trước mặt bác Trần với bộ dạng không thể nào thê thảm hơn: mắt nhắm mắt mở, đầu tóc rối bù. Đã vậy còn mặc nguyên bộ đồ ngủ hình mèo Kitty. Thiên Di đang loay hoay không biết làm gì lúc này thì bỗng Mạnh Hoàng lên tiếng:

- Tôi có chuyện riêng cần nói với bố tôi, cô Sang đang chờ cô trong phòng bếp.

Hiểu ý Mạnh Hoàng, Thiên Di khẽ gật đầu rồi đi vào bếp. Cô Sang đang cẩn thận lau sạch bàn ăn, thấy Thiên Di thì vội bỏ dở công việc và nói:

- Cô Thiên Di dậy rồi hả? Để tôi chuẩn bị đồ ăn sáng.

- Thôi không cần đâu, cháu không đói.- Rồi Thiên Di tỏ vẻ giận dỗi.- Sao bác Trần về mà cô không báo trước cho cháu, làm cháu bẽ mặt quá.

- Sáng nay khi ông chủ về nhà tôi cũng mới biết. Hình như ông chủ có việc gì gấp nên mới về đột xuất thế này.

Thiên Di “ồ” lên một tiếng, bởi vậy nên khuôn mặt Mạnh Hoàng khi này mới nghiêm túc như vậy. Cuộc nói chuyện ở phòng khách có vẻ khá căng thẳng vì ở đây cũng có thể nghe thấy rõ những gì mà bác Trần và Mạnh Hoàng đang nói.

- Sao mà con lại cứng đầu như thế? Nếu không bắt đầu điều trị thường xuyên, bệnh của con sẽ xấu đi. Vào trong Hồ Chí Minh vừa ở gần mẹ con, vừa thuận tiện cho việc chữa trị.

- Con không muốn đi đâu hết. Cũng không muốn chữa trị gì cả!- Giọng nói bất cần nhưng có chút gay gắt của Mạnh Hoàng khiến Thiên Di giật mình.

- Con...Rốt cuộc thì con muốn mọi thứ rồi tung hết lên thì mới vừa lòng đúng không? Lần sau trở về, đừng để bố thấy cái thái độ này của con một lần nào nữa.

Bác Trần nói xong thì cũng là lúc Thiên Di nghe tiếng bước chân, tiếng cửa sập mạnh và cuối cùng là tiếng xe ô tô lao vút đi. Khi mọi thứ trở về với vẻ im lặng, Thiên Di mới bước ra phòng khách. Nó tiến lại gần Mạnh Hoàng.

- Không cần nói gì cả, tôi không sao.- Mạnh Hoàng nói, giọng nói vẫn lạnh lùng đến đáng sợ.

- Thế nhưng...

- Tôi không sao, đừng ở đây tỏ ra thương hại tôi! – Mạnh Hoàng đứng bật dậy, hai tay siết chặt lấy vai Thiên Di – Không ai cần tôi cả nên cô cũng đừng tỏ ra thương hại tôi nữa! Cô có biết trông thấy khuôn mặt này của cô tôi khó chịu thế nào không?

Thiên Di sợ hãi. Chưa khi nào nó thấy Mạnh Hoàng kích động thế này. Cô Sang cũng từ bên trong chạy ra, vội vã kéo tay Mạnh Hoàng:

- Cậu chủ, cậu chủ đừng làm thế.

Mạnh Hoàng vẫn nhìn chằm chằm vào Thiên Di, đôi mắt vẫn đỏ nhưng pha chút đau đớn. Bất chợt, bàn tay đặt trên vai Thiên Di lỏng dần. Thiên Di chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì bỗng Mạnh Hoàng ngã phịch xuống đất, hai mắt nhắm nghiền. Thiên Di hoảng hốt, nó cuống cuống lay Mạnh Hoàng:

- Mạnh Hoàng! Mạnh Hoàng! Anh không sao chứ, đừng dọa tôi mà!

Thiên Di tái mặt. Đây là lần đầu tiên nó gặp tình huống thế này, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Hoàng ngất xỉu. Cô Sang cũng sợ hãi không kém, run rẩy gọi điện cho bác sĩ rồi vội vã chạy đi lấy thuốc.

- Cô Sang, đây là thuốc gì?- Thiên Di lo lắng nhìn cô Sang đưa những viên thuốc vào miệng Mạnh Hoàng.

- Thuốc trợ tim. Ngoài việc uống thuốc hàng ngày, mỗi lần cậu chủ bị thế này đều phải uống. Cô Thiên Di mau giúp tôi đưa cậu chủ lên phòng.

Thiên Di làm theo lời cô Sang như một cái máy. Cả hai phải khó khăn lắm mới đưa được Mạnh Hoàng vào phòng. Vừa đặt Mạnh Hoàng xuống giường thì dưới nhà có tiếng chuông cửa.

- Bác sĩ đến rồi, để tôi đi mở cửa.

Cô Sang nói rồi nhanh chóng chạy xuống. Thiên Di lau mặt cho Mạnh Hoàng xong thì cũng là lúc ông bác sĩ già và hai cô y tá lên đến nơi. Thiên Di ngồi sát bên mép giường quan sát, bàn tay vẫn lạnh ngắt vì sợ. Sau một hồi khám bệnh kỹ lưỡng, vị bác sĩ kia chậm rãi tháo ống nghe và nói:

- Vì mọi người đã nhanh chóng cho cậu ấy uống thuốc nên tình hình đã tạm ổn định rồi, chỉ cần chịu khó nghỉ ngơi. Nhưng chú ý lần sau đừng để cậu ấy bị kích động quá, rất có hại cho bệnh tim của cậu ấy.

Thiên Di và cô Sang cúi đầu cảm ơn bác sĩ rồi cô Sang tiễn ba người xuống nhà. Thiên Di quay lại nhìn Mạnh Hoàng, thở phào nhẹ nhõm.

- Cô Thiên Di nghỉ ngơi đi, để tôi chăm sóc cậu chủ.- Cô Sang nhẹ nhàng bước vào phòng và nói.

Thiên Di nhìn lên chiếc đồng hồ, đã hơn mười một giờ. Sau khi bác sĩ ra về thì Mạnh Hoàng lên cơn sốt cao, từ đó đến giờ cô Sang và Thiên Di phải thay phiên nhau chăm sóc. Thiên Di khẽ sờ lên trán Mạnh Hoàng, nhiệt độ cũng đã giảm đi một chút. Nó gật đầu rồi toan đứng lên nhưng bất chợt, bàn tay Mạnh Hoàng nắm chặt lấy tay Thiên Di.

- Đừng đi...

Thiên Di giật mình rút tay lại nhưng bàn tay nóng ran của Mạnh Hoàng vẫn nắm lấy không buông.

- Làm ơn...đừng đi.- Mạnh Hoàng nói, mắt vẫn nhắm nghiền.

Thiên Di bần khoăn một lát rồi đành thở dài ngồi xuống.

- Cô cứ ngủ trước đi, lát nữa Mạnh Hoàng hạ sốt cháu sẽ đi ngủ sau.

Cô Sang định nói gì đó nhưng lại thôi, nhẹ nhàng cầm cốc nước và đồng thuốc trên bàn ra ngoài. Chỉ còn lại Thiên Di và Mạnh Hoàng, nó khẽ kéo lại chiếc chăn.

- Đừng...- Mạnh Hoàng thì thào.

- Hả?- Thiên Di hỏi theo phản xạ.

- Bố, mẹ...đừng đi. Con hứa sẽ học giỏi, con hứa sẽ ngoan. Mẹ, mẹ đừng đi...bố đừng đi...Mẹ!

Mạnh Hoàng siết chặt tay Thiên Di, mồ hôi vã ra. Thiên Di thấy tim mình như thắt lại. Thì ra Mạnh Hoàng đã luôn phải chịu đựng tất cả những điều này, đã luôn giấu kín tất cả mà không thể chia sẻ với bất kỳ ai.

- Tôi phải làm gì cho anh đây?

Thiên Di khẽ nói rồi lặng lẽ nhìn Mạnh Hoàng.

- Thiên Di, tôi vừa gặp Minh Long ngoài sân trường. Long rủ bà và tôi chiều nay đi xem phim đấy. Đi nhé?

Hoa hớn hỏ chạy đến gần Thiên Di, vừa chạy vừa nói lớn. Thiên Di rời mắt khỏi quyển sách trên tay, ái ngại trả lời:

- Không được, chiều nay tôi có việc mất rồi. Xin lỗi hai người nhé.

- Cái gì?- Hoa hỏi, lộ rõ vẻ thất vọng.- Bà có việc gì vậy?

Thiên Di mỉm cười : “Bí mật.”

9. Chương 9

Thiên Di ngồi trên chiếc xe của nhà họ Trần, khuôn mặt lộ rõ sự vui vẻ và háo hức mặc cho bầu trời xám xịt và ẩm đậm bên ngoài. Bên cạnh nó là một chàng trai với khuôn mặt hoàn toàn trái ngược- lạnh lùng, vô cảm. Mạnh Hoàng chăm chú nhìn vào chiếc điện thoại, không có chút gì giống như là để tâm đến mọi thứ xung quanh. Sau hôm bị ốm, Hoàng chẳng nhớ đã xảy ra chuyện gì đêm đó. Hình như trong cơn sốt, Hoàng đã mơ thấy mẹ, đã nắm tay mẹ. Và bàn tay ấm áp ấy đã giúp Hoàng cảm thấy yên tâm và an toàn. Nhưng rồi Mạnh Hoàng khẽ lắc đầu để xua đi những ý nghĩ ấy, tiếp tục cắm cúi vào chiếc điện thoại.

Chiếc xe bắt đầu rời xa sự náo nhiệt, xô bồ của thành phố, di chuyển ra ngoại thành. Thiên Di kéo kính xe xuống, những làn gió nhanh chóng ùa vào trong xe, mang theo cả chút yên bình mà ở thành phố ít khi có được. Lúc này Mạnh Hoàng mới từ từ ngẩng đầu, ngạc nhiên trước khung cảnh bên ngoài.

- Này, cô đưa tôi đi đâu vậy?

- Anh muốn biết không? Vậy cứ từ từ rồi lát sẽ biết.

Thiên Di cười lém lỉnh, đưa mắt nhìn đồng hồ đặc biệt kính bên cạnh rồi từ từ dựa người vào ghế. Đêm qua vì thức khuya để chuẩn bị những thứ này nên giờ mắt nó trĩu xuống. Cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến, Thiên Di thiếp đi lúc nào không hay. Chỉ đến khi tiếng bác lái xe vang lên nó mới giật mình thức giấc.

- Cô Thiên Di, cậu chủ. Đến nơi rồi.

Thiên Di khẽ dụi mắt và giật nảy người khi phát hiện ra mình đang ngủ gục trên vai Mạnh Hoàng.

- Ê, anh định giờ trò gì với tôi đây hả?- Nó ngồi phắt dậy và hỏi.

- Này cô, cô xem lại đi. - Mạnh Hoàng quay sang Thiên Di, giọng điệu đầy chán nản và mệt mỏi - Là cô tự dựa vào tôi đấy nhé, tôi còn chưa nói gì mà cô đã lên tiếng. Đừng có vừa ăn cắp vừa la làng.

- Ai...ai làm chứng chứ?

- Nếu thích có thể hỏi bác lái xe.

Mạnh Hoàng nhún vai. Thiên Di đỏ bừng mặt, vừa ngượng vừa tức. Nó bước xuống xe và nói:

- Anh còn không mau xuống đi.

- Tôi cũng phải xuống?- Mạnh Hoàng ngạc nhiên hỏi lại.

- Tất nhiên, nếu không tôi đưa anh đến đây làm gì? Mau xuống đi.

Mạnh Hoàng ngẫm nghĩ một lát rồi khẽ thở dài, miễn cưỡng bước xuống xe. Trước mặt Hoàng và Thiên Di là một khu đất rộng với cánh cổng lớn. Bên trong là vài dãy nhà hai tầng được sơn màu trắng trông khá khang trang và sạch sẽ. Bác lái xe mang mấy túi đồ trên xe xuống và hỏi:

- Cô Thiên Di có cần tôi mang vào giúp không?

Thiên Di nhướn miệng cười:

- Không cần đâu, bác cứ về đi. Trước khi về khoảng một tiếng cháu sẽ gọi để bác đến đón.

Rồi nó đón lấy mấy túi đồ từ tay bác lái xe, vui vẻ bước vào bên trong cánh cổng.

- Khoan đã, đây là chỗ nào vậy?- Mạnh Hoàng nhìn xung quanh với vẻ lạ lẫm.

- Trại trẻ mồ côi đấy. Hôm nay tôi với anh cùng đến đây thăm các em nhỏ.

- Trại trẻ mồ côi?- Hoàng sững sốt- Cô đưa tôi đến trại trẻ mồ côi?

- Đến đây thì sao chứ? Anh có đi không hay đứng ở đây?

- Dù gì cũng đến rồi thì phải vào thôi.

Mạnh Hoàng nói rồi đi theo Thiên Di. Không gian bên trong rộng rãi và thoáng mát với những hàng cây xanh mướt, tươi tốt. Bên cạnh mấy dãy nhà còn có những luống rau xanh mơn mẫm, có vẻ như nó được mọi người chăm bón rất chu đáo. Những chiếc ghế đá cũng được kê cẩn thận bên dưới hàng cây cao lớn. Trên sân có khoảng hơn chục em nhỏ đang hồn nhiên vui đùa, ánh mắt ngây thơ như không nhận ra những thiệt thòi mà chúng đang phải gánh chịu.

- Thiên Di, cháu đến rồi hả?

Tiếng nói ở phía sau khiến Thiên Di và Mạnh Hoàng giật mình, cả hai cùng quay đầu lại. Từ đằng xa, một người phụ nữ trung niên dáng người nhỏ bé với khuôn mặt đôn hậu tiến lại gần. Khuôn mặt Thiên Di bỗng sáng bừng, nó chạy lại nắm tay người phụ nữ kia.

- Vâng, cô với các em ở đây vẫn khỏe chứ?

- Ủ. Lâu rồi mới thấy cháu tới đây. Hôm qua nghe cháu gọi điện nói sẽ tới nên cô vui lắm.

Người phụ nữ trung niên mỉm cười hiền dịu. Bà là giám đốc của trung tâm bảo trợ xã hội này, cũng là “người mẹ lớn” của những đứa trẻ ở đây. Từ nhỏ, thỉnh thoảng Thiên Di đã được bố mẹ đưa đến đây để làm từ thiện và trong mỗi chuyến đi, có một câu nói của bố làm cho nó không bao giờ quên : “ Thiên Di của bố, càng sống sung sướng và hạnh phúc bao nhiêu, con lại càng cần nhớ đến những người có hoàn cảnh khó khăn và bất hạnh bấy nhiêu. Những bạn nhỏ ở đây đều thiếu thốn tình thương nên con hãy chân thành trao đi tình thương của mình, con nhớ chưa?”. Mỗi lần như vậy, cô bé Thiên Di đáng yêu lại cười tươi và gật gật cái đầu. Lớn hơn một chút, vì bố mẹ rất bận rộn nên người hay đi cùng Thiên Di đến nơi này là Hoa. Cả hai cùng có những giây phút vui vẻ và đầy ý nghĩa bên cạnh các em nhỏ.

- Giờ cô dẫn chúng cháu đi thăm các em luôn được không cô?

Người phụ nữ gật đầu và đi trước dẫn đường. Thấy Mạnh Hoàng vẫn đang đứng ngăn người ở đằng sau, Thiên Di khẽ nhủ mày rồi chạy lại nắm lấy tay Mạnh Hoàng và kéo đi.

- Nhanh lên, rồi anh sẽ thích các em nhỏ ở đây thôi. Chúng rất dễ thương!

Mạnh Hoàng đỏ mặt bối rối, cảm thấy bàn tay của mình nóng ran. Sau một hồi đi qua chiếc sân rộng phía trước, Mạnh Hoàng và Thiên Di được dẫn vào một căn phòng ở trên tầng hai của dãy nhà nằm chính giữa.

- Cô dẫn các cháu đến đây thôi, bây giờ cô phải quay lại làm nốt một số việc. Thiên Di, cháu cũng biết hết mọi thứ ở đây rồi đúng không? Vậy cháu cứ tự nhiên thăm các bé và dẫn bạn mình đi thăm quan nhé.

“ Vâng”, Thiên Di mỉm cười rồi cúi đầu chào lễ phép. Nó và Mạnh Hoàng xách mấy túi đồ lớn vào phòng, một vài người trong phòng nhận ra Thiên Di, họ đều là những người chăm sóc các bé, là những “người mẹ” đầy tình thương. Mạnh Hoàng bỗng thấy có một cảm giác khác lạ gì đó dâng lên khi thấy trong phòng là hơn chục chiếc giường nhỏ, mỗi giường đều có một hoặc hai đứa trẻ sơ sinh. Thiên Di trao lại mấy túi quà cho các “mẹ” rồi ngồi xuống bên cạnh chiếc giường đầu tiên.

- Đây đều là những em bé bị bố mẹ bỏ rơi, không được thương yêu và đón nhận.- Thiên Di dịu dàng vuốt ve khuôn mặt đứa bé đang ngủ ngon lành như một thiên thần.- Nhìn các em ấy mới thấy tôi và anh là những người thực sự hạnh phúc.

Thiên Di nói và hình dung ra ngay ánh mắt lạnh lùng của Mạnh Hoàng nhưng trái lại, Mạnh Hoàng từ từ ngồi xuống và nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của đứa bé. Thiên Di ngạc nhiên nhìn Mạnh Hoàng rồi nó khẽ mỉm cười. Có lẽ mục đích đưa Mạnh Hoàng đến đây để cho Hoàng biết cách mở rộng tâm lòng đã bắt đầu có hiệu quả. Vậy là cả hai cùng thăm tất cả các bé trong phòng, cho các bé ăn, chăm sóc các bé. Cũng có những lúc Thiên Di bật cười vì điệu bộ lúng túng của Mạnh Hoàng khi lần đầu bế trên tay một em bé hay cuống quýt khi thấy em bé bắt đầu khóc nhè.

Sau khi rời khỏi phòng dành cho trẻ sơ sinh, Thiên Di và Mạnh Hoàng lần lượt đến thăm hết những phòng khác. Xong xuôi, Thiên Di như chợt nhớ ra điều gì đó, nó hỏi Mạnh Hoàng:

- Giờ tôi sẽ dẫn anh đến một chỗ rất đặc biệt, đi chứ?

Rồi không đợi Mạnh Hoàng trả lời, Thiên Di chạy vụt đi trước. Một lát sau, cả hai đã có mặt ở phía sau dãy nhà chính. Mạnh Hoàng ngạc nhiên khi thấy trước mặt mình là cả một bãi cỏ xanh mướt với những

chiếc xích đu, bập bênh,...trông rất kì lạ nhưng cũng rất đẹp mắt. Trên bãi cỏ có một vài đứa trẻ đang nô đùa, tiếng cười nói vang vọng cả một góc.

- Anh thấy hay không? Tất cả những thứ ở đây đều do mọi người trong trung tâm và những đoàn khách đến từ thiện làm đấy.

Thiên Di cười toe rồi ngồi lên một chiếc xích đu nhỏ làm bằng gỗ ở gần đó.

- Xem này, đây là chiếc xích đu mà tôi tự làm.

Mạnh Hoàng chậm rãi tiến lại gần và ngồi phịch xuống bãi cỏ, ánh mắt lạnh lùng đi kèm một cái nhún vai.

- Xấu òm.

- Ê, tôi làm tuy không đẹp nhưng ít nhất anh cũng phải được một câu động viên chứ?- Thiên Di đứng bật dậy, hai tay chống nạnh.

- Sao tôi lại phải động viên cô?

Cuộc khẩu chiến chuẩn bị bùng nổ thì bỗng từ xa, một bé gái dễ thương với mái tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh chạy tới. Bé gái rụt rè lại gần Mạnh Hoàng.

- Anh gì ơi, có phải anh rất giàu không?

Mạnh Hoàng thoáng ngạc nhiên nhưng rồi cũng nhẹ nhàng xoa đầu bé gái:

- Sao lại hỏi anh như vậy?

- Em nghe mấy anh chị đằng kia nói vậy.- Cô bé ngây thơ chỉ tay về phía đằng xa- Anh ơi, nếu anh giàu thì có phải những thứ em xin anh sẽ cho em không?

Mạnh Hoàng im lặng một lát rồi gật đầu. Thấy vậy, đôi mắt cô bé long lanh, khuôn mặt sáng bừng hạnh phúc.

- Thật hả anh? Vậy anh cho em một người mẹ đi, mẹ như thế này này. – Cô bé háo hức giơ ra trước mặt Hoàng một bức tranh với những nét vẽ nguệch ngoạc đầy màu sắc của trẻ con.

Mạnh Hoàng sững người. Cô bé xin một người mẹ? Làm sao Hoàng có thể cho cô bé một người mẹ? Mạnh Hoàng lúng túng không biết nên làm thế nào, ánh mắt tròn xoe của cô bé vẫn dán chặt vào Mạnh Hoàng như van lơn.

- Anh...anh không cho em mẹ được.

Cô bé đứng im, cánh tay bé nhỏ vẫn giơ bức tranh ra nhưng đôi mắt thì đã bắt đầu ngân ngấn nước.

- Mẹ...em muốn có mẹ....

Cô bé bắt đầu nức nở rồi bật khóc, nước mắt rơi xuống cả bức tranh bên dưới. Mạnh Hoàng siết chặt tay, đôi môi mím lại. Đúng lúc đó Thiên Di liền tiến lại gần cô bé.

- Bé này, ra đây với chị.

Cô bé ngược mắt nhìn Thiên Di rồi bước lại, vẫn không ngừng sụt sịt. Thiên Di ôm cô bé vào lòng, để cho bé ngồi trên đùi mình rồi dịu dàng nói:

- Sao em lại muốn có mẹ?

- Có mẹ rồi mẹ sẽ đưa em đi chơi, ru em ngủ, mua kem cho em.

Thiên Di ân cần đưa tay lau hai hàng nước mắt của cô bé rồi mỉm cười:

- Vậy sau này, mỗi lần chị Thiên Di đến sẽ chơi với em, mua kem cho em, còn ru em ngủ nữa, được không? Em nhìn xem, có rất nhiều bạn bè bên cạnh em, các mẹ ở đây cũng rất thương em nữa. Ngoan, đừng khóc! Chị không cho em mẹ được nhưng chị sẽ là chị của em, đồng ý không?

Nghe Thiên Di nói, cô bé nín khóc và gật đầu. Thiên Di cười tươi ôm lấy cô bé. Nhìn thấy nụ cười đáng yêu và nhân hậu ấy, trái tim Mạnh Hoàng bỗng dưng đập mạnh. Những cảm xúc chưa từng có khiến khuôn mặt Mạnh Hoàng đỏ bừng....

Mạnh Hoàng nằm dài trên giường, bộ quần áo mặc hồi sáng vẫn chưa kịp thay. Một buổi chiều từ thiện đơn giản nhưng cũng đủ làm cho Hoàng mệt thở hơi tai. Nhắm nghiền đôi mắt, Mạnh Hoàng nhớ lại những ánh mắt, nụ cười, những bàn tay bé nhỏ của các em ở trại trẻ mồ côi. Rồi câu nói của Thiên Di cuối buổi chiều cũng theo dòng kí ức ấy quay về: “ Anh thấy không, các em nhỏ ở đây chắc chắn đã phải trải qua rất nhiều nỗi đau cả về vật chất và tinh thần. Thế nhưng các em vẫn không hề buông xuôi, vẫn mở lòng đón nhận sự yêu thương của tất cả mọi người. Vậy tại sao anh lại không thể mở lòng như vậy, đón nhận tình cảm của những người thân bên cạnh anh?” Bất giác, đôi môi Mạnh Hoàng thoáng hiện một nụ cười. Hình ảnh của cô gái ấy cứ phảng phất trong tâm trí Mạnh Hoàng: khi cười, khi tức giận, khi vui đùa,...Sao Mạnh Hoàng lại nhớ đến những điều này nhỉ? Chẳng lẽ.... Bỗng nhiên Hoàng mở choàng mắt, cố gắng quên đi cái ý nghĩ điên rồ vừa diễn ra trong đầu.

10. Chương 10

- Cái gì? Bà nói gì hả?- Hoa ngạc nhiên đến nỗi đánh rơi cả chiếc kẹo mút đang cầm trên tay.- Bà từ chối đi chơi với bọn tôi đã đành, lại còn dẫn cả cái tên đó đến trại trẻ mồ côi. Bà điên rồi hả?

- Suyt! Bà nhỏ tiếng thôi! Không thấy cả lớp đang nhìn tôi với bà à?

- Nhưng...- Hoa nhìn quanh lớp rồi thì thầm.- Cái tên không có trái tim ấy bản thân mình còn không nghĩ đến nữa là nghĩ đến người khác.

- Vậy nên tôi mới đang cố gắng giúp cậu ấy.

- Nhưng chắc gì việc này đã có hiệu quả với một người không có tình cảm như vậy?

- Thế thì bà nhầm rồi.- Thiên Di cười tươi.- Hôm qua Mạnh Hoàng như trở thành một con người khác. Cậu ấy chơi đùa với các em nhỏ rất thoải mái, thậm chí còn tự tay bế mấy bé ở phòng sơ sinh nữa. Các em nhỏ ở đó đều thích Mạnh Hoàng!

Hoa nhìn Thiên Di đầy dò xét:

- Này, sao tôi cảm thấy trong lời nói của bà có chút kì lạ. Đừng nói tôi là bà thích tên đó rồi nhé.

Thiên Di giật mình rồi vội vã xua tay:

- Vớ...vớ vẩn! Không có chuyện đó đâu.

- Tốt nhất là nên như vậy. Tôi không muốn bà phải chịu bất kì tổn thương nào.- Hoa nghiêm nét mặt.

- Cô Thiên Di! Đợi tôi một lát.

Thiên Di vừa bước ra khỏi cổng thì bỗng nghe thấy tiếng cô Sang từ phía sau. Nó ngạc nhiên quay đầu lại:

- Có chuyện gì vậy cô?

- Hôm qua tivi đã nói sẽ có gió mùa đông bắc, cậu chủ biết cô Thiên Di hay quên áo khoác nên dặn tôi nhớ đưa áo cho cô.

Thiên Di hơi ngẩn người. Phải rồi, từ sau hôm cùng Mạnh Hoàng đến trại trẻ mồ côi, thời tiết cũng bắt đầu chuyển sang mùa đông. Thiên Di cười- nụ cười đẹp và ấm áp như ánh nắng mặt trời giữa mùa đông lạnh giá.

- Cháu nhớ rồi, cảm ơn cô.

Thiên Di nhận lấy chiếc áo rồi bước lên xe. Từ trên ô cửa kính tầng hai, Mạnh Hoàng chậm rãi đưa ly café lên miệng. Không biết vì mùi thơm của café hay vì nụ cười khi nãy mà Hoàng cũng bắt đầu mỉm cười.

Kết thúc buổi học thêm toán ở trung tâm, Thiên Di chào mọi người rồi vui vẻ ra về. Hôm nay nó cố tình không về bằng xe ô tô để có thể ngắm nhìn cảnh thành phố về đêm, để đắm mình trong không gian se lạnh đầu đông. Nhìn những đôi tình nhân tíu tít trên đường, tay nắm chặt tay để san sẻ chút hơi ấm làm Thiên Di nhớ về người con trai ấy- người con trai đã cùng nó rong chơi trên khắp các ngõ đường Hà Nội. Mấy ngày nay Minh Long và câu lạc bộ bóng rổ đang tập trung tập luyện để chuẩn bị cho giải đấu sắp tới. “ Lần này mình nhất định sẽ ghi thật nhiều điểm vì cậu.”, câu nói buổi sáng của Minh Long làm Thiên Di bật cười. Nhưng bất chợt, cảnh tượng trước mặt làm Thiên Di phải dừng chân.

“ Sao hôm nay khó ngủ thế nhỉ?”- Mạnh Hoàng thầm nghĩ và chậm rãi bước xuống cầu thang. Đã muộn rồi mà cô Sang vẫn đang chăm chỉ lau dọn phòng bếp và sắp xếp lại một số đồ đạc.

- Cậu chủ chưa ngủ sao?- Thấy Mạnh Hoàng, cô Sang ngạc nhiên dừng tay.

- Chưa, cháu đang tìm đồ uống.

- Để tôi giúp cậu. À mà cậu chủ có biết cô Thiên Di đâu không?

Mạnh Hoàng sửng sốt:

- Thiên Di chưa về?

- Dạ chưa. Tối nay cô Thiên Di có buổi học thêm nhưng nói không cần lái xe đến đón. Bây giờ vẫn chưa thấy về.

Mạnh Hoàng im lặng một lát rồi rút điện thoại ra gọi nhưng không thấy có tín hiệu. Trong lòng thoáng xuất hiện một chút cảm giác bồn chồn, Mạnh Hoàng quay sang nói cô Sang đi ngủ trước còn mình quyết định ngồi đợi ở ghế salon. Mười phút, hai mươi phút, rồi gần một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, Mạnh Hoàng bắt đầu lo lắng, hai bàn tay đan chặt vào nhau. Đột nhiên hình ảnh về vụ tai nạn lần trước ủa về làm Mạnh Hoàng đứng bật dậy. Có phải lần này Thiên Di cũng xảy ra chuyện rồi không? Mạnh Hoàng bắt đầu sợ hãi thực sự, một nỗi sợ lạ lẫm không thể gọi tên nhưng lại bóp nghẹt trái tim Mạnh Hoàng.

- Không, phải đi tìm Thiên Di!

Mạnh Hoàng nói rồi toan bước ra khỏi nhà nhưng cô Sang từ trên tầng đi xuống thấy vậy liền hỏi:

- Cậu chủ khuya rồi còn đi đâu vậy?

- Tôi đi tìm Thiên Di, tôi lo có chuyện gì đó không hay xảy ra.

- Vậy cậu chủ để tôi đi cho, sức khỏe cậu chủ không tốt nên cậu cứ ở nhà đi.

- Không được!- Mạnh Hoàng nói lớn- Tôi nhất định phải đi.

- Đi đâu vậy?

Tiếng nói từ đằng sau khiến Mạnh Hoàng vội vã quay đầu lại. Trước mặt Hoàng là Thiên Di với đôi mắt ngơ ngác.

- Muộn rồi anh muốn đi đâu? Lại định bày trò gì hả?

- Cô Thiên Di, may quá cô về rồi. Cậu chủ lo cho cô nên đang định đi tìm cô đấy. Cậu chủ, vậy là giờ cô Thiên Di đã trở về rồi nhé.

Cô Sang nói và mỉm cười bước lên cầu thang. Mạnh Hoàng vẫn chưa hết lo lắng liền chạy đến bên cạnh Thiên Di, hai tay nắm chặt vai nó:

- Cô đã đi đâu vậy hả?- Mạnh Hoàng nói bằng giọng giận dữ.

Thiên Di tròn mắt ngạc nhiên rồi cười tươi:

- À, hôm nay lúc tôi đang trên đường về nhà thì thấy có một em bé bị lạc đường. Em bé đứng khóc nhưng chưa có ai ra giúp đỡ nên tôi đến hỏi chuyện. Vì em bé không nhớ đường về nhà nên tôi đành đưa em đến đồn công an để tìm sự giúp đỡ. Đây là lí do mà tôi về muộn.

- Còn điện thoại? Tại sao điện thoại của cô không thể liên lạc được?

- Vậy sao? Chắc là hết pin mất rồi.

Đáp lại sự vui vẻ vì đã làm được một việc tốt của Thiên Di là thái độ khó chịu của Mạnh Hoàng. Mạnh Hoàng bắt đầu lớn tiếng:

- Cô có đầu óc không vậy? Về muộn thì cũng phải báo với mọi người một tiếng chứ!

- Xin lỗi, lúc đó tôi chỉ muốn nhanh chóng giúp em bé kia nên...

- Nên mới không để ý đến cảm xúc của người khác! Cô đúng là không biết suy nghĩ.

- Nay, dù gì tôi cũng đã xin lỗi rồi, anh còn muốn gì nữa? Tránh ra cho tôi về phòng.

Thiên Di giận dữ hất tay Mạnh Hoàng ra và bước đi nhưng Mạnh Hoàng đã kịp kéo tay nó lại.

- Cô đứng yên đó, tôi còn chưa nói xong với cô.

- Hôm nay anh lại gặp chuyện gì nữa, đừng có trút giận lên đầu tôi!

- Cô có biết cảm giác của tôi khi chờ đợi cô khó chịu đến mức nào không?

- Anh kì lạ thật!- Lúc này Thiên Di đã nổi nóng thực sự. Một ngày đầy mệt mỏi với nó còn chưa đủ hay sao, giờ về nhà cũng bị người khác vô cớ kiểm chuyện.- Khó chịu thì đừng để ý đến tôi, cứ coi như tôi không tồn tại! Đừng quan tâm đến chuyện của tôi nữa! Tôi không hề bắt ép anh chờ tôi vậy đừng có chờ để rồi ở đây nổi nóng!

Thiên Di cố gắng giật mạnh tay ra khỏi tay Mạnh Hoàng nhưng ngay lập tức bàn tay ấy đã kéo nó lại và ôm chặt vào lòng:

- Tôi không thể không để ý, càng không thể không quan tâm! Nếu tôi bớt yêu em một chút thì tôi đã không phải sợ hãi và tức giận thế này!

Thiên Di sững sờ đến mức không thể nói nổi một lời. Mạnh Hoàng đang ôm nó? Câu nói vừa rồi là một lời tỏ tình? Thiên Di cảm thấy mặt đất dưới chân mình như đang rung chuyển khiến nó chao đảo. Mỗi một lúc sau Thiên Di mới có thể bình tĩnh trở lại, nó thoát khỏi cánh tay Mạnh Hoàng và lùi về đằng sau vài bước:

- Đừng...đừng có đùa nữa. Tôi sẽ không bị anh lừa đâu.

- Tôi không đùa! Tôi cũng muốn đây là một trò đùa nhưng không được, tôi đã lún quá sâu rồi.

Thiên Di lắc đầu rồi vụt chạy lên tầng hai

Thiên Di ngồi ngẩn người trên giường, hai tay ôm chặt chiếc gối hình trái tim. Những lời của Mạnh Hoàng không ngừng nhảy nhót trong đầu nó. Thật ra mọi chuyện là như thế nào? Chắc tên đó lại bày trò trên chộc Thiên Di rồi. Nhưng...không phải! Ánh mắt Mạnh Hoàng lúc đó rất nghiêm túc, không có vẻ gì như đang nói dối cả. Chẳng lẽ...chẳng lẽ...đó là sự thật?

- Ê, hôm nay lại trái gió trở trời gì mà bà cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ thế, có phải bị cái gì rơi vào đầu rồi không?

Hoa ngồi bên cạnh Thiên Di, hai tay không ngừng hươ hươ trước mặt nó. Thiên Di quay sang phía Hoa, miệng định nói gì đó nhưng rồi lại thở dài im lặng.

- Có chuyện gì thì bà nói đi, đừng thử thách sự kiên nhẫn của tôi chứ.

Biết không còn cách nào giấu cô bạn thân, Thiên Di đành kể cho Hoa nghe chuyện tối qua.

- Không được, bà và tên đó không yêu nhau được đâu.- Nghe xong Hoa liền lắc đầu quầy quậy.

- Tôi cũng nghĩ Hoàng nói đùa thôi.

Cuộc nói chuyện bỗng nhiên bị cắt đứt bởi tiếng trống báo vào tiết. Cô giáo chủ nhiệm bước vào lớp và vui vẻ thông báo:

- Các em, hôm nay lớp mình có một học sinh mới chuyển vào lớp. Cô hi vọng các em sẽ thân thiện và giúp đỡ bạn trong học tập, được không nhỉ? Giờ thì cả lớp cùng vỗ tay chào đón bạn Mạnh Hoàng!

Thiên Di và Hoa sững sờ, “mắt chữ A, mồm chữ O” nhìn người vừa bước vào lớp. Mạnh Hoàng chần chừ và đẹp trai đến không ngờ trong bộ quần áo đồng phục với chiếc kính gọng đen trên mắt. Dáng người cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng cuốn hút khiến tất cả nữ sinh trong lớp đều “ồ” lên một tiếng. Các đường nét cao quý có chút gì đó ngạo mạn càng khiến Mạnh Hoàng giống như biểu tượng của sự hoàn hảo. Đó thật sự là Mạnh Hoàng!

- Nên sắp xếp cho Mạnh Hoàng ngồi ở đâu nhỉ?

Cô giáo nhìn quanh lớp với vẻ dò xét. Thấy vậy, Thiên Di vội vã cúi đầu xuống mặt bàn nhưng không kịp nữa, Mạnh Hoàng nói:

- Em tìm ra chỗ ngồi rồi.

Không chờ cô giáo gật đầu, Mạnh Hoàng đã thản nhiên đi xuống bàn của Thiên Di và ngồi xuống bên cạnh nó. Hoa khẽ kéo áo Thiên Di: “Tôi thì nghĩ không phải là đùa nữa rồi.”

- Anh đang làm gì ở đây?

Dường như tiết học vừa qua là quá dài đối với Thiên Di nên vừa ra chơi, nó lập tức quay sang hỏi Mạnh Hoàng.

- Vậy cô nghĩ tôi đến trường học để làm gì? Tất nhiên là để học.

- Chẳng phải từ năm ngoái anh đã không đến trường mà thuê gia sư về dạy còn gì?

- Giờ thì tôi không thích như thế nữa, được chưa?

Mạnh Hoàng nói rồi thản nhiên bước ra ngoài. Đến cửa lớp, Mạnh Hoàng bỗng khựng lại khi thấy Minh Long. Minh Long cũng ngạc nhiên không kém, khuôn mặt có chút gì đó bất an và cảnh giác. Không nói không rằng, Minh Long đưa mắt nhìn vào trong lớp và mỉm cười khi nhìn thấy Thiên Di.

- Thiên Di!

Nghe tiếng gọi, Thiên Di quay lại. Phát hiện ra giọng nói âm áp ấy là của Minh Long, nó vui vẻ chạy nhanh ra cửa.

- Minh Long, cậu đứng đây từ lúc nào vậy?

- Mình mới đến thôi, có cái này cho cậu.

Minh Long nói rồi cười tươi đưa cho Thiên Di túi đồ mà mình mang theo. Thiên Di mở chiếc túi ra và ngạc nhiên khi thấy bên trong là cốc trà sữa và loại bánh ngọt mà nó thích ăn. Để mua được những thứ này chắc hẳn Minh Long đã phải dậy sớm vì Thiên Di biết loại bánh này chỉ có ở cửa hàng cách nhà Minh Long gần hai cây số. Nó cảm kích nói:

- Cảm ơn cậu.

- Ngốc, không có gì.- Minh Long cười rồi khẽ xoa đầu Thiên Di mà không nhận ra khuôn mặt đang đỏ dần vì tức giận của Mạnh Hoàng.- Còn mười phút nữa mới vào lớp, ra sân trường với mình nhé. Mình mới phát hiện ra một thứ mà chắc cậu sẽ thích.

Thiên Di hào hứng gật đầu rồi đi theo Minh Long, không hề để ý đến sự có mặt của Mạnh Hoàng. Thiên Di và Minh Long đi khuất, một vài tiếng xì xào của mấy đứa con gái trong lớp vô tình lọt vào tai Mạnh Hoàng.

- Thiên Di may mắn thật, có bạn trai quan tâm như thế.

- Ủ, nghe nói hai người đó yêu nhau từ lần đầu gặp mặt đấy.

“Bạn trai”, “Yêu từ lần đầu gặp mặt”, mấy từ đó cứ liên tục vang vọng trong đầu Mạnh Hoàng. Thì ra là vậy nên hôm đó ở trong bệnh viện, hai người đó mới... Mạnh Hoàng nghiêng rằng, hai bàn tay nắm chặt khiến các đốt xương kêu lên răng rắc: “ Khốn kiếp!

11. Chương 11

- Cả lớp chú ý, cuối tuần này trường mình sẽ tổ chức đi tham quan Hồ Núi Cốc hai ngày một đêm. Các lớp sẽ được ghép thành từng nhóm, cứ hai lớp là một nhóm. Riêng lớp mình sẽ ghép với lớp 12A7. Chi tiết đã ghi ở trong giấy thông báo, giờ mình sẽ phát ọi người.

Lớp trưởng hơn hở nói lớn trong tiếng hò reo của cả lớp. Đứa nào đứa nấy đều nhao nhao hết lên, tiếng xì xào bàn tán vang khắp lớp.

- Sao năm nay đi tham quan sớm thế nhỉ?

- Không biết hôm đấy có tổ chức lửa trại không?

- Bên12A7 đã được thông báo chưa vậy?

Hoa thì đọc xong tờ thông báo vội quay sang nháy mắt với Thiên Di:

- Không biết ghép với lớp 12A7 thì ai là người vui nhất nhỉ?

Thiên Di đỏ mặt huých tay Hoa và tủm tỉm cười. Lớp 12A7 không hề xa lạ gì với Thiên Di bởi đó chính là lớp của người mà nó yêu thương- Minh Long.

Thời gian cứ thế trôi đi, cuốn theo tất cả những dư âm còn lại của mùa thu. Hà Nội vào đông với những cơn gió lạnh buốt, những đôi má đỏ ửng vì rét, những bàn tay giấu sâu thật sâu trong túi áo khoác. Mùa đông đến, Hồ Gươm cũng yên bình đến lặng lẽ hơn. Đông tới nhanh là vậy nhưng với học sinh của trường Đại Nam thì một tuần vừa qua sao chậm đến thế, ai cũng háo hức chờ đợi chuyến tham quan kia. Thiên Di cũng không nằm ngoài số đó, cả tuần nó và Hoa cùng nhau chuẩn bị quần áo, đồ dùng, thức ăn,... cho chuyến đi. Có những lúc cả hai lại cùng nhau cười phá lên khi nghĩ ra ý tưởng điên rồ hoặc kì quặc nào đó.

Tối hôm ấy, sau khi cùng Hoa chọn được một bộ đồ ưng ý ở shop quần áo quen thuộc, Thiên Di vui vẻ trở về nhà. Vừa bước lên tầng hai, nó đã chạm mặt ngay Mạnh Hoàng. Từ hôm Mạnh Hoàng tỏ tình với Thiên Di, dù bề ngoài luôn cố tỏ ra tự nhiên nhưng thực chất nhiều lúc Thiên Di cảm thấy bối rối và ngượng ngùng khi tiếp xúc với Hoàng.

- Anh chưa ngủ à?

- Chưa, cô đi đâu về vậy?- Mạnh Hoàng nhìn túi đồ trên tay Thiên Di.

- Tôi và Hoa đi mua chút đồ cho buổi đi chơi ngày mai.

- Cô chuẩn bị có vẻ kĩ càng nhỉ? Có phải vì ghép với lớp 12A7 nên mới như vậy không?

- Anh nói vậy là sao?- Thiên Di thắc mắc hỏi lại Mạnh Hoàng.

- Còn giả bộ không hiểu hả? Chẳng phải tất cả là vì Minh Long sao?- Giọng nói lạnh lùng của Mạnh Hoàng pha chút khó chịu.

- Anh sao vậy? Đừng có lúc nào cũng áp đặt suy nghĩ của mình vào người khác chứ? Mà cứ cho là như vậy đi thì liên quan gì tới anh.

Thiên Di nói rồi đi vào trong phòng và đóng sập cửa lại. Mạnh Hoàng đứng lặng lẽ như một cái bóng ngoài cửa, ánh mắt ánh lên một nỗi buồn sâu kín: “Không liên quan sao? Làm sao có thể không liên quan khi tôi đã yêu em nhiều hơn tôi nghĩ?”

- Thiên Di, bên này bên này!

Tiếng Hoa vang lên trên chiếc xe du lịch bốn lăm chỗ của hai lớp 12A3 và 12A7. Thiên Di vẫy tay đáp lại và nhanh chóng chạy đến chiếc ghế bên cạnh chỗ ngồi của Hoa, theo sát phía sau nó là Mạnh Hoàng.

- Đáng lẽ công chúa phải đi xe ngựa chứ sao lại đi ô tô nhỉ?

Tiếng nói phát ra từ người ngồi phía trong cùng khiến Thiên Di tròn mắt ngạc nhiên. Thì ra người đội mũ sùm sụp, che áo kín mặt bên cạnh Hoa này giờ chính là Minh Long. Thiên Di cười lớn:

- Minh Long, cậu làm trò gì thế hả? Halloween qua lâu rồi mà.

- Cậu quá đáng thật đấy.- Minh Long giả bộ giận dỗi.- Người ta chấp nhận hi sinh làm thế này để cậu bắt ngờ mà còn nói vậy.

- Ủ được rồi, cậu làm mình bất ngờ rồi đấy. Nhưng sao lại là “chấp nhận hi sinh”?

- Thì cái áo dùng để che mặt này là mình mượn của Hoa nhưng hình như cũng khá lâu rồi nó chưa biết đến mùi...bột giặt thì phải.

Minh Long nói rồi vội né cái tát như trời giáng của Hoa. Cuộc “chiến tranh” giữa hai người khiến không khí trên xe vui vẻ và náo nhiệt hẳn lên.

- Cậu giỏi nhỉ? Cậu nghĩ lại xem có phải thơm tho hơn áo của cậu không? Nói thế người ta mà hiểu lầm thì sau này còn mà nào dám lấy mình hả?

- Mình mà không nói thì chắc cũng không ai dám đại dốt lấy cậu đâu.

Vậy là tiếng la hét, tiếng đánh đấm lại vang lên. Thiên Di vừa ôm bụng cười vừa tháo ba lô và ngồi xuống ghế.

- Có thể nhường chỗ của cậu ình không Hoa?

Đột nhiên câu hỏi của Mạnh Hoàng vang lên khiến ai nấy đều ngỡ ngàng, nhất là Minh Long. Thiên Di thì ngạc nhiên đến mức ngẩn người ra như rờ rỏ hết pin. Không khí trong xe như đông cứng .

- À...cái này...- Hoa ấp úng một lát rồi đành gạt đầu.- Được rồi, cậu ngồi đi.

Kết quả là một cảnh tượng khiến ai nấy đều phải ghen tị đã xảy ra: một cô gái xinh đẹp ngồi giữa hai chàng trai không kém phần rực rỡ. Một người ầm ập sở hữu nụ cười tỏa nắng, khuôn mặt hoàng tử thân thiện đáng yêu. Người còn lại thì toát ra vẻ đẹp lạnh lùng và cao ngạo như một vị thần. Đường như chút ánh sáng ít ỏi của buổi sáng mùa đông đều đã tập trung hết ở chỗ ba người, khiến họ nổi bật đến không ngờ. Thiên Di không biết nên làm thế nào, cả việc thở cũng không dám thở mạnh vì sợ hai người kia sẽ nghe thấy tiếng trái tim đang đập nhanh tới mức không thể kiểm soát của mình.

Sau khi hai cô giáo chủ nhiệm điểm danh xong xuôi, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh. Đầu óc căng như dây đàn của Thiên Di cuối cùng cũng đã cảm thấy mệt, nó bắt đầu nhắm mắt ngủ lúc nào không hay. Đường đi không mấy bằng phẳng nên đầu của Thiên Di cũng liên tục lắc lư, chỉ cần một cú phanh nhẹ của bác lái xe cũng có thể khiến nó ngã chúi về đằng trước. Một bàn tay với những ngón tay thon dài đưa ra, ôm lấy đầu của Thiên Di và kê để lên vai mình nhưng gần như ngay lập tức , một bàn khác đã nhanh chóng làm việc ấy.

- Chuyện của Thiên Di cứ để cho tôi.

Minh Long nói rồi hướng mắt ra phía cửa sổ. Bàn tay hệt hăng giữa không gian của Mạnh Hoàng chợt nắm chặt, khuôn mặt sắc lạnh hơn cả mùa đông bên ngoài

Sau một ngày vui chơi thoải mái và đi thuyền thăm quan trên hồ, tất cả học sinh của trường Đại Nam đều được tập trung lại để ăn tối và đốt lửa trại. Đồ ăn đã được chuẩn bị sẵn sàng và một bữa tiệc thú vị ngoài trời bắt đầu diễn ra. Tiếng nói chuyện, cười đùa như sưởi ấm không gian mùa đông, xua tan đi những cơn gió lạnh buốt. Nhóm của Thiên Di thì chọn một chỗ yên tĩnh hơn, vừa ăn uống vừa nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Thiên Di khẽ rung mình vì lạnh, hai bàn tay thỉnh thoảng lại xoa xoa vào nhau.

- Cậu lạnh hả?

Minh Long ân cần quay sang hỏi Thiên Di. Nó cười tươi rồi lắc đầu: “Không sao đâu”. Thiên Di chưa nói dứt câu thì bỗng một đôi găng tay đã được ném sang chỗ nó.

- Đeo vào đi, tay cô tái lên rồi còn không sao gì nữa.

Mạnh Hoàng lạnh lùng nói, mắt không nhìn Thiên Di nhưng cũng đủ làm nó đỏ bừng mặt. Trong lòng Minh Long bỗng dậy lên một cảm giác khó chịu. Cố gắng kìm nén cảm giác ấy, Minh Long mỉm cười nói với Thiên Di:

- Cậu ăn xong chưa? Có muốn đi dạo với mình không?

Thiên Di chưa kịp trả lời thì Mạnh Hoàng đã lên tiếng:

- Hậu đậu như cô ta thì đi đâu được chứ, thế nào cũng gây họa.

Thiên Di lừ mắt nhìn Mạnh Hoàng rồi đứng phắt dậy:

- Để mình đi lấy thêm thức ăn ọi người.

- Mình đi cùng cậu.- Minh Long toan đứng lên.

- Không cần đâu, cậu cứ ở đây được rồi.

Thiên Di nói rồi bước đi. Được một đoạn bỗng có bàn tay nào đó nắm lấy tay Thiên Di. Là Mạnh Hoàng.

- Cô sao vậy?

- Tôi phải hỏi anh câu này mới đúng. Sao anh cứ luôn kiếm chuyện với tôi?

- Tôi không kiếm chuyện với cô.

- Có đấy và nó khiến tôi khó chịu!

Thiên Di giằng tay Mạnh Hoàng ra và quay người đi. Mạnh Hoàng đang định chạy theo thì bỗng đằng sau có tiếng gọi.

- Mạnh Hoàng!

Một cô gái từ xa bước tới. Cô gái ấy khoác trên mình chiếc áo hàng hiệu đắt tiền, dáng người cao và thanh mảnh. Khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm kĩ càng càng làm toát lên sự kiêu kì vốn có. Lê Linh tiến lại gần Mạnh Hoàng.

- Chào cậu, mình là Lê Linh. Làm quen nhé.

Mạnh Hoàng lạnh lùng không trả lời, ánh mắt vẫn hướng về cái bóng đang xa dần của Thiên Di. Lê Linh mím chặt môi, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ.

- Con bé đó có cái gì mà cả cậu và Minh Long đều chạy theo nó? Nó có tiền, mình cũng có tiền. Nó xinh đẹp, mình cũng không hề xấu xí. Nó chẳng hơn mình cái gì hết, đâu đáng để các cậu làm vậy?

Mạnh Hoàng bắt đầu đưa mắt nhìn Lê Linh nhưng là ánh mắt không hề thiện cảm.

- Tránh xa tôi ra.

Mạnh Hoàng nói cụt lủn rồi bước đi. Lê Linh nắm chặt chiếc túi xách trong tay: “ Thiên Di, tại sao luôn là mày? Để xem mày hạnh phúc được bao lâu.”

Thiên Di lặng lẽ đi dạo một mình bên bờ hồ, những cơn gió lạnh cứ thay nhau phả vào khuôn mặt đang dần lạnh buốt của nó.

- Đáng ghét, đúng là đồ đáng ghét mà!

Thiên Di vừa đi vừa hậm hực mà không hề để ý đến hòn đá to đang nằm chênh ềnh ở giữa đường. Nó vấp chân vào hòn đá và ngã sõng soài. Thiên Di kêu lên một tiếng, cảm thấy chân mình đau nhói. Đúng lúc đấy, một bóng người chạy đến bên Thiên Di.

- Minh Long!- Thiên Di vui mừng nói.

Khuôn mặt Mạnh Hoàng chùng xuống và lạnh lùng cất lời: “Là tôi”. Thiên Di giật mình và bắt đầu nhìn kĩ lại, quả thực là Mạnh Hoàng. Mạnh Hoàng nhẹ nhàng đỡ Thiên Di ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh.

- Đầu gối cô chảy máu rồi, cứ như vậy mà đi thì đau lắm.

Thiên Di vẫn chưa hết giận, nó bướng bỉnh quay đi. Mạnh Hoàng bỗng bật cười trước hành động trẻ con ấy. Thiên Di sững người, đây là lần đầu tiên nó thấy Mạnh Hoàng cười thế này. Tuy rằng ánh đèn ở đây không sáng lắm nhưng ở khoảng cách này, Thiên Di vẫn nhìn thấy nụ cười ấy. Khác với vẻ lạnh lùng thường thấy, khi Mạnh Hoàng cười, nụ cười làm sáng bừng lên khuôn mặt vốn đã rất đẹp. Những đường nét trên khuôn mặt dường như hòa làm một với nụ cười, khiến cho Mạnh Hoàng mang một vẻ đẹp ít ai có được.

- Cô nhìn gì vậy? Mặt tôi có dính gì à?- Mạnh Hoàng nói rồi đưa tay lên mặt.

- À không.

Thiên Di vội vã lúng túng quay đi. Mạnh Hoàng im lặng một chút rồi quay lưng về phía Thiên Di.

- Lên đi.

- Hả? Lên..lên đâu?- Thiên Di tròn mắt không hiểu.

- Thì lên lưng tôi chứ lên đâu, chẳng lẽ cô định ngồi lên đầu tôi?

- Sao tôi phải ngồi lên lưng anh?

- Đồ ngốc, cô định đi về chỗ mọi người với cái chân thế này hả? Lên đây tôi cõng.

- Nhưng...- Thiên Di đỏ mặt chần chừ.

- Còn “nhưng” gì nữa. Mau lên đi.

Thiên Di nghĩ ngợi một lát rồi ngại ngần ngồi lên lưng Mạnh Hoàng, đúng là vết thương trên đầu gối của nó không nhỏ chút nào. Mạnh Hoàng đợi cho Thiên Di ngồi vững rồi mới từ từ đứng dậy, vừa đi vừa im lặng. Không hiểu sao tấm lưng rộng, bàn tay vững chắc của Mạnh Hoàng lại làm Thiên Di cảm thấy rất ấm áp và vững lòng.

- Sao...sao anh lại đi theo tôi?- Thiên Di ngập ngừng lên tiếng.

- Vì tôi biết thế nào cô cũng gây họa.

- Nhưng thế này đâu gọi là gây họa?

- Ủ, nhưng gọi là “tự chuốc họa vào thân”!

Thiên Di bật cười vui vẻ vì câu nói của Mạnh Hoàng, tiếng cười mang theo cả làn hơi ấm lan tỏa vào không gian. Ở dưới gốc cây gần đó, một chàng trai đang đứng im lặng, đôi môi khẽ mấp máy: “Mình chỉ muốn nụ cười ấy thuộc về mình thôi, đồ ngốc.”

Gần nửa đêm, thời tiết vốn đã lạnh thì bây giờ còn lạnh hơn rất nhiều. Minh Long ngồi lặng lẽ một góc mà không tham gia lửa trại cùng với mọi người. Ngay từ lần đầu tiên gặp Mạnh Hoàng ở trong bệnh viện, trong lòng Minh Long đã có một dự cảm không tốt. Thế rồi Mạnh Hoàng chuyển đến trường, lại học cùng lớp với Thiên Di. Minh Long có thể thấy được ánh mắt của Mạnh Hoàng luôn luôn dõi theo Thiên Di dù cho nhiều lúc Thiên Di không hề hay biết. Khi này cũng vậy, con trai chỉ có những hành động ân cần như

thế đối với người con gái mà mình yêu. Mạnh Hoàng cũng giống như Minh Long, cả hai cùng yêu một cô gái mà đó chính là điều khiến Minh Long lo sợ.

- Này, đang ngồi tương tư ai thế hả?

Thiên Di vui vẻ chạy tới vỗ vai Minh Long nhưng ngay lập tức, Minh Long nắm lấy bàn tay ấy và kéo Thiên Di ngồi xuống bên cạnh mình.

- Cậu ngồi đi, mình muốn cậu ngồi đây với mình.- Minh Long mỉm cười.

- Ủ, nhưng sao cậu không tham gia lửa trại với mọi người, vui lắm!- Thiên Di thắc mắc.

- Mình chỉ cần một người thôi.

Minh Long nói và nhìn thẳng vào mắt Thiên Di, bàn tay lạnh buốt nắm chặt lấy tay nó.

- Sao tay cậu lạnh thế? Để mình đi lấy găng tay cho cậu.- Thiên Di lo lắng định đứng lên.

- Đừng đi đâu cả.- Minh Long khẽ dựa đầu vào vai Thiên Di.- Cứ im lặng để mình dựa vào cậu thế này, một lát thôi. Mình...cần cậu.

Thiên Di hơi ngạc nhiên nhưng vẫn dịu dàng vỗ nhẹ lên vai Minh Long như vỗ về một đứa trẻ. Minh Long nhắm mắt. Đúng vậy, Long cần Thiên Di!

12. Chương 12

Vậy là buổi đi tham quan đã kết thúc trong sự vui vẻ và thoải mái của tất cả mọi người. Quay trở lại trường học được vài ngày rồi mà những câu chuyện về chuyến đi hôm đó vẫn chưa có dấu hiệu...hạ nhiệt. Nhưng riêng với Hoa thì lại có chuyện khác để nói. Hoa chạy lại vỗ vai Thiên Di.

- Này, bà thấy Mạnh Hoàng thế nào?

- Thế nào là thế nào?- Thiên Di thoáng đỏ mặt.

- Tôi thấy Mạnh Hoàng bề ngoài có vẻ lạnh lùng nhưng thực chất rất quan tâm đến bà. Lúc đầu tôi rất ghét tên đó nhưng trong thời gian qua, nhất là chuyến đi vừa rồi, tôi bắt đầu có cái nhìn khác về Mạnh Hoàng.- Hoa gõ gõ tay xuống mặt bàn có vẻ suy nghĩ.- Chắc Hoàng yêu bà cũng không kém gì Minh Long đâu.

Thiên Di vội vàng đánh trống lảng sang chuyện khác:

- À mà nhắc mới nhớ, tên đó đâu rồi nhỉ?

- Tôi cũng không biết, hình như lúc này có ai tìm nên ra ngoài rồi.

Trên sân thượng, hai chàng trai với vóc dáng cao lớn đang đứng đối diện với nhau, ánh mắt nhìn đối phương không mấy thiện cảm. Những cơn gió lạnh buốt thổi qua nhưng dường như không thổi tắt được ngọn lửa nào đó đang âm ỉ trong lòng mỗi người. Minh Long bắt đầu lên tiếng:

- Cậu thích Thiên Di phải không?

- Nếu vậy thì sao?- Mạnh Hoàng lạnh lùng trả lời.

- Tôi không biết vì sao cậu lại có những hành động như vậy với Thiên Di nhưng nếu cậu đang trêu đùa Thiên Di thì dừng lại đi.

- Tôi không trêu đùa gì cả, là tôi yêu Thiên Di.

Mạnh Hoàng nói, giọng nói lạnh như băng nhưng trong đáy mắt lại hiện lên những cảm xúc rõ rệt. Minh Long không kiềm chế được nữa, vội chạy đến túm lấy cổ áo Mạnh Hoàng.

- Yêu? Một kẻ đến cả sức khỏe của mình còn không lo được còn dám nói yêu người khác à?
- Đúng vậy, tôi không biết trân trọng sức khỏe của tôi nhưng tôi lại yêu Thiên Di. Vì với tôi, Thiên Di còn quan trọng hơn chính bản thân mình.

Mạnh Hoàng nói rồi chậm rãi gỡ tay Minh Long ra và quay lưng bước đi. Khi nói ra những lời này, bản thân Mạnh Hoàng cũng không biết mình đã yêu Thiên Di từ bao giờ. Chỉ biết khi nhận ra điều đó thì những tình cảm của Mạnh Hoàng đã không thể kiểm soát được nữa rồi.

Đã gần mười một giờ đêm, Thiên Di khẽ vận người rồi lại cầm cúi với đồng bài tập trên bàn. Những kì thi quan trọng sắp tới làm nó như muốn kiệt sức. Học trên lớp, học thêm ở ngoài,...tất cả đều là vì mục đích lớn lao nhất bây giờ của nó: thi đỗ Đại học. Đột nhiên có tiếng gõ cửa và giọng nói của Mạnh Hoàng vang lên ở bên ngoài:

- Tôi vào được chứ?

Thiên Di ngạc nhiên, giờ này Hoàng còn tìm Thiên Di, không biết là có chuyện gì? Nó khẽ lên tiếng: “Anh vào đi”. Mạnh Hoàng đẩy cửa bước vào, trên tay là một cốc sữa còn nóng.

- Cái này của cô.- Mạnh Hoàng đặt cốc sữa lên bàn rồi vội quay đi chỗ khác.

- Cho tôi?

Thiên Di ngạc nhiên hỏi lại rồi nhìn vào cốc sữa đầy vẽ “thăm dò”:

- Liệu trong này có độc không vậy?

- Tôi có lòng tốt mà cô còn...

Mạnh Hoàng quay ra toan nổi giận nhưng ngay lập tức bắt gặp nụ cười rạng rỡ của Thiên Di.

- Cảm ơn anh nhé. Trời lạnh như vậy mà anh vẫn cố gắng chuẩn bị cho tôi thứ này, cảm ơn nhiều lắm.

Thiên Di nói rồi đưa cốc sữa lên miệng. Mạnh Hoàng cứ ngây người ra ngắm nhìn nụ cười và ánh mắt dễ thương ấy. Thiên Di giống như một thiên thần với đôi cánh trắng và tâm hồn trong sáng đến không ngờ. Nhận thấy mặt mình đang đỏ dần, Mạnh Hoàng vội lên tiếng:

- Tôi...tôi về phòng đây.

- Khoan đã! Bài tập này anh làm xong chưa? Mai có bài kiểm tra đấy.

Thiên Di vội vã cầm quyển vở và chạy lại chỗ Mạnh Hoàng nhưng sàn nhà trơn bóng làm nó mất đà ngã chúi về phía trước.

- Á!

Thiên Di hét lên và nhắm tịt mắt. Một tiếng “huych!” vang lên giữa căn phòng. “Lần này mình chết chắc!”, Thiên Di nghĩ bụng nhưng không, cú ngã không hề làm nó cảm thấy đau chút nào.

- Quái lạ!

- Quái lạ gì chứ? Cô còn định nằm trên người tôi đến bao giờ hả?

- Hả?

Thiên Di lúc này mới mở choàng mắt và giật nảy người khi phát hiện ra bên dưới nó không phải sàn nhà mà là Mạnh Hoàng với khuôn mặt nhăn nhó vì đau. Nó hoảng hốt đứng phắt dậy:

- Anh...anh làm trò gì thế hả? Đồ sở khanh!

- Sở khanh? Cô còn nói tôi sở khanh?- Mạnh Hoàng lớn tiếng nói rồi lồm cồm bò dậy.

- Vậy...?

- Vậy gì chứ? Không có tôi thì người chịu cú ngã khi nãy là cô rồi. Vốn định đỡ cô nhưng ai ngờ cô nặng thế chứ. Mau giảm cân đi!

Thiên Di cúi thấp đầu, miệng lắp bắp:

- Cảm...cảm ơn. À không, tôi xin lỗi. À chết! Không phải, tôi cảm ơn. Tôi...

Thấy điệu bộ bối rối của Thiên Di, Mạnh Hoàng mỉm cười rồi bước tới, bàn tay dịu dàng xoa nhẹ mái tóc của Thiên Di.

- Ngủ sớm đi.

Mạnh Hoàng nói rồi bước ra khỏi phòng, không quên đóng lại cửa như trước khi bước vào. Thiên Di nóng bừng mặt, tim nó đập thình thịch. Nó ngây ngô ngồi phịch xuống ghế rồi lại ngây ngô nhìn cốc sữa trên bàn. Phải vài phút sau Thiên Di mới tỉnh táo trở lại, nó mỉm cười nắm chặt lấy cốc sữa. Hương thơm của cốc sữa ấm áp và ngọt ngào vô cùng...

- Các cậu muốn gì?

Thiên Di cảnh giác lùi về phía sau khi thấy Lê Linh và đám bạn đang càng ngày càng tiến sát lại. Sáng nay Thiên Di phải trực nhật nên nó đi sớm hơn mọi ngày còn Mạnh Hoàng tới trường sau. Vừa đến cổng trường, Thiên Di đã gặp ngay Lê Linh. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì Thiên Di đã bị Lê Linh hùng hổ lôi ra phía sau trường- nơi mà đám bạn của Lê Linh đã chờ sẵn.

- Muốn gì à? Ở đây không có đàn ông nên đừng ra vẻ ngây thơ để dụ dỗ người khác nữa.

- Cậu...tôi thật sự không hiểu?- Thiên Di khẽ nhăn mặt, từ đầu đến cuối nó vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Câm mồm!- Lê Linh hét lớn, khuôn mặt bừng bừng tức giận.- Mày đã có Minh Long, tại sao còn cướp cả Mạnh Hoàng! Mày tưởng mình là ai? Nhận được tình cảm của bọn con trai nên vinh váo hả? Đồ hồ li tinh không có liêm sỉ!

- Tôi không cướp ai hết, càng không phải hồ li tinh.- Thiên Di kiên cường lên tiếng.- Cậu làm ơn ăn nói cẩn thận một chút.

“Bốp!”, tiếng kêu khô khốc vang lên, khuôn mặt Thiên Di lãnh trọn một cái tát rất bồng.

- Mày còn dám già mồm à? Xem ra hôm nay tao không đánh mày thì tao không còn là Lê Linh nữa!

Lê Linh gào lên, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận. Ngay lập tức, có thêm hai người nữa trong nhóm của Lê Linh chạy tới giữ lấy hai tay Thiên Di.

- Buông tôi ra!- Thiên Di vùng lên.

Lê Linh nhếch môi cười khẩy một tiếng, bàn tay xinh xắn nhưng chứa đựng sức mạnh của lòng thù hận và ganh ghét giơ lên cao. Nhưng Lê Linh chợt nhìn thấy chiếc dây chuyền nhỏ có vẽ cũ kĩ trên cổ Thiên Di.

- Một tiểu thư như mày mà lại đeo thứ rẻ tiền này, cũng hay ho nhỉ?

Lê Linh nói rồi chạm vào sợi dây chuyền. Thiên Di giật mình.

- Đừng chạm vào nó!

Đây là sợi dây chuyền mà trước lúc mất, bà nội đã tặng cho Thiên Di. Khi còn sống, bà là người thương Thiên Di nhất, mọi thứ tốt đẹp đều để dành cho đứa cháu gái bé bỏng. Bố mẹ thường xuyên vắng nhà, bà chính là người ngày đêm dạy dỗ, chăm bẵm Thiên Di, cũng là người mà Thiên Di không bao giờ muốn rời xa. Vào đêm cuối cùng trong cuộc đời mình, bà đã trao lại sợi dây chuyền cho Thiên Di và nói: “ Đây là sợi dây chuyền mà bà trân trọng nhất, bà hi vọng cháu cũng sẽ trân trọng nó. Nó chính là tình cảm của bà với cháu”. Vậy mà giờ đây...

- Sao hả? Tiếc rẻ à? Vậy chắc hẳn nó là một thứ rất quan trọng với mày đúng không?

Thiên Di gật đầu.

- Nếu vậy...tao càng cần phải hủy nó!

Lê Linh nói rồi tóm lấy sợi dây chuyền và giật đứt.

- Đừng bao giờ hi vọng sẽ tìm được nó.

- Không! Lê Linh, tôi xin cậu!- Thiên Di khỏ sở van nài Lê Linh, đây là kỉ vật cuối cùng mà bà đã để lại cho nó, nó không thể nào làm mất được.- Cậu đừng vứt nó, tôi xin cậu đấy!

Lê Linh bỏ ngoài tai mọi lời của Thiên Di và dùng hết sức toan ném sợi dây chuyền đi. Đúng lúc Lê Linh định làm việc đó thì đột nhiên, một bàn tay to lớn tóm lấy cổ tay Lê Linh.

- Ai? Mau bỏ tay ra nếu không...

Lê Linh dữ tợn hét lên nhưng những chữ cuối cùng chưa kịp thốt ra thì nó bỗng im bất.

- Mạnh Hoàng!- Thiên Di vui mừng nói lớn.

Trước mặt Lê Linh bây giờ là Mạnh Hoàng với khuôn mặt thiên sứ nhưng ánh mắt sắc lạnh như xuyên thấu tất cả. Bàn tay Mạnh Hoàng siết chặt khiến Lê Linh nhảu nhó.

- Sợi dây chuyền

Mạnh Hoàng cất tiếng, giọng nói lúc này không chỉ là lạnh lùng mà còn có chút gì đó đe dọa đầy đáng sợ. Lê Linh vội buông tay ra, sợi dây chuyền rơi xuống bàn tay Mạnh Hoàng đã chờ sẵn ở bên dưới.

- Tôi cảnh cáo cô, nếu còn dám gây sự với Thiên Di một lần nữa thì không chỉ cô mà cả công ty của bố cô cũng sẽ gặp rắc rối lớn đấy.- Mạnh Hoàng ghé sát vào tai Lê Linh.

- Cậu dám...

- Cô nghĩ xem tôi có dám hay không?

Mạnh Hoàng gằn giọng nhưng khóe môi lại hiện ra một nụ cười. Lê Linh sững sờ. Đúng vậy, con trai nhà họ Trần, tập đoàn nhà họ Trần, có gì mà họ không làm được chứ! Lê Linh hạ giọng:

- Buông tay tôi ra.

Mạnh Hoàng hất mạnh tay Lê Linh. Nó khẽ xoa cổ tay rồi nhanh chóng bỏ đi. Thấy vậy, cả nhóm người còn lại cũng hoảng hốt chạy mất. Mạnh Hoàng chậm rãi tiến lại gần và đặt sợi dây chuyền vào lòng bàn tay Thiên Di.

- Chắc cô rất quý sợi dây chuyền này, nhớ giữ gìn nó cẩn thận.

Thiên Di im lặng không nói, nó run run nhìn sợi dây chuyền rồi ngồi phịch xuống đất. Mạnh Hoàng cũng ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng kéo Thiên Di dựa vào vai mình.

- Đồ ngốc, còn cố tỏ ra mạnh mẽ làm gì. Nếu cô muốn thì cứ khóc đi, tôi sẽ coi như không nhìn thấy.

Thiên Di mím chặt môi nhưng rồi không kìm nén được nữa, nó òa khóc như một đứa trẻ. Đã lâu rồi nó không khóc nhiều như thế này. Những giọt nước mắt cứ rơi rơi không ngừng, ướt đầm vai áo Mạnh Hoàng. Vậy là giữa cái giá rét của mùa đông, một bờ vai rộng lớn là chỗ dựa vững chắc và an toàn ột bờ vai nhỏ bé hơn, một trái tim khê nhói đau khi thấy một trái tim khác đang đau khổ.

13. Chương 13

Thiên Di ngồi yên lặng bên hồ bơi, ánh mắt mơ màng nhìn ra phía xa xăm nào đó. Hai bàn chân thả xuống hồ của nó tê buốt vì lạnh. Bất giác, Thiên Di đưa tay sờ lên sợi dây chuyền đang đeo trên cổ và mỉm cười. Rồi tim nó bắt đầu đập mạnh hơn khi nghĩ về cái ôm hôm đó, nghĩ về Mạnh Hoàng. Hoa nói không sai, Mạnh Hoàng quả thực đối xử rất tốt với Thiên Di và...Thiên Di cũng đã đỏ mặt khi nhìn thấy nụ cười của Mạnh Hoàng, cũng thấy lòng mình xao xuyến trước những hành động quan tâm và yêu thương của Hoàng. Nếu Minh Long rực rỡ và ấm nóng như mặt trời thì Mạnh Hoàng lại dịu dàng và đem lại cảm giác an toàn

giống mặt trăng. Phải chăng Thiên Di đã...Không, không được! Thiên Di vội lắc đầu quầy quầy, bây giờ việc nó cần làm không phải suy nghĩ những điều này mà là tập trung cho kì thi tốt nghiệp và đại học sắp tới. Thiên Di khẽ thở dài: “Rốt cuộc thì mày đang nghĩ gì vậy Thiên Di?”.

Thời gian cứ vậy trôi đi, nhanh đến không ngờ. Mới đó mà ngày thi tốt nghiệp đã gần kề trước mắt khiến đứa nào đứa nấy đều thấp thỏm như ngồi trên đồng lửa. Thiên Di cũng không nằm ngoài số đó, nó ra sức ôn thi với động lực lớn nhất là trở thành tiếp viên hàng không, thực hiện ước mơ từ nhỏ của mình. Mà muốn làm được điều ấy thì đầu tiên nó phải hoàn thành tốt kì thi tốt nghiệp.

- Thiên Di, cậu không sao chứ? Nhìn sắc mặt cậu...

Minh Long lo lắng hỏi Thiên Di khi thấy khuôn mặt nó đỏ bừng, thỉnh thoảng lại gục đầu xuống bàn. Hôm nay là buổi ôn thi cuối cùng ở lớp học thêm. Ban đầu chỉ có Hoa và Thiên Di theo học nhưng sau đó có thêm cả Minh Long.

- Mình không sao. – Thiên Di mỉm cười.

- Trời, bà sốt rồi.- Hoa sờ tay lên trán Thiên Di rồi kêu lên. – Thế này mà còn nói không sao.

Nghe vậy Minh Long vội nắm lấy tay Thiên Di:

- Đứng dậy đi, mình đưa cậu về.

- Mình không sao đâu, cũng sắp tan học rồi.

- Không được, mình không yên tâm. Nhất định cậu phải về nghỉ ngơi.

Minh Long cương quyết nói rồi đứng lên xin phép cô giáo, một tay cầm cặp sách của Thiên Di, tay còn lại kéo Thiên Di ra ngoài. Đợi Thiên Di ngồi vững, Minh Long mới nổ máy xe. Trên đường đi, chốc chốc Minh Long lại quay đầu nhìn Thiên Di với ánh mắt đầy lo lắng. Trái tim Minh Long nhói đau khi thấy bàn tay nóng bừng vì sốt của Thiên Di, càng đau hơn khi thấy đôi môi cắn chặt đầy chịu đựng ấy. Một lát sau, Minh Long đã đưa Thiên Di về đến biệt thự nhà Trần Bùi. Thiên Di bước xuống xe và cố gắng nở nụ cười tươi nhất có thể để Minh Long yên tâm:

- Cảm ơn cậu nhé. Đây, đừng có nhìn mình bằng ánh mắt thế chứ, mình ổn mà. Cậu xem, mình vẫn khỏe đấy thôi, mình...

Thiên Di chưa kịp nói hết câu thì Minh Long đã kéo nó vào lòng, cánh tay vươn ra ôm chặt lấy nó.

- Có biết mình yêu và lo cho cậu thế nào không? Đừng cái gì cũng cố gắng chịu đựng một mình nữa, hãy để mình là người bảo vệ cho cậu, được chứ?

Không gian xung quanh đều im lặng như thay cho câu trả lời của Thiên Di nhưng đột nhiên có tiếng nói cất lên từ phía sau: “Hai người đang làm trò gì trước cửa nhà tôi vậy?”, Thiên Di và Minh Long giật mình quay lại. Thiên Di vội vã thoát ra khỏi vòng tay của Minh Long và nhìn Mạnh Hoàng. Hoàng đứng ở ngay phía cánh cổng, ánh mắt đỏ ngầu tức giận.

- Tôi...- Thiên Di ấp úng.

- Là Thiên Di không khỏe nên tôi đưa Thiên Di về.- Minh Long bước lên phía trước, giọng nói cũng không hề vui vẻ chút nào.

- Vậy à? Cậu có vẻ tốt bụng nhỉ?- Mạnh Hoàng nhếch môi cười.

- Có vấn đề gì sao? Thiên Di là người yêu của tôi nên tôi có trách nhiệm phải làm những việc này.

Mạnh Hoàng gằn giọng:

- Là người yêu nên cũng có trách nhiệm phải ôm ấp nhau thế này hả?

- Mạnh Hoàng, anh dừng lại được rồi đấy.- Thiên Di lên tiếng.

- Các người cũng hay ho thật đấy.- Giọng nói của Mạnh Hoàng bắt đầu trở nên sắc lạnh- Nhưng rất tiếc, đây là cửa nhà tôi chứ không phải là công viên hay khách sạn.

- Cậu đi quá xa rồi đấy!- Minh Long sấn lại gần Mạnh Hoàng.

- Thôi đi, hai người cãi nhau đủ chưa? Là tôi sai hết, được rồi chứ?

Thiên Di quát lớn rồi quay người chạy vào bên trong, bỏ lại Mạnh Hoàng và Minh Long vẫn đang nhìn nhau đầy khó chịu.

Sáng sớm, tiếng chuông đồng hồ báo thức trên đầu giường kêu vang. Thiên Di mệt mỏi vươn cánh tay ra định tắt nhưng tay nó lại rơi phịch xuống giường. Thiên Di nhăn mặt, nó thấy toàn thân mỏi nhừ, đầu óc váng vất. Những cơn sốt kéo đến làm nó quay cuồng như không còn chút hơi sức. “Dậy thôi, mình nhất định phải dậy”, Thiên Di thầm nghĩ rồi gắng gượng ngồi dậy. Hôm nay là ngày thi tốt nghiệp của nó. Truyện Teen

Mấy tiếng đồng hồ ngồi trong phòng thi, dù người sốt hầm hập nhưng Thiên Di vẫn cố gắng tập trung làm bài. Trống hết giờ, Thiên Di nộp bài rồi bước ra khỏi phòng thi. Mạnh Hoàng, Minh Long và Hoa đều chờ sẵn ở ngoài cửa, vừa thấy Thiên Di, Hoa đã hớn hở chạy lại.

- Thế nào? Bà làm được bài không? Tôi làm sai mất một câu rồi. Mà sao mặt mũi bà lại trắng bệch thế kia?

Thiên Di lắc đầu định lên tiếng nhưng nó thấy đầu óc choáng váng, chân tay bủn rủn. Dường như bài thi vừa rồi đã rút nốt chỗ năng lượng còn lại trong cơ thể Thiên Di. Mọi thứ trước mắt nó tối sầm lại, Thiên Di lịm đi.

- Thiên Di! Thiên Di! Cô sao vậy?

Mạnh Hoàng hốt hoảng chạy tới đỡ lấy Thiên Di. Hoa cũng sợ hãi không kém, miệng không ngừng gọi tên Thiên Di.

- Đừng ở đây nói nhiều nữa, mau đưa Thiên Di vào phòng y tế!

Minh Long nói rồi bước tới toan đỡ lấy Thiên Di nhưng Mạnh Hoàng đã bế bổng Thiên Di lên và nói:

- Không cần, tôi sẽ đưa Thiên Di về nhà.

Minh Long siết chặt tay:

- Cảm ơn nhưng cậu đừng bận tâm chuyện này, giao Thiên Di cho tôi là được rồi.

- Dù gì thì Thiên Di cũng đang sống ở nhà tôi, tôi cũng phải có trách nhiệm.

- Cậu...

- Hai người điên cả rồi à? Đây là lúc hai cậu cãi nhau sao? Mạnh Hoàng, tôi nghĩ tốt nhất cứ đưa Thiên Di về nhà cậu đi, dù sao cũng có cả cô giúp việc ở nhà. Lát nữa tôi sẽ qua đó thăm Thiên Di.

Mạnh Hoàng gật đầu rồi nhanh chóng bế Thiên Di ra xe. Minh Long nhìn chiếc xe bên trong có người con gái mình yêu đang khuất dần và ngồi phịch xuống đất.

- Đừng nghĩ ngợi nhiều, sức khỏe của Thiên Di là quan trọng nhất mà. – Hoa nhẹ nhàng an ủi.

- Đúng thế.- Minh Long cười chua xót, nụ cười chứa đựng cả sự đau khổ từ tận sâu đáy lòng.- Nhưng đáng lẽ ra người đưa cậu ấy về, người chăm sóc cho cậu ấy phải là mình. Vậy mà mình lại ngồi đây nhìn kẻ khác làm vậy với người mình yêu, mình đúng là thằng vô dụng!

Minh Long nói rồi ôm lấy đầu. Bên ngoài, những giọt mưa đầu tiên đã rơi xuống nền đất...

- Cậu chủ, cô Thiên Di...- Cô Sang lo sợ hỏi Mạnh Hoàng khi thấy Mạnh Hoàng vội vã bế Thiên Di lên tầng hai.

- Thiên Di đang sốt cao. Cô Sang, cô mau chuẩn bị mấy thứ cần thiết đến đây, nếu cần thì gọi luôn cả bác sĩ đến.

Mạnh Hoàng nói với cô Sang rồi vội ngồi xuống bên cạnh Thiên Di, khuôn mặt lộ rõ vẻ bất an. Một lát sau cô Sang đã mang đầy đủ mọi thứ đến và dẫn theo cả vị bác sĩ riêng của Mạnh Hoàng. Bác sĩ sau khi khám xong bắt đầu truyền nước cho Thiên Di. Mạnh Hoàng theo dõi mọi thứ một cách chăm chú như thể không muốn bất kì một điều không hay nào xảy ra với Thiên Di. Truyền hết chai nước biển, Thiên Di đã dần dần hạ sốt. Lúc này Mạnh Hoàng mới thở phào nhẹ nhõm nhưng bàn tay nắm lấy tay Thiên Di thì nhất định không rời.

- Cậu chủ, đến giờ ăn rồi. Cậu ăn chút gì đi.- Cô Sang rón rén mang đồ ăn lên và đặt trên bàn.
- Cô cứ ăn rồi đi nghỉ đi, ở đây đã có tôi rồi.- Mạnh Hoàng nói mà mắt không hề rời khỏi Thiên Di.
- Đúng là giống nhau quá.- Cô Sang khẽ lắc đầu
- Giống nhau?
- Đúng vậy. Cậu chủ còn nhớ hôm cậu chủ bị ngã xỉu chứ? Cũng chính cô Thiên Di là người đã ngồi bên cạnh chăm sóc cậu chủ thể này, hôm đó cô Thiên Di cũng bảo tôi đi nghỉ trước để cô ấy ở lại bên cậu.
- Cô nói thật sao?- Mạnh Hoàng ngạc nhiên hỏi lại.
- Vâng, tôi nói thật. Thôi tôi để đồ ăn ở đây, lát cậu chủ ăn nhé. Giờ tôi xuống dọn dẹp lại phòng khách một chút.

Cô Sang nói và bước ra ngoài, để lại Mạnh Hoàng vẫn đang ngồi ngờ ngàng. Thì ra bàn tay ấm áp hôm ấy là của Thiên Di, thì ra Thiên Di vẫn luôn là người âm thầm ở bên cạnh Mạnh Hoàng. Mạnh Hoàng nhìn cô gái bé nhỏ nằm ngủ trên giường như một thiên thần rồi mỉm cười:

- Ngốc, tại sao không nói cho tôi nghe những việc ấy, tại sao không cho tôi biết rằng đã chịu khổ vì tôi? Và...tại sao lại khiến tôi yêu em nhiều như thế?

Mạnh Hoàng khẽ vuốt lại mái tóc của Thiên Di và đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán nó: “Tôi yêu em, thật sự đã yêu em”.

Minh Long đứng dưới cổng nhà Trần Bùi, ánh mắt nhìn lên ô cửa sổ tầng hai. Đèn vẫn sáng, chẳng lẽ Thiên Di vẫn chưa ngủ? Giờ này Thiên Di đã khỏe hơn chưa? Có ăn được gì không? Bao nhiêu câu hỏi trong đầu Minh Long mà không có lấy một lời giải đáp. Hôm nay, khi nhìn Thiên Di trong vòng tay Mạnh Hoàng, trái tim Minh Long như vỡ vụn. Thiên Di là mối tình đầu của Minh Long, là người con gái đầu tiên giúp Minh Long hiểu thế nào là tình yêu. Minh Long còn nhớ, mỗi lần Long bị chấn thương, Thiên Di luôn là người chăm sóc Minh Long rất chu đáo. Minh Long thật sự không biết nếu thiếu Thiên Di, cuộc sống của Minh Long sẽ trở nên thế nào. Long nhớ nụ cười của Thiên Di, nhớ cả những lúc Thiên Di nũng nịu: “Minh Long, mình nhớ cậu”. Bây giờ tuy chỉ cách Thiên Di một cánh cổng mà sao Minh Long thấy nó xa vời đến thế!

- Thế nào? Cô thấy ổn thật chứ? Sáng nay vẫn hơi sốt mà.

Mạnh Hoàng nói rồi nhẹ nhàng sờ tay lên trán Thiên Di làm nó giật mình lùi lại theo phản xạ. Thiên Di đỏ mặt ấp úng:

- Anh...anh làm trò gì vậy? Đừng thu hút sự chú ý của mọi người trong lớp chứ?
- Thu hút sự chú ý của mọi người thì đã sao? Tôi chẳng quan tâm.- Mạnh Hoàng nhún vai- Ngược lại, tôi muốn tất cả đều biết rằng tôi thích cô.

Khuôn mặt vốn đã đỏ của Thiên Di lại càng đỏ hơn sau khi nghe mấy lời của Mạnh Hoàng. Chỉ trong một thời gian ngắn mà biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra, mỗi lần như vậy, Thiên Di lại cảm thấy luôn có bóng dáng âm thầm của Mạnh Hoàng bên cạnh chở che và bảo vệ. Nó cũng cảm thấy trong lòng mình đang có những cảm xúc khác lạ nào đó với Mạnh Hoàng. Nhưng còn Minh Long...?

- Này, sao cô ngây người ra vậy?- Mạnh Hoàng nhìn Thiên Di bằng ánh mắt đầy khó hiểu.
- Không sao, không có gì.

- Vậy để tôi ra ngoài mua đồ ăn sáng cho cô. Sáng nay vì có người dậy muộn nên mới không kịp ăn sáng.
- Không cần đâu, tôi đã chuẩn bị sẵn rồi.

Thiên Di quay lại và ngạc nhiên khi thấy Minh Long đang bước vào lớp, trên tay là bánh ngọt và hộp sữa tươi.

- Sao cậu lại sáng lớp mình?
- Ngốc, tất nhiên là để mang mấy thứ này cho cậu rồi.
- Lần nào cũng là cậu mang đồ ăn đến ỉnh. – Thiên Di nói với Minh Long bằng giọng cảm kích.

Minh Long mỉm cười và khẽ xoa đầu Thiên Di:

- Được rồi, cậu mau ăn đi.

Mạnh Hoàng ngồi bên cạnh nhìn Thiên Di và Minh Long mà một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng. Mạnh Hoàng đập tay xuống bàn rồi đứng phắt dậy:

- Ăn thế này thì làm sao no được. Để tôi đi mua thêm đồ ăn.

Nói là làm, Mạnh Hoàng lạnh lùng bước ra phía cửa lớp nhưng bàn tay Minh Long bỗng nắm chặt lấy khuỷu tay Mạnh Hoàng:

- Thiên Di chỉ cần có đồ ăn của tôi là đủ rồi, cậu hiểu chứ?
- Buông tay ra.- Giọng nói của Mạnh Hoàng bắt đầu đanh lại.
- Tôi có thể buông tay cậu, nhưng cậu cũng hãy buông tay Thiên Di, đừng lại gần cô ấy nữa. Tôi nhắc lại, Thiên Di là bạn gái của tôi.

Mạnh Hoàng nắm chặt tay, ánh mắt lúc này không còn lạnh lùng nữa mà thay vào đó là sự tức giận không thể che giấu.

- Muốn tôi làm như vậy hả? Không bao giờ!

Minh Long dường như cũng không thể kiềm chế được nữa liền vùng nắm đấm về phía Mạnh Hoàng. Bị đánh bất ngờ, Mạnh Hoàng lao đảo lùi về phía sau vài bước, một bên má dần tím bầm. Nhưng gần như ngay lập tức, Mạnh Hoàng cũng lao vào trả đòn. Thấy hai người con trai vì mình mà ẩu đả, Thiên Di sợ hãi chạy lại, vừa chạy vừa hét lớn:

- Hai người dừng lại đi, đừng đánh nhau nữa!

Lớp học cũng theo đó mà náo động và ồn ào. Mấy người con trai trong lớp lên nhảy vào can ngăn nhưng ai có thể ngăn được sự tức giận của hai chàng trai- nhất là khi nguyên nhân lại là một cô gái chứ! “Không được rồi, nếu cứ đánh nhau thế này mà thầy giáo vào sẽ lớn chuyện. Nhất là Mạnh Hoàng lại bị bệnh tim, nếu bị kích động sẽ rất ảnh hưởng đến sức khỏe” – Thiên Di nghĩ bụng. Rồi thoáng chút chần chừ, nó đánh liều nhảy vào giữa hai người và đứng chắn trước mặt Mạnh Hoàng. Cả Minh Long và Mạnh Hoàng đều sững sốt, cú đấm hướng về phía Mạnh Hoàng của Minh Long khựng lại, chỉ một chút nhỏ nữa là chạm đến khuôn mặt Thiên Di.

- Cô điên hả? Tự nhiên lao vào đây, lỡ bị thương thì sao?- Mạnh Hoàng giận dữ nói lớn.
- Vì tôi lo cho anh mà. Bệnh của anh...

Minh Long như chết trân tại chỗ. Thiên Di chấp nhận nguy hiểm như vậy là vì Mạnh Hoàng? Vì Mạnh Hoàng? Trái tim Minh Long đau xót như có ngàn nhát dao đâm vào. Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ Thiên Di đã yêu Mạnh Hoàng? Minh Long bước lên gần Thiên Di rồi mỉm cười- nụ cười khiến lòng Thiên Di tê buốt:

- Cậu là vì lo cho Mạnh Hoàng nên mới làm chuyện ngốc nghếch này sao?- Minh Long cười mà bao nhiêu nỗi buồn đều thể hiện hết qua nụ cười ấy. Có thể cảm nhận thấy cổ họng Minh Long đang nghẹn đắng như muốn nuốt hết sự đau khổ xuống tận đáy lòng mà không thể làm được,

- Minh Long, không phải thế. Minh...

Thiên Di bước lại gần và chạm vào tay Minh Long nhưng Minh Long chưa xót lắc đầu:

- Không phải ư? Cậu đã yêu Mạnh Hoàng rồi đúng không?

Câu hỏi của Minh Long Không chỉ làm Thiên Di thẳng thốt mà còn khiến trái tim Mạnh Hoàng bắt đầu loạn nhịp. Bởi vì...đây cũng chính là câu trả lời mà Mạnh Hoàng luôn muốn nghe.

- Cậu...cậu hỏi vậy là sao?- Thiên Di lùi lại vài bước.

- Cậu không muốn trả lời cũng không sao. Nhưng bây giờ giữa mình và Mạnh Hoàng, cậu nhất định phải chọn một người! Cậu chọn ai? Thiên Di, cậu mau nói đi!

Thiên Di sững người. Chọn Minh Long hoặc Mạnh Hoàng? Chưa bao giờ nó nghĩ đến tình huống này, lại càng chưa một lần thực sự đặt tình cảm của hai người lên bàn cân để suy nghĩ. Đầu óc Thiên Di bỗng nhiên xuất hiện hàng nghìn tiếng nói mà nó không biết nên nghe theo tiếng nói nào. Cuối cùng, đôi chân Thiên Di dường như không thể trụ vững trên cái áp lực tình yêu này nữa, nó vùng chạy ra khỏi lớp. Minh Long toan chạy theo nhưng Mạnh Hoàng đã kịp giữ tay Minh Long lại: “Đừng đuổi theo. Hãy để cho Thiên Di có thời gian suy nghĩ”.

14. Chương 14

Thiên Di dựa người bên cửa sổ, ánh mắt hướng về phía khu vườn quanh năm xanh tốt với những loài hoa mà nó yêu thích. Những hình ảnh về Minh Long và Mạnh Hoàng như một cuốn phim quay chậm cứ lần lượt ùa về trong tâm trí của Thiên Di. Từ khi nào mà cả hai người con trai ấy đều xuất hiện trong cuộc sống của Thiên Di và trao cho nó những tình cảm chân thành. Một mặt trời ấm nóng luôn mang đến cho nó nụ cười và sự vui vẻ, một mặt trăng lạnh lùng nhưng ẩn chứa bên trong là cả trái tim biết yêu thương và là người luôn âm thầm bảo vệ nó. Thiên Di nhớ những lần đi chơi cùng Minh Long, nhớ lần Minh Long đã cứu Thiên Di trên sân thượng. Rồi đầu óc nó lại miên man nghĩ về Mạnh Hoàng, nghĩ về những cử chỉ quan tâm vụng về nhưng lại đầy yêu thương. Trái tim Thiên Di như bị bao vây và giằng xé, dù nó chọn ai đi chăng nữa thì cũng có ít nhất một người phải đau khổ. Rồi Thiên Di nằm phịch xuống giường, những giọt nước mắt lăn dài trên má vì giờ nó biết mình phải chọn ai.

- Cô Sang, Thiên Di đâu rồi?- Mạnh Hoàng cất tiếng hỏi khi tìm mãi mà không thấy Thiên Di ở nhà.

- Cậu chủ, cô Thiên Di ra ngoài rồi.

- Ra ngoài? Thiên Di đi đâu?

- Tôi cũng không rõ lắm. Cả ngày hôm nay cô Thiên Di nhốt mình trong phòng, nói rằng có chuyện cần phải suy nghĩ. Lúc này thì đã ra ngoài rồi, hình như trước đó cô Thiên Di có gọi ột người tên là Minh Long.

Chiếc cốc trên tay Mạnh Hoàng rơi xuống đất, những mảnh vỡ bắn ra tung tóe. Mạnh Hoàng ngồi phịch xuống ghế salon, khuôn mặt thất thần đau đớn. Thiên Di đã suy nghĩ xong và đi gặp Minh Long? Chẳng lẽ người mà Thiên Di đã chọn...

- Thiên Di, cậu làm ơn đừng uống nữa có được không?

Minh Long vừa năn nỉ vừa giằng lấy chai bia từ trong tay Thiên Di. Buổi chiều, Minh Long đang ngồi ở nhà một mình thì bỗng nhiên nhận được điện thoại của Thiên Di hẹn ra công viên gần nhà Minh Long. Nghe Thiên Di nói đã quyết định sẽ chọn ai thì Minh Long vội vã ra chỗ hẹn, trong lòng vừa hồi hộp vừa lo lắng. Đến nơi thì đã thấy Thiên Di ngồi đó từ bao giờ, bên cạnh là mấy chai bia đã mở nắp sẵn. Vậy là từ đó đến giờ, Thiên Di liên tục uống, miêng lúc nào cũng tươi cười mà trông đau buồn hơn cả khi khóc.

- Trả mình chai bia đi.- Giọng nói của Thiên Di đã bắt đầu lè nhè.- Mình đang uống để chúc mừng cậu mà. Đáng lẽ cậu phải vui vì mình đã chọn cậu chứ!

- Cậu thế này thì mình vui làm sao nổi?- Minh Long buồn bã nhìn Thiên Di.

- Cậu biết không? Mình đã chọn cậu, mình không chọn Mạnh Hoàng. Ha, cậu ta có gì hay ho chứ? Làm sao mình chọn cậu ta được.

Rồi Thiên Di cầm lấy một chai bia khác và lão đảo đứng lên:

- Giờ mình vui, rất vui!

- Cậu dừng lại đi, đừng uống nữa!

Minh Long giận dữ nắm chặt lấy vai Thiên Di. Thiên Di ngờ ngàng một chút rồi nó bắt đầu mỉm cười, mỉm cười mà những giọt nước mắt lại rơi:

- Mình ngốc lắm phải không? Mình ngốc nên mới rung động trước Mạnh Hoàng, ngốc nên mới đau lòng vì cậu ta. Mình phải làm sao, phải làm sao bây giờ? Mình thực sự đau lắm!

Nói xong Thiên Di đổ gục vào ngực Minh Long. Minh Long ôm người con gái mình yêu trong tay mà thấy như trái tim Thiên Di đang ở xa rất xa Minh Long. Dù biết Thiên Di đang say mềm không biết gì nữa nhưng Minh Long vẫn ghé sát vào tai Thiên Di thì thầm: “ Thiên Di, cậu biết không, giờ mình cũng đau lắm!”

Thiên Di nằm ngủ thiêm thiếp trong phòng của Minh Long. Ở công viên, gọi mãi mà không thấy Thiên Di tỉnh nên Minh Long quyết định đưa Thiên Di về nhà của mình. Cả nhà đều đi vắng nên Minh Long lại cặm cụi chăm sóc cho Thiên Di. Ngắm nhìn Thiên Di đang ngủ, bất giác Minh Long không nén nổi tiếng thở dài. Đây là lần đầu tiên Minh Long thấy Thiên Di uống say thế này. Minh Long lại gần Thiên Di và nhẹ nhàng đắp lại chăn cho nó. Đột nhiên, từ khóe mắt Thiên Di chảy ra một giọt nước- giọt nước mắt khế lặn và rơi xuống gối.

- Tôi không thể bỏ mặc Minh Long. Minh Long đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Nhưng...Mạnh Hoàng, tôi yêu anh.

Minh Long đau đớn trượt dài xuống nền nhà, một giọt nước mắt mặn chát khác cũng đã rơi. Những lời Thiên Di nói trong giấc mơ đã kéo trôi nốt hi vọng mỏng manh cuối cùng của Minh Long. Minh Long bước ra ngoài và lặng lẽ khép cửa căn phòng.

- Thiên Di, bà mau dậy đi!

Thiên Di khẽ nhú mày rồi từ từ mở mắt. Trước mặt Thiên Di không ai khác mà chính là cô bạn thân nhất.

- Hoa, có chuyện gì mà bà đến nhà tôi sớm vậy?

- Nhà bà ở đâu ra chứ? Đây là nhà Minh Long.

- Hả?Cái gì?- Thiên Di bật dậy.- Sao tôi lại ở đây?

- Hôm qua bà uống say, Minh Long không yên tâm nên đã đưa bà về đây. Sáng nay Long gọi tôi đến đón bà. Mà bà cũng thật là...sao lại uống say thế chứ?

Thiên Di chỉ mơ màng nhớ rằng hôm qua nó gọi Minh Long ra công viên, ở đó nó đã uống rất nhiều. Rồi sau đó mọi chuyện thế nào Thiên Di không nhớ nổi nữa

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, bà mau nói đi.

Thiên Di mệt mỏi kể cho Hoa nghe chuyện đã xảy ra. Hoa từ ngờ ngàng bắt đầu chuyển sang lo lắng.

- Sao tôi mới nghỉ học một hôm mà lắm chuyện xảy ra thế? Thiên Di, bà đã suy nghĩ kĩ khi quyết định như vậy chưa?

- Tôi chỉ làm theo những gì mình cho là đúng thôi.

- Bà hâm quá!- Hoa gõ mạnh lên trán Thiên Di.- Chuyện tình cảm đừng làm theo những gì mình cho là “đúng” mà hãy làm theo những gì mình “muốn”. À, chút nữa thì tôi quên, Minh Long có gửi cái này cho bà.

Hoa nói rồi đưa cho Thiên Di một tờ giấy được gấp làm bốn. Thiên Di hồi hộp mở mảnh giấy ra và những dòng chữ bắt đầu hiện lên trước mắt nó.

“Thiên Di, cậu còn mệt lắm không? Chắc là vẫn mệt lắm vì hôm qua cậu uống nhiều thế cơ mà. Hôm qua khi nghe cậu nói rằng cậu chọn mình, mình thực sự rất vui. Mình tự nhủ với lòng mình rằng nhất định sẽ chăm sóc cho cậu thật tốt. Nhưng khi trông thấy những giọt nước mắt của cậu, khi thấy cậu đau khổ vì người con trai khác, mình biết mình sẽ không thể làm được việc ấy rồi. Mình biết cậu cảm thấy có lỗi với mình, cảm thấy đã nợ mình rất nhiều nên mới chọn cách ở bên mình. Nhưng mình thì chỉ muốn cậu hạnh phúc, chỉ muốn trông thấy nụ cười của cậu. Cậu yêu Mạnh Hoàng, tại sao lại không ở bên cậu ấy? Mình đã suy nghĩ rất nhiều và đã quyết định sẽ từ bỏ, để cậu có thể được ở bên cạnh người con trai mà cậu yêu. Thời gian ở bên cậu có lẽ sẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của mình. Trong trái tim mình sẽ luôn luôn có cậu, luôn luôn yêu cậu. Còn bây giờ, hãy mau đi tìm tình yêu của cậu đi, Thiên Di nhé!”

Thiên Di đọc thư của Minh Long mà không biết nước mắt đã rơi từ bao giờ. Minh Long yêu và chấp nhận hi sinh để cho người mình yêu được hạnh phúc, Long đã chọn cách buông tay. Hoa thấy Thiên Di như vậy thì cũng vội vã đọc lá thư rồi mỉm cười:

- Bà thấy không, Minh Long còn hiểu chuyện thế này mà sao bà gốc thế hả? Còn chờ gì nữa mà không đi tìm Mạnh Hoàng.

- Mình...có thể chứ?- Thiên Di ngập ngừng.

- Tất nhiên là có thể rồi, đi mau lên!

Thiên Di cười tươi rồi chạy vụt đi, trong lòng trào dâng một niềm hạnh phúc khó có thể nói thành lời.

Về đến nhà, Thiên Di không kịp chào cô Sang lấy một cậu, nó vội vã chạy một mạch lên phòng Mạnh Hoàng và mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra, Thiên Di đã thấy Mạnh Hoàng đang ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ. Nó thấy tim mình bỗng nhiên đập nhanh hơn, Thiên Di run run đặt tay lên vai Mạnh Hoàng.

- Mạnh Hoàng...

- Cô còn về đây làm gì?

Mạnh Hoàng quay lại nhìn Thiên Di, ánh mắt và giọng nói lạnh như băng. Thiên Di sững sờ lùi lại đến khi vấp phải chiếc bàn thì nó mới như vực tỉnh. Đã lâu lắm rồi Mạnh Hoàng mới lạnh lùng với nó như vậy.

- Anh nói vậy là sao?

- Tôi tưởng cô đã chọn Minh Long thì không còn muốn gặp tôi nữa chứ?- Mạnh Hoàng nhếch môi cười, lại là nụ cười ấy.

- Thật ra không như anh nghĩ đâu. Tôi...

- Thế tôi phải nghĩ thế nào?

Mạnh Hoàng đứng bật dậy và quát lớn đến nỗi khiến Thiên Di giật mình sợ hãi. Thẳm sâu trong đôi mắt lạnh lùng là sự tuyệt vọng và đau thương. Mạnh Hoàng bây giờ giống như một đứa trẻ bị cướp đi thứ quý giá nhất trong cuộc đời, trở nên cảnh giác và căm ghét tất cả mọi thứ.

- Bên cạnh tôi, chăm sóc tôi, nói với tôi mấy lời đẹp đẽ, tất cả chỉ là dối trá!

- Anh làm ơn nghe tôi giải thích đi. – Thiên Di bắt đầu nức nở.

- Cô đã không chọn tôi thì còn giải thích gì nữa?- Ánh mắt Mạnh Hoàng cũng bi thương không kém, đôi môi mím chặt đầy đau khổ.- Tôi đã yêu cô, đã nghĩ rằng có lẽ cô đối với tôi cũng phải có chút tình cảm. Chỉ cần một chút thôi, tôi cũng sẽ mãi mãi kiên nhẫn ở bên cạnh cô. Cả đêm hôm qua tôi đã chờ cô như một thằng ngốc! Tôi đã thề cầu nguyện không biết bao nhiêu lần, cầu mong cô trở về và nói cô chọn tôi!

Thiên Di đau đớn ôm lấy cánh tay Mạnh Hoàng, nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt xinh đẹp và mỏng manh.

- Đừng thế mà, hãy nghe tôi nói.

- Cô thôi đi, tôi không muốn nghe gì hết! Thật ra tôi cũng chẳng yêu thương gì cô cả.- Mạnh Hoàng bắt đầu không làm chủ được bản thân, nỗi đau đớn đã dần biến thành những lời nói dối từ lúc nào không hay.- Chẳng qua cô đã từng cứu tôi, là tôi đã nợ cô một cái mạng. Đơn giản chỉ có vậy.

- Anh nói dối! – Thiên Di gào lên trong nước mắt.

- Những lời tôi nói đều là thật.- Mạnh Hoàng lạnh lùng quay đi. Nếu Thiên Di đã không chọn Mạnh Hoàng thì có lẽ Mạnh Hoàng cũng nên để Thiên Di đến với Minh Long một cách thoải mái, không nên để Thiên Di phải áy náy vì mình.

- Anh mau quay lại đây nhìn tôi!- Thiên Di kéo vai Mạnh Hoàng.- Anh nói dối phải không? Anh mau nói rằng anh đang nói dối đi!

- Tại sao tôi lại phải nói vậy? Tôi không nói dối.

Thiên Di đau xót lắc đầu:

- Nhất định anh đang lừa tôi, tôi sẽ không tin anh đâu. Nếu vậy thì anh hãy nhìn thẳng vào mắt tôi và nói anh không yêu tôi đi!

Mạnh Hoàng nhìn thẳng vào mắt Thiên Di. Khuôn mặt này, đôi mắt này, người con gái này chính là người mà Hoàng yêu thương nhất. Mạnh Hoàng muốn hét lên rằng Mạnh Hoàng yêu Thiên Di nhưng nhìn thấy những giọt nước mắt kia, Mạnh Hoàng không muốn nó lại tiếp tục rơi nữa. Mạnh Hoàng hít một hơi thật dài rồi nói:

- Tôi không yêu cô.

Thiên Di buông rơi cánh tay khỏi tay Mạnh Hoàng, ánh mắt vô hồn nhìn kẻ lạnh lùng đang đứng trước mặt. Thiên Di cảm thấy trái tim mình như đang quật thắt khiến nó không thể thở được. Thiên Di ngược mắt nhìn Mạnh Hoàng:

- Tôi hiểu rồi. Sắt đá mãi mãi chỉ là sắt đá, tạm biệt!

Thiên Di chạy vụt ra khỏi phòng để lại Mạnh Hoàng cũng đang đau đớn ôm lấy lồng ngực.

15. Chương 15

Thiên Di đóng sập cửa phòng rồi từ từ ngồi phịch xuống đất. Nó nghẹn ngào nấc lên từng tiếng, nước mắt nhạt nhòa trên má, chảy xuống cả khóe miệng. Đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau của Thiên Di run lên bần bật. Tại sao mọi chuyện lại đến nông nổi này? Tại sao Mạnh Hoàng không cho Thiên Di lấy một cơ hội để giải thích? Tại sao lại nói ra những lời làm Thiên Di đau lòng đến vậy? Có lẽ bây giờ thì mọi chuyện đã không thể cứu vãn được nữa rồi, chấm hết thật rồi. Vậy Thiên Di còn ở trong ngôi nhà này làm gì nữa? Nó đau đớn rút chiếc điện thoại từ trong túi áo ra.

- Mẹ à, con có chuyện muốn nói với mẹ.

Sân bay ngày cuối tuần đông nghịt người. Có người hốt hải, vội vã chạy đến cho kịp chuyến bay. Có người vui vẻ xách vali lên đường đi du lịch, cũng có những người nghẹn ngào chia tay gia đình. Mỗi người đến đây đều có một vẻ mặt, một trạng thái, một lí do khác nhau. Riêng với Thiên Di, nó đến đây để chạy trốn- trốn khỏi những nỗi đau, trốn khỏi những kỉ niệm và hơn hết, nó muốn trốn khỏi một người.

- Thiên Di, đến giờ con vẫn giữ nguyên quyết định đi du học của mình sao?

Mẹ Thiên Di buồn bã nắm chặt lấy bàn tay của nó. Hai ngày trước, khi đang làm việc thì bà nhận được điện thoại của Thiên Di. Nghe Thiên Di nói muốn đi du học mà bà sửng sốt đến mức không tin vào tai

mình. Trước đây, khi bà nói muốn Thiên Di đi du học thì Thiên Di đã nằng nặc không đồng ý, giờ đây lại nằng nặc đòi đi bằng được, khuyên bảo thế nào cũng không nghe.

- Mẹ, chẳng phải đây là điều mà mẹ từng mong muốn sao?- Thiên Di mỉm cười.

- Nhưng...

- Mẹ đừng “nhưng” gì nữa, giờ con muốn đi du học, muốn sang nước ngoài.

Bố Thiên Di cũng bước lên phía trước và trao lại vali cho cô con gái:

- Thiên Di, bố không biết đây có phải là điều con thực sự mong muốn không. Nhưng bố tôn trọng quyết định của con. Con hãy nhớ rằng, dù ở đâu đi chăng nữa thì bố mẹ cũng luôn ở bên cạnh con.

Thiên Di cố gắng tỏ ra vui vẻ, nó khẽ gật đầu.

Mạnh Hoàng nằm dài trên giường, bàn tay không ngừng vuốt nhẹ lên những tấm ảnh chụp Thiên Di. Những tấm ảnh này đều do Mạnh Hoàng chụp lúc Thiên Di không để ý. Thiên Di vui, Thiên Di buồn, Thiên Di giận, Thiên Di chăm chú học bài,...tất cả đều được Mạnh Hoàng cố gắng ghi lại trong từng bức ảnh mà Thiên Di không hề hay biết. Hai hôm nay, Thiên Di đã không còn ở nhà Mạnh Hoàng nữa. Cũng phải thôi, Hoàng đã khiến Thiên Di tổn thương như vậy cơ mà. Vả lại, bây giờ người mà Thiên Di muốn ở bên cạnh không phải là Mạnh Hoàng. Mạnh Hoàng tự nhủ rằng phải quên người con gái ấy đi, vậy mà sao lại khó khăn đến thế? Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại reo vang kéo Hoàng ra khỏi những dòng suy nghĩ. Mạnh Hoàng mệt mỏi cầm lấy chiếc điện thoại.

- Hoa à, có chuyện gì vậy?

Tiếng Hoa vọng đến từ đầu dây bên kia khiến Mạnh Hoàng sững sốt ngồi bật dậy. Không đủ kiên nhẫn để nghe hết những lời Hoa nói, Mạnh Hoàng cúp máy và vội vã chạy ra khỏi nhà.

- Đến giờ con phải lên máy bay rồi, bố mẹ cũng chuẩn bị về nhà đi.

- Sang đến nơi con nhớ điện thoại về báo cho bố mẹ. Nhớ ăn uống cẩn thận, đừng lười ăn giống như ở nhà. Còn nữa, ở bên đó thời tiết khắc nghiệt hơn ở Việt Nam, con cũng phải chăm lo tốt cho sức khỏe của mình. Chưa hết...

- Được rồi mà mẹ.

Thiên Di phì cười rồi ôm bố mẹ lần cuối trước khi chia tay. Nó hướng ánh mắt về phía đằng xa như để tìm kiếm một bóng hình nào đó. Thiên Di thở dài và khẽ mỉm cười vì sự ngốc nghếch của mình. Làm sao người ấy có thể xuất hiện ở đây được chứ? Nó xách chiếc vali lên rồi đi về phía cửa soát vé. Đột nhiên, từ phía sau có tiếng gọi lớn:

- Thiên Di!

Giọng nói này...? Thiên Di thấy tim mình như nhảy ra khỏi lồng ngực, nó run run quay đầu lại. Đúng lúc đó một bóng người cũng đã kịp chạy tới bên cạnh và ôm chầm lấy nó.

- Đồ ngốc! Tại sao lại ra đi chứ? Em định làm cho anh phải ân hận suốt đời sao?- Mạnh Hoàng ôm chặt lấy Thiên Di như thể nếu bỏ tay ra thì Thiên Di sẽ lập tức biến mất.

- Mạnh Hoàng...- Thiên Di nói mà thấy sống mũi mình cay cay.

- Anh xin lỗi, là lỗi tại anh. Anh nghĩ rằng em đã chọn Minh Long nên mới ngu ngốc nói ra những lời như vậy. Nếu không có cuộc điện thoại của Hoa thì chắc anh đã đánh mất người quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Thiên Di, anh biết ở đây rất ồn nhưng em hãy cố gắng nghe những lời mà anh sắp nói: Anh yêu em!

Chiếc vali trên tay Thiên Di rơi phịch xuống đất, những giọt nước mắt hạnh phúc từ khóe mắt Thiên Di rơi xuống vai áo Mạnh Hoàng.

- Anh...nói thật chứ? Không phải vì nợ em một cái mạng chứ?

Mạnh Hoàng bật cười và nhẹ nhàng buông Thiên Di ra.

- Nếu không tin thì để anh chứng minh cho em xem nhé?

Không đợi Thiên Di trả lời, Mạnh Hoàng liền vòng tay qua cổ Thiên Di và đặt lên môi nó một nụ hôn nồng ấm. Trong giây phút ấy, thời gian như ngưng đọng lại, ánh nắng mặt trời xuyên qua những ô cửa kính của sân bay mà chiếu rọi lên đôi trai gái. Tất cả mọi người đang có mặt cũng đều mỉm cười quay sang nhìn Thiên Di và Mạnh Hoàng như thay cho lời chúc phúc.

- Anh đúng là người xấu.- Khi nụ hôn kết thúc thì cũng là lúc khuôn mặt Thiên Di đỏ bừng, nóng ran.

- Thế nên chỉ cần em yêu anh là đủ.- Mạnh Hoàng mỉm cười hạnh phúc.

- Ai nói là em yêu anh nhỉ?

- Hả?- Mạnh Hoàng kêu lớn- Vậy phải làm sao để em yêu anh?

- Xem nào...- Thiên Di tỏ vẻ nghi ngại.- Anh phải nghe lời em, không được lạnh lùng với em.

- Dễ thôi!

- Còn nữa, chỉ được yêu em, không được có tình ý gì với những cô gái khác.

- Tất nhiên rồi.

- Luôn bên cạnh chăm sóc và bảo vệ cho em.

- Ngốc, đây là việc mà chắc chắn anh sẽ làm.

- Vậy thì...Em yêu anh!

Thiên Di cười tươi và hạnh phúc ôm chặt lấy Mạnh Hoàng. Mạnh Hoàng cũng sung sướng siết chặt lấy người con gái mình yêu, người con gái mà Hoàng luôn hi vọng sẽ cùng đi đến suốt cuộc đời. Ở đằng xa, bố mẹ Thiên Di cũng mỉm cười nhìn cô con gái: “ Thế này có lẽ là tốt nhất, anh nhỉ?”.

- Thiên Di, mau xuống ăn sáng đi.- Mạnh Hoàng hướng mắt về phía cầu thang và gọi lớn.

- Em xuống đây.

Thiên Di mắt nhắm mắt mở bước xuống tầng một rồi đi vào trong bếp. Nó mỉm cười nhìn chàng trai cao lớn- chàng hoàng tử của nó đang lúi húi nấu ăn. Nếu là trước đây thì chắc Thiên Di đã ngã ngửa ra vì ngạc nhiên nhưng bây giờ thì khác. Từ sau hôm ở sân bay, Thiên Di và Mạnh Hoàng đã chính thức trở thành một cặp. Cũng từ đó trở đi, Mạnh Hoàng luôn khiến Thiên Di ngỡ ngàng vì sự thay đổi của mình. Mạnh Hoàng trở nên ân cần và dịu dàng hơn, luôn chăm sóc cho Thiên Di từng chút một. Đặc biệt còn nhờ cô Sang dạy nấu ăn với lý do : “ Muốn tự tay chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon cho Thiên Di”. Tất cả những việc làm tuy nhỏ bé nhưng đầy yêu thương ấy đã khiến Thiên Di vô cùng cảm động và hạnh phúc. Mỗi ngày qua đi là một ngày Thiên Di cảm thấy yêu Mạnh Hoàng hơn, cảm thấy nó chính là người con gái hạnh phúc nhất thế gian khi được ở bên cạnh người con trai dễ thương ấy.

Thiên Di nhẹ nhàng tiến lại gần và vòng tay ôm lấy Mạnh Hoàng từ phía sau. Bờ vai rộng lớn cùng mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra từ người Mạnh Hoàng khiến Thiên Di đột nhiên muốn nũng nịu:

- Anh, em đói rồi.

Mạnh Hoàng mỉm cười xoay người lại rồi nắm tay Thiên Di dẫn ra bàn ăn, tay kia cầm một đĩa trứng ốp la nóng hổi.

- Vậy thì mau ăn sáng đi.

Thiên Di gật đầu rồi vui vẻ ngồi xuống ghế. Mạnh Hoàng nhìn người con gái mình yêu đang ăn những đồ ăn mình nấu một cách ngon lành thì trong lòng trào dâng một cảm giác ấm áp kì lạ. Đây là lần đầu tiên Mạnh Hoàng có những cảm giác ấy, cũng là lần đầu tiên Mạnh Hoàng sẵn sàng làm bất cứ điều gì để cho ai đó được hạnh phúc. Liệu tất cả những điều này có phải là một giấc mơ? Không, cho dù đó là giấc mơ đi chăng nữa, Mạnh Hoàng cũng nhất định không để nó tan biến. Mạnh Hoàng muốn những ngày tháng như thế này sẽ không bao giờ kết thúc.

Vẫn là quán café Calla ấy, vẫn là khoảng lặng hiếm hoi của Hà Nội ấy, Thiên Di nhìn Hoa rồi lên tiếng, trên môi không giấu nổi nụ cười.

- Mọi chuyện xảy ra mà đến giờ tôi vẫn chưa thể tin được. Không ngờ tôi lại yêu và chọn Mạnh Hoàng.

- Và bà rất hạnh phúc với lựa chọn ấy đúng không?

- Ủ, đúng vậy.- Thiên Di cười mà niềm hạnh phúc hiện rõ trên khuôn mặt rạng rỡ.- Mạnh Hoàng đã thay đổi rất nhiều.

Hoa ngạc nhiên hỏi lại:

- Thay đổi? Sao tôi không thấy có gì thay đổi nhỉ, vẫn như tảng băng di động.

Thiên Di mỉm cười. Mạnh Hoàng là vậy, lạnh lùng với tất cả mọi người nhưng lại ấm áp với duy nhất chỉ một người. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, nó ngập ngừng lên tiếng:

- Còn...Minh Long thì sao?

Cũng lâu rồi Thiên Di chưa gặp Minh Long, thỉnh thoảng có chạm mặt nhau trên sân trường nhưng Long chỉ mỉm cười rồi lại vội bước đi như thể không muốn làm cho bản thân mình lưu luyến.

- Đạo này Long trầm tư và ít nói hơn. Nhưng cũng không tới mức “khủng hoảng” lắm đâu vì nếu vậy thì đâu còn là Minh Long nữa.

- Nói thật là nhiều lúc tôi cũng cảm thấy rất có lỗi với Minh Long. – Thiên Di buồn rầu.- Tôi giống như một kẻ phản bội đầy xấu xa vậy! Nếu như trước đây tôi chọn Minh Long...

- Thì cả bà, Mạnh Hoàng và Minh Long đều sẽ đau khổ. – Hoa nói bằng giọng nghiêm túc nhất có thể.- Bà nghĩ Minh Long sẽ hạnh phúc khi ở bên cạnh bà mà không có được trái tim của bà sao? Muốn người khác được hạnh phúc thì trước hết phải biết mang lại hạnh phúc cho chính bản thân mình.

Đúng vậy, Hoa nói không sai. Một điều đơn giản như thế mà đến giờ Thiên Di mới hiểu được. Nó khuấy nhẹ ly sinh tố và hút một hơi thật dài. Tiếng nhạc phát ra từ bên trong quán khiến Thiên Di cảm thấy nhẹ nhõm và yên bình đến kì lạ.

Sáng sớm, giữa khu vườn nhỏ xinh đẹp như trong truyện cổ tích, có một cô gái mặc chiếc váy trắng muốt đang cẩn thận tưới nước cho từng khóm hoa. Màu trắng tinh khôi từ chiếc váy cùng khuôn mặt rạng rỡ của cô gái làm cho khu vườn như lung linh và tươi sáng hơn.

- Đừng xinh đẹp và dễ thương thế chứ.

- Mạnh Hoàng, anh ra đây từ khi nào vậy?

Thiên Di ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Hoàng- người mà này giờ đã lặng lẽ quan sát Thiên Di và ngắm nhìn nó trong nắng sớm.

- Anh ra từ lúc mà em còn đang mải mê với mấy bông hoa này.- Mạnh Hoàng chỉ tay vào luống hoa hướng dương bên dưới.

- Mà lúc này anh nói gì cơ?- Thiên Di nghiêng đầu, đôi mắt khẽ nheo lại đầy khó hiểu.

- Anh nói em đừng xinh đẹp và dễ thương nữa, ngoài kia nhiều chàng trai đang định trèo cửa biệt thự vào đây tán tỉnh em lắm. Đấy đấy, như lúc này này!

Thiên Di bật cười:

- Anh đúng là rảnh rỗi quá mà.

- Anh đâu có rảnh rỗi, anh đến là muốn đưa cho em thứ này.

Mạnh Hoàng nói rồi đưa chiếc phong bì đang cầm trên tay ra trước mặt Thiên Di. Thiên Di vừa nhận lấy chiếc phong bì vừa tò mò lên tiếng:

- Đây là...

- Em cứ mở ra đi rồi sẽ biết.

Thiên Di ngẫm nghĩ một lát rồi chậm rãi mở chiếc phong bì. Bên trong là một cặp vé máy bay đi Nha Trang.

- Sao anh lại đưa cho em thứ này?

- Tất nhiên là vì muốn rủ em đi du lịch rồi.- Mạnh Hoàng mỉm cười.- Dù gì kì thi đại học đã kết thúc rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút.

- Nhưng... chỉ có anh và em?- Thiên Di ngập ngừng, nó chưa bao giờ nghĩ sẽ đi du lịch riêng với Mạnh Hoàng.

- Anh biết em sẽ có phản ứng thế này nên chiếc vé còn lại em hãy mang đến cho Hoa và rủ Hoa cùng đi.

- Thật chứ? Cả Hoa cũng sẽ đi cùng chứ?- Thiên Di vui sướng ôm lấy cổ Mạnh Hoàng.

- Với anh thì không vấn đề, nhưng Hoa có đi cùng hay không còn chờ tài thuyết phục của em nữa.

- Oa, cảm ơn anh nhiều lắm, nhiều lắm lắm!

Thiên Di cười lớn rồi kiễng chân hôn nhẹ lên má Mạnh Hoàng. Trong ánh nắng buổi sớm, có thể thấy rõ khuôn mặt Mạnh Hoàng đang đỏ dần vì ngượng ngùng và vì hạnh phúc.

16. Chương 16

- Không là không, tôi không đi đâu.- Hoa lắc đầu quảy quảy.- Hai người đi du lịch tự nhiên tôi lao vào làm kì đà cản mũi à?

Thiên Di vẫn nằng nặc tóm chặt lấy áo của Hoa:

- Bọn tôi còn không ngại việc đẩy thì bà ngại gì. Cả tôi và Mạnh Hoàng đều muốn bà đi chung cho vui. Vả lại, lúc nào bà cũng nói muốn tới Nha Trang một lần còn gì!

- Nhưng...làm như thế thì vô duyên lắm. Dù gì thì tốt nhất là tôi cứ ở nhà.

- Này, bà có phải là bạn tôi không hả?- Thiên Di tỏ vẻ giận dữ.

- Ô, không phải bạn thì tôi là chị của bà à?

- Tôi nói nghiêm túc đấy, tôi thật sự rất muốn bà đi cùng. Thêm một điều nữa, bà cũng biết là tôi không thể một mình đi chung với Mạnh Hoàng mà.

- Chuyện này...- Hoa phân vân nghĩ ngợi một lát rồi cuối cùng cũng mỉm cười.- Nhưng nói trước là chi phí của ai thì người đấy trả. Tôi không muốn bị mang tiếng là kẻ lợi dụng bạn bè đâu!

Thiên Di tròn mắt ngạc nhiên một lát rồi nhảy cẫng lên sung sướng.

- Tôi biết bà thương tôi lắm mà!

Ba giờ chiều, trong căn phòng sang trọng dành cho tổng giám đốc, bà Minh Mĩ ngồi yên lặng trước bàn làm việc, ánh mắt chăm chú lướt qua những tờ hợp đồng. Người đàn bà ấy có vẻ bề ngoài xinh đẹp và vô cùng quý phái, đôi mắt vừa sắc sảo vừa quyết đoán, lại pha chút gì đó lạnh lùng.

- Thư kí Mai, mấy bản hợp đồng này là ai bảo cô mang đến?- Bà Minh Mĩ lên tiếng, giọng nói nghe mạnh mẽ và đầy quyền lực.

- Thừa tổng giám đốc, là chủ tịch Trần Bùi nói tôi mang đến.

- Chồng tôi? Tôi hiểu rồi, cô ra ngoài đi.

Cô thư kí “Dạ” một tiếng rồi nhanh nhẹn bước ra ngoài nhưng bà Minh Mĩ đã gọi giật lại:

- Khoan đã, còn chuyện này nữa. Đạo này tình hình ở nhà tôi thế nào rồi? Mạnh Hoàng vẫn ổn chứ?

- Dạ, tôi có nghe được thông báo rằng sáng nay cậu Mạnh Hoàng đã cùng hai người con gái khác tới Nha Trang, nghe nói là đi du lịch. Cả hai người ấy đều là bạn cùng lớp với cậu Mạnh Hoàng, trong đó có cô Thiên Di.

Bà Minh Mĩ dừng bút, đôi lông mày khê nheo lại tỏ rõ vẻ khó chịu.

- Thiên Di? Nó là con bé đạo trước...

- Vâng, chính là cô gái mà chủ tịch Trần Bùi đưa về để cùng làm bạn với cậu Mạnh Hoàng.

- Làm bạn? Nực cười.- Bà Minh Mĩ nhếch môi.- Nói trắng ra là trả nợ.

- Nghe nói cậu Mạnh Hoàng và cô Thiên Di rất thân thiết, thậm chí cậu Hoàng thời gian trước còn chuyển đến trường cô Thiên Di học.

- Vớ vẩn!- Bà Minh Mĩ giận dữ đập tay xuống bàn.- Qua lại với đứa con gái đến nhà mình với mục đích chính là trả nợ cho bố thì có gì hay ho! Mạnh Hoàng là đứa thông minh, sao lần này lại hồ đồ như thế?

Bà Minh Mĩ đứng dậy và bước ra khỏi bàn làm việc, khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ. Sau khi đã đi lại vài vòng, bà dừng bước bên cửa sổ, vừa nhìn xuống thành phố bên dưới vừa lạnh lùng ra lệnh.

- Mau gọi người đó tới đây, ngay lập tức.

- Thiên Di, nhìn xem! Nha Trang, đúng là Nha Trang rồi. A, tôi nhìn thấy cả biển nữa!

Hoa cười tíu tít, khuôn mặt hớn hở như trẻ con mới nhận được quà. Đường như cảm thấy ngắm cảnh một mình chưa thích, Hoa liền vội vã kéo Thiên Di vào sát bên cạnh:

- Bà nhìn xem, đẹp chứ?

Thiên Di vui vẻ nhìn ra ngoài cửa kính xe taxi. Đã lâu rồi Thiên Di chưa tới Nha Trang, lần này quay trở lại thấy cảnh vật vẫn không thay đổi. Vẫn là bãi biển thẳm xanh nằm yên bình bên bờ cát trắng; vẫn là các đoàn khách du lịch từ khắp nơi đổ về; vẫn là những khách sạn sang trọng chạy dọc theo ven đường. Còn trên bầu trời, những ánh nắng chiều đang dần yếu ớt để chuẩn bị nhường chỗ àn đêm- thời điểm cũng không kém phần vui vẻ và nhộn nhịp của Nha Trang. Thiên Di mỉm cười:

- Ủ, đúng là đẹp thật.- Rồi nó với người lên ghế trước.- Mạnh Hoàng, giờ mình nghỉ ở đâu?

- Chúng ta tới nơi rồi. Anh tài xế, anh dừng xe ở đây đi.

Chiếc taxi màu xanh giảm tốc độ và dừng hẳn trước cửa khách sạn Victory. Sau khi đã nhận phòng và cất hết đồ đạc, cả ba người quyết định đi dạo một vòng để ngắm cảnh thành phố về đêm. Chuyến bay từ Hà Nội tới Nha Trang và quãng thời gian ngồi trên taxi không làm vơi đi niềm vui cũng như sự thích thú của họ, đặc biệt là hai cô gái. Mạnh Hoàng vừa ngắm nhìn Thiên Di chơi đùa, nói chuyện với Hoa vừa mỉm cười. Từ lúc Thiên Di bước chân vào cuộc sống của Mạnh Hoàng, mọi thứ đã thay đổi. Bản thân Mạnh Hoàng cũng cảm thấy như mình đang biến thành một người khác, biết yêu thương và mở rộng lòng hơn. Thật ra cô gái này là ai mà khiến Mạnh Hoàng yêu và trân trọng đến vậy?

- Mạnh Hoàng, anh mau lại đây!

Mạnh Hoàng giật mình khi thấy Thiên Di chạy lại và kéo tay tới một cửa hàng trong khu chợ đêm- nơi mà Hoa cũng đang lúi húi chọn đồ.

- Anh nhìn xem, chiếc quạt này đẹp chứ? Cả mấy thứ đồ này cũng rất dễ thương. Hay mình mua về làm quà cho cô Sang nhé?

Mạnh Hoàng bật cười rồi xoa đầu Thiên Di:

- Ngốc, mới đặt chân tới đây vài tiếng đồng hồ mà em đã nghĩ tới việc mua quà lưu niệm cho người ở nhà hả?

- E hèm!- Hoa giả bộ húng hắng.- Ướt át quá, mùi mẫn quá, còn xoa đầu nữa chứ.

- Bà ghen tị thì mau kiểm lấy một anh nào đó đi cho được nhờ.- Thiên Di nói rồi cười thích thú.

- Bà biết tôi sẽ miêu tả cái “anh nào đó” của bà bằng từ gì không? XUI XẼO! Ai xui xẻo mới yêu phải tôi đây. Mà thôi, nói mấy chuyện này làm gì? Đi ăn tối thôi không dạ dày của tôi đang chuẩn bị dấy binh khởi nghĩa rồi.

Nói đến ăn tối, cả ba đều nhìn xuống cái bụng đang sôi ọc ọc của mình rồi nhìn nhau phá lên cười. Trong lòng mỗi người đều dâng lên những cảm xúc khó tả về tình yêu, tình bạn. “Có lẽ đây sẽ là những ngày đẹp đẽ nhất mà mình không bao giờ quên”, Thiên Di thầm nghĩ và mỉm cười hạnh phúc.

Sáng sớm, những cơn gió mát lạnh từ biển thổi tới vờn nhẹ lên tấm rèm cửa phòng Thiên Di. Sau một buổi tối đi chơi, đi thưởng thức các món ăn đặc trưng của Nha Trang, Thiên Di và Hoa cùng ôm gối ngủ li bì như chưa bao giờ được ngủ. Trên khuôn mặt đứa nào cũng vẫn phảng phất những niềm vui nho nhỏ. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại của Thiên Di reo vang, nó mất nhấm nhấm mở quờ quạng xung quanh, cuối cùng cũng thấy vật thể đang phát ra âm thanh kia.

- Em nghe đây.- Thiên Di cất giọng ngái ngủ.

- Em mau dậy thay đồ đi, anh muốn đưa em tới chỗ này.- Đầu dây bên kia vang lên tiếng của Mạnh Hoàng.

- Tối đâu vậy?

- Ra biển.

- Giờ này đã ai đi tắm biển đâu.

- Không phải tắm biển mà là đi ngắm mặt trời mọc. Anh đang đứng đợi ở cửa phòng của bọn em.

- Ngắm mặt trời mọc? Được rồi, để em gọi cả Hoa.

Thiên Di cúp máy rồi uể oải ngồi dậy, vừa lay người Hoa vừa lên tiếng:

- Hoa, bà đi ngắm bình minh không? Dậy đi.

- Ôi dào!- Hoa gạt tay Thiên Di ra và trùm chăn kín đầu.- Giờ tôi chỉ muốn hoàng hôn thôi. Bà đi đi, để yên cho tôi ngủ.

- Thế tôi đi nha.

Thiên Di nói rồi bước tới bên cửa sổ. Vậy là một ngày mới đã đến- một ngày có lẽ sẽ đem lại nhiều niềm vui và hứng khởi.

Bãi biển buổi sớm vắng người, những ánh nắng ngoan cố vẫn không chịu lộ đầu ra khỏi mây. Trong cái không gian tĩnh khiết và yên bình ấy, từng cơn gió cũng như nhẹ nhàng hơn, không đủ để người ta rung mình nhưng làm cho bất kì ai cũng cảm thấy thư thái và nhẹ nhõm. Thiên Di và Mạnh Hoàng chậm rãi bước trên bờ biển, những con sóng từ xa cứ lần lượt xô đến, nuốt gọn dấu chân để lại trên cát. Hôm nay Mạnh Hoàng trông năng động và trẻ trung trong chiếc áo thun in hình họa tiết cùng quần jean, dưới chân là đôi giày converse màu đen khỏe khoắn. Khuôn mặt đẹp trai ngẩng cao đầy lạnh lùng và kiêu hãnh như thách thức với tất cả mọi người. Trái lại, Thiên Di nhìn trông giống như một cô công chúa nhỏ với chiếc váy màu xanh nước biển, mái tóc xòa dài nhẹ bay trong gió.

Thiên Di nhìn Mạnh Hoàng rồi cười tươi:

- Trước đây em hay thấy mấy cảnh này trên phim, không ngờ có một ngày cũng được cùng người mình yêu đi dạo, ngắm mặt trời mọc trên biển.

- Nghe sến sẩm quá.- Mạnh Hoàng lè lưỡi.

Thiên Di đỏ mặt huých tay Mạnh Hoàng:

- Vô duyên! Anh đúng là...Đang lãng mạn thì...

Mạnh Hoàng giả bộ nhăn nhó trước hành động thô bạo của Thiên Di, định bụng quay sang trêu đùa thêm vài câu nữa nhưng chợt thấy ánh mắt Thiên Di đột nhiên trở nên suy tư nhìn về phía biển.

- Em đang nghĩ gì vậy?

Thiên Di khẽ cười:

- Em chỉ không biết đây là thật hay mơ.

- Ngốc, lại nói linh tinh gì hả?

- Thật đấy! Ông trời đã cho em gặp anh, yêu anh, giờ lại cho em cùng anh làm những việc ý nghĩa như thế này. Em không dám tin đó là sự thật. Em sợ...một ngày nào đó em tỉnh giấc, và tất cả những điều này sẽ tan biến như bọt biển.

Thiên Di vừa nói dứt lời thì cũng là lúc cánh tay ấm áp của Mạnh Hoàng vươn ra ôm chặt lấy nó. Giọng nói của Hoàng nhẹ nhàng nhưng lại đầy sức mạnh.

- Có anh ở đây rồi, sẽ không có gì là mơ cả.

Thiên Di mỉm cười tựa đầu vào vai Mạnh Hoàng. Ở đằng đông, mặt trời đã bắt đầu chiếu rọi những ánh nắng chan hòa đầu tiên.

17. Chương 17

- Sao hai người đó lâu về thế nhỉ?

Hoa vừa nằm dài trên giường đọc truyện tranh vừa lẩm bẩm. Thiên Di đi được một lát thì Hoa cũng thức giấc, từ đó đến giờ Hoa chờ mãi nhưng chưa thấy Thiên Di và Mạnh Hoàng trở về.

- Thôi, không đợi nữa. Hai người đó về đến nơi thì chắc mình cũng chết đói mất. Đi ăn sáng thôi.

Hoa nói rồi cầm chiếc ví trên bàn và ra khỏi phòng, mắt nhìn chăm chú vào tấm bản đồ du lịch Nha Trang. Vừa bước ra đến sảnh bỗng nhiên một bóng người lao đến va vào Hoa khiến nó ngã lăn ra đất. Hoa bực tức ngược nhìn người con trai có vẻ bảnh bao vừa đâm vào mình.

- Anh...

- Cô...

- Đi mà không nhìn đường hả?

Cả hai người cùng đồng thanh lên tiếng. Người con trai kia ngạc nhiên nhìn Hoa- lúc này cũng đang sững sờ không kém. Ngó ra một lúc rồi cả hai cùng nhìn nhau phì cười. Chàng trai kia nắm lấy tay Hoa và nhẹ nhàng đỡ nó dậy nhưng lại giật mình khi nhìn xuống chiếc đồng hồ đang đeo.

- Chết, tôi muộn giờ rồi! Bây giờ tôi có chút việc, tạm biệt nhé.

Người con trai kia vội vã chạy đi, kết thúc một cuộc gặp mặt kì lạ và chớp nhoáng, bỏ lại Hoa vẫn đang tròn mắt ngơ ngàng. “Đúng là kì lạ”- Hoa mỉm cười nghĩ bụng.

- Vậy là bà đã đi ăn một mình?

- Tất nhiên, chẳng lẽ ngồi một chỗ chờ hai người mãi?

Thiên Di nhìn Mạnh Hoàng rồi lại nhìn sang Hoa.

- Xin lỗi, lúc đây tôi gọi điện cho bà nhưng không thấy nghe máy, tôi và Hoàng về khách sạn nhưng bà đã đi mất rồi.

- Thôi không sao, chuyện đây cũng chẳng có gì quan trọng.

Hoa cười rồi ăn nốt que kem đang cầm trên tay. Cuộc nói chuyện đang diễn ra vui vẻ thì bỗng một người con trai đi từ đâu đến và dừng lại ngay trước mặt ba người.

- Cô là...người con gái sáng nay tôi gặp? - Người đó ngập ngừng lên tiếng.

- A, đúng vậy! - Hoa reo lên. - Anh chính là người đã làm tôi “vồ ếch” ngay ở sảnh khách sạn.

Thiên Di và Mạnh Hoàng ngạc nhiên nhìn Hoa cùng người con trai kia đang thân thiết cười nói.

- Hai người quen nhau? - Thiên Di hết chỉ sang bạn mình rồi lại chỉ sang “kẻ lạ mặt”.

- Xin chào, tôi tên là Nam Huy.

- Ra vậy, chết nhé! - Thiên Di tiến lại gần và nháy mắt với Hoa. - Bà cũng ghé thật đấy, mới đến đây hôm qua mà hôm nay đã...

- Vớ vẩn! - Hoa lườm Thiên Di một cái thật dài.

Thiên Di cười tủm tỉm rồi nắm tay Mạnh Hoàng:

- Chúng ta đi thôi không lại phá hỏng không khí. Hai người cứ tự nhiên nhé!

- Ê, bà đi đâu vậy? Đợi tôi đã, Thiên Di!

Hoa gọi với theo nhưng không kịp, Thiên Di và Mạnh Hoàng đã đi biến vào trong đám đông du khách. Nó đành bối rối quay sang Nam Huy.

- Xin lỗi anh, bạn tôi...

- Không sao. - Nam Huy cười tươi. - Dù gì tôi cũng đang rảnh, đi café nhé?

Hoa thoáng chút lưỡng lự nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý. Thấy vậy, Nam Huy liền dẫn Hoa đến một quán café khá lớn ở bên đường, từ đó vừa có thể ngắm nhìn phố xá, vừa có thể phóng tầm mắt ra đón nhận màu xanh dịu dàng của biển.

- Hình như anh cũng là người Hà Nội? - Hoa ngấm ngấm Nam Huy và lên tiếng.

- Ủ, tôi cũng mới vào Nha Trang được vài ngày.

- Anh vào đây có việc gì vậy?

- Cũng giống cô thôi, đi du lịch. - Nam Huy nhún vai.

Hoa tròn mắt ngạc nhiên:

- Sao anh biết tôi đến đây du lịch?

Nam Huy cười khì khì để lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu:

- Dễ thôi mà. Sáng nay ngoài quầy truyện tranh cô cầm, tôi còn thấy một tấm bản đồ nữa. Tay cầm bản đồ, ăn mặc đơn giản dễ chịu, khuôn mặt ngô ngố nhìn xung quanh, thêm nữa lúc này cô lại đi cùng mấy người bạn. Vậy nhất định là đi du lịch rồi.

- Anh cũng thông minh nhỉ? Nhưng cái chi tiết “khuôn mặt ngô ngố” là thế nào hả?

- Ủ thì...không ngố, được chưa? - Nam Huy gãi đầu gãi tai.

- Biết vậy là tốt. Mà này, sao anh không đi làm thám tử nhỉ?

- Trước đây tôi cũng có ý định này rồi nhưng lại không thành. - Nam Huy lắc đầu ngán ngẩm.

- Thật hả?

- Tôi đùa đấy!

Nam Huy phá lên cười đầy sáng khoái khiến Hoa cũng bật cười theo. Xa xa, những con sóng vẫn liên tục xô bờ khiến trái tim Hoa cũng như gợn sóng.

Trời đã về khuya, những giọt sương đang bắt đầu trĩu nặng trên lá. Mạnh Hoàng ngồi trầm tư bên cốc café đã nguội ngắt từ lâu, khuôn mặt lạnh lùng nhìn vào chiếc điện thoại trên tay. Cuộc điện thoại buổi tối của cô Sang làm Hoàng có chút bận tâm. Cô Sang nói rằng mấy ngày nay bà Minh Mĩ liên tục gọi điện hỏi Mạnh Hoàng đã về chưa bằng một giọng nói không mấy dễ chịu. Bà Minh Mĩ còn nói đã gọi cho Mạnh Hoàng nhưng không thấy cậu nghe máy. Mạnh Hoàng uống nốt chỗ café như muốn thứ nước đó sẽ giúp mình cuốn trôi đi tất cả những dòng kí ức đang kéo về. Hoàng còn nhớ rất rõ, trong suốt quãng thời thơ ấu của mình, những ngày được cùng mẹ đón sinh nhật, được mẹ bên cạnh vỗ về chăm sóc quả thực vô cùng hiếm hoi. Tuy là phụ nữ nhưng mẹ Mạnh Hoàng lại rất cầu toàn và sắc sảo, thậm chí còn có chút sắc đá, vô tình. Mạnh Hoàng hiểu rõ tính khí của mẹ, lần này bà có thái độ như vậy hẳn đã có chuyện gì đó. Bỗng nhiên hình ảnh của Thiên Di lướt qua trong đầu Mạnh Hoàng. Chẳng lẽ là vì Thiên Di? Một cảm giác bất an trào lên khiến đôi lông mày của Hoàng nhíu lại. Mạnh Hoàng nắm chặt chiếc điện thoại trong tay. Không được, nhất định Mạnh Hoàng sẽ không để bất kì chuyện gì xảy đến với Thiên Di, Mạnh Hoàng không muốn Thiên Di phải đau khổ hay rơi nước mắt. Bằng mọi giá phải bảo vệ và chở che cho người con gái ấy, nhất định là vậy.

- Sao hôm nay cô bỗng nhiên hẹn tôi ra đây vậy?

Nam Huy lơ đãng hỏi Hoa, tay phải vẫn không ngừng giật giật sợi dây nối với con điều. Nửa tiếng trước, Huy đang ngồi ở quán café mà có lần từng đi chung với Hoa thì thấy Hoa gọi điện rủ ra bãi biển thả điều. Ra đến nơi đã thấy trên tay Hoa là hai con điều lớn màu xanh và đỏ. Hôm nay Hoa mặc chiếc quần sooc cùng áo phông bản rộng, mái tóc búi gọn phía trên trông rất dễ thương và xinh xắn.

- Tôi đã nói rồi mà, gọi anh ra thả điều.- Hoa hậm hực nhìn chiếc điều của Nam Huy bay tít trên cao còn điều của mình vẫn là ở bên dưới.

- Đơn giản chỉ có vậy thôi hả?

- Vậy anh muốn nó phức tạp thế nào chứ?

- Nhưng Mạnh Hoàng và Thiên Di đâu rồi mà không thấy đi cùng cô?

- Đừng nhắc tới họ nữa.- Hoa xua xua tay.- Mạnh Hoàng thì đi biển đầu từ sáng, còn Thiên Di đang làm nốt mấy việc, giờ vẫn đang ở trong khách sạn.

Câu chuyện đang dở dang thì bỗng trời nổi gió, điều của Hoa liệng vài vòng trên không trung rồi mắc vào điều của Nam Huy.

- Á, chết rồi!

Hoa giật mình nhìn chiếc điều rồi vội vã chạy sang phía của Nam Huy, hi vọng gỡ được sợi dây để tách hai con điều ra. Vừa chạy vừa nhìn lên chiếc điều nên Hoa vấp phải chân của Nam Huy lúc nào không biết: “Cẩn thận! Chân cô...”- Nam Huy kêu lên nhưng không kịp nữa, Hoa mất đà chúi xuống phía trước khiến cả hai người ngã ra bãi cát. Hoa hoảng hốt ngồi bật dậy khi thấy mặt mình đang kề sát vào khuôn mặt Nam Huy.

- Tôi...tôi xin lỗi!- Hoa đỏ mặt rồi rút.

Nam Huy cũng bối rối không kém, vụng về quay mặt đi nơi khác. Như chợt nhớ ra điều gì đó, Nam Huy bật cười:

- Kì lạ thật, tôi với cô hình như rất có duyên với mấy vụ va vào nhau hoặc vấp ngã thế này. Lần trước cũng vậy!

Câu nói của Nam Huy làm cho không khí ngại ngùng tan biến hết khiến Hoa cũng mỉm cười. Cả hai người cùng nhau ngồi nhìn ra phía biển, Nam Huy lên tiếng:

- Cô đáng yêu như vậy chắc có bạn trai rồi?

- Sai bét!- Hoa cười lớn.- Chẳng ai dám động đến người như tôi đâu.

- Tại sao vậy?

- Thứ nhất, tôi là người không có gì nổi bật: gia cảnh bình thường, mặt mũi bình thường, học hành cũng bình thường nốt. Thứ hai, tôi không hề đáng yêu như anh nói.

- Điều thứ nhất thì tôi không biết, nhưng...- Nam Huy thoáng chút đỏ mặt.- Điều thứ hai thì tôi chắc chắn là tôi không sai.

Bãi biển đông nghịt nhưng dường như chỉ còn nghe thấy tiếng trái tim của hai con người hòa vào với tiếng sóng vỗ rì rào. Trên cát, hai con diều vẫn nằm im lìm, đoạn dây mắc vào nhau vẫn chưa hề được gỡ...

Thiên Di đứng trên sân thượng của khách sạn, khuôn mặt vui vẻ thoải mái nhìn ra xa. Bầu trời buổi tối lấp lánh những ánh sao đang tỏa sáng, ngôi sao nào cũng đẹp lung linh, huyền ảo. Mấy ngày ở Nha Trang, Thiên Di luôn cảm thấy như mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Có một người yêu luôn bên cạnh chăm sóc, chở che; có một người bạn tốt bụng, hết lòng vì mình.

- Liệu mình còn mong muốn gì nữa nhỉ?- Thiên Di khẽ nói.

- Tất nhiên là mong có anh bên cạnh ngắm cảnh cùng em rồi.

Mạnh Hoàng đã đứng bên cạnh Thiên Di từ lúc nào mà nó không hề hay biết. Hoàng quàng tay qua vai Thiên Di và gõ nhẹ lên trán nó:

- Sao lên đây mà không gọi anh?

- Em định gọi anh rồi nhưng sợ anh có việc gì đó.

- Anh biết rồi, em lên hẹn tên nào đó ra đây tâm sự đúng không?- Mạnh Hoàng tỏ vẻ giận dỗi liếc nhìn Thiên Di.

- Anh thông minh đấy.- Thiên Di vênh mặt lên như thách thức.- Và...tên đó ở đây này!

Nói rồi nó lao tới Mạnh Hoàng định “hành hung” nhưng Mạnh Hoàng đã tránh kịp, vừa co chân chạy vừa nói:

- Giờ còn tính giết anh để bịt đầu mối hả? Đừng mơ nhé.

Thiên Di và Mạnh Hoàng cùng nhau cười lớn làm cho những ngôi sao trên trời cũng như nhảy múa vui mừng cho tình yêu của họ. Đột nhiên cánh cửa sân thượng lại được mở ra, lần này là Nam Huy.

- Xin lỗi đã làm phiền hai người.

- Nam Huy? Sao anh lại ở đây?- Thiên Di ngạc nhiên.

- Tôi đến định rủ mấy người đi chơi. Thiên Di, tôi có thể nói chuyện riêng với Mạnh Hoàng một chút được không?

- Ừ. Vậy em đi nhé.

Thiên Di mỉm cười rồi bước đi, không quên nói sẽ chờ hai người ở dưới sảnh. Đợi Thiên Di đi khuất, Nam Huy mới tiến lại gần chỗ Mạnh Hoàng.

- Có chuyện gì cậu mau nói đi.- Mạnh Hoàng lạnh lùng lên tiếng.

- Cậu thật sự yêu Thiên Di lắm sao?

- Nếu cậu chỉ định hỏi tôi mấy điều chẳng liên quan thế này thì tôi không có thời gian cho cậu.

Mạnh Hoàng toan bước đi nhưng câu hỏi của Nam Huy đã khiến Mạnh Hoàng dừng người.

- Trên đời này thiếu gì những cô gái khác tốt hơn, sao cứ nhất định phải là Thiên Di?

Mạnh Hoàng im lặng một lát rồi chậm rãi quay lại, từng câu từng chữ vang lên đầy lạnh lùng nhưng quả quyết:

- Đúng, còn rất nhiều cô gái tốt, nhưng với tôi Thiên Di là người con gái tốt nhất, hoàn hảo nhất.
- Ngược lại, tôi thấy cô ta quá tầm thường.- Nam Huy nói mà không nhìn Mạnh Hoàng.
- Cậu nói gì?- Mạnh Hoàng gần giọng.- Tôi hỏi cậu vừa nói cái quái gì?
- Với một người như cậu thì sao có thể yêu Thiên Di một cách nghiêm túc được. Nhưng chơi đùa với cô ta như vậy thì cũng hơi quá đáng.

Một luồng hơi nóng bốc lên đầu làm Mạnh Hoàng không thể kiềm chế được nữa. Mạnh Hoàng lao đến và túm lấy cổ áo Nam Huy.

- Câm miệng! Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu còn dám nói về Thiên Di với những lời không sạch sẽ thế này, tôi sẽ giết cậu!

Mạnh Hoàng nói rồi hất mạnh Nam Huy ra, vẻ mặt đầy tức giận. Trước khi bỏ đi, Mạnh Hoàng ném lại cho Nam Huy một câu duy nhất: “Tôi nói là sẽ làm đấy nên đừng quên những gì tôi nói với cậu”.

Nam Huy trầm ngâm ngồi trên giường, khuôn mặt lo âu suy nghĩ. Chiếc gạt tàn đặt trên bàn đầy ắp những mẩu đầu lọc thuốc lá từ bao giờ. Nghĩ tới người con gái đã bên mình trong mấy ngày qua, trái tim Nam Huy chùng xuống. Một nụ cười khế nở trên môi mỗi lần Huy nhớ về ánh mắt, nụ cười, thậm chí là cả khi người đó đỏ mặt ngượng ngùng. Hoa đã thực sự khiến Huy cảm thấy trái tim mình đang rung động. Nhưng rồi nghĩ tới việc cần làm của mình bây giờ- một công việc mà Nam Huy không thể không tuân theo, khuôn mặt Nam Huy đanh lại. Nam Huy hít một hơi dài rồi bước ra khỏi phòng. Đã đến lúc chuyện đó phải xảy ra!

18. Chương 18

- Tôi nghĩ là nên đi tới đây này. Chỗ này bán nhiều đồ lưu niệm.
- Thiên Di không ngừng chỉ tay vào chỗ đã được khoanh tròn trên bản đồ. Hôm nay cả Hoa, Thiên Di và Mạnh Hoàng cùng nhau tập trung ở phòng để bàn bạc xem nên đi đâu trong ngày cuối cùng ở Nha Trang.
- Thì chỗ tắm bùn cũng có nhiều đồ lưu niệm mà. Rõ ràng đi tắm bùn hay hơn.- Hoa nhất quyết chỉ vào khu tắm bùn.
- Ở kia hay hơn!
- Mạnh Hoàng, cậu nói xem nên đi đâu.
- Sao lại là tôi?- Mạnh Hoàng mỉm cười.- Tôi nghĩ có một nơi này vừa đẹp, vừa sạch, vừa mát, lại thoải mái nữa.
- Nơi nào?- Hoa cuống quýt hỏi.
- Thì...ở khách sạn.
- Cậu đúng là...

Hoa nói rồi dầm thùm thụp vào lưng Mạnh Hoàng. Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa. Cả ba người nhìn nhau rồi cuối cùng, sau một hồi đùn đẩy Hoa vẫn phải là người ra mở. Cánh cửa vừa mở thì mắt Hoa cũng tròn xoe ngỡ ngàng.

- Nam Huy?

Ánh mắt Nam Huy lướt qua người Hoa rồi không nói câu gì, Nam Huy bước vào và đứng trước mặt Mạnh Hoàng.

- Mạnh Hoàng, tôi mong cậu suy nghĩ lại lần cuối. Chia tay Thiên Di đi.

- Anh...

Hoa sững sốt không nói được lời nào. Nó quay sang nhìn Thiên Di thì cũng thấy Thiên Di ở trong tình trạng như vậy. Khuôn mặt Mạnh Hoàng trở nên lạnh lùng một cách đáng sợ, cảm giác Mạnh Hoàng có thể giết chết Nam Huy ngay tại chỗ này.

- Tôi đã cảnh cáo cậu rồi. Đừng để tôi phải ra tay.

- Rất tiếc, vì cậu cứ ngoan cố nên tôi đành phải dùng biện pháp mạnh. Tất cả, mau vào đi!

Nam Huy vừa nói dứt lời thì ngay lập tức bốn người đàn ông trong trang phục màu đen lao vào phòng giữ lấy Mạnh Hoàng.

- Thả ra! Mấy người đang làm trò quái quỷ gì ở đây?

- Nam Huy, anh làm gì vậy? Thế này là sao? - Thiên Di sợ hãi chạy tới gần Mạnh Hoàng.

- Xin lỗi hai người, tôi cũng chỉ làm theo lời bà chủ mà thôi. - Nam Huy lên tiếng.

- Bà chủ? - Mạnh Hoàng biến sắc.

- Đúng vậy, chính bà Minh Mĩ, mẹ cậu đã cử tôi đến đây. Trách nhiệm của tôi là tách cậu ra khỏi Thiên Di và đưa cậu trở về nhà.

Như sét đánh bên tai, Hoa bàng hoàng lắc đầu quây quây. Nó lao đảo lùi về phía sau vài bước, cố gắng để mình không ngã quỵ.

- Nam Huy, anh... Tại sao anh có thể làm thế? Nói đi! - Hoa gào lên, không tin người đang đứng trước ở đây là một Nam Huy vui tính và tốt bụng của mấy ngày trước.

Nam Huy quay sang nhìn Hoa bằng ánh mắt buồn rầu, đôi môi mấp máy định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Nam Huy ra lệnh cho bốn người còn lại:

- Mấy người còn chờ gì nữa? Mau đưa cậu Mạnh Hoàng ra xe!

Bốn người đàn ông cao to kia cúi đầu vâng lệnh rồi nhanh chóng kéo Mạnh Hoàng đi.

- Thả ra! Có nghe tôi nói không, mau thả ra! Nam Huy, cậu dám phản bội lại chúng tôi! Rốt cuộc bà ta đã cho cậu cái gì? - Mạnh Hoàng vùng vẫy giữa vòng tay của bốn kẻ dưới quyền mẹ mình.

- Mạnh Hoàng! Các người mau thả Mạnh Hoàng ra!

Thiên Di nức nở chạy theo nắm lấy tay Mạnh Hoàng nhưng bị một người trong số đó thô bạo đẩy ra.

- Tôi cấm các người động vào Thiên Di! Các người chán sống cả rồi sao? - Mạnh Hoàng như nổi điên, đau xót nhìn người con gái mình yêu đang dần xa khỏi vòng tay của mình.

- Mấy người kệ cô ấy đi, mau đưa cậu chủ về.

Nam Huy nói rồi cũng bước đi nhưng không hiểu sao bước chân cứ muốn dừng lại. Nam Huy quay về phía sau. Người con gái ấy đang khóc, những giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt còn chưa hết bàng hoàng. Trái tim đau nhói, Nam Huy cắn chặt răng bước đi. Bóng của mấy người đó đi khuất cũng là lúc Thiên Di ngồi phịch xuống đất, những tiếng nức nở không ngừng vang lên trong đau xót. Mới vài phút trước đây mọi thứ vẫn tốt đẹp, Mạnh Hoàng vẫn còn ở bên cạnh nó nói cười, vậy mà tại sao...?

- Mạnh Hoàng.

Cái tên ấy cứ liên tục vang lên hòa lẫn cùng nước mắt. Mẹ của Mạnh Hoàng tại sao lại muốn chia cắt hai đứa? Cả Nam Huy nữa, tại sao? Tại sao? Từ đằng sau, Hoa cũng thất thần bước lên và ôm chặt lấy Thiên Di. Một người vì bị ngăn cấm, một người vì bị phản bội. Hai nỗi đau nhưng đều chung những giọt nước mắt.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau”. Thiên Di buồn bã cúp máy, không biết đây là lần thứ bao nhiêu nó cố gọi cho Mạnh Hoàng mà không được. Đã gần một tuần kể từ khi Thiên Di trở về Hà Nội và hôm đó cũng là ngày Thiên Di biết tin đồ đạc của mình đã được gửi trả về nhà. Người làm việc đó không ai khác ngoài mẹ của Mạnh Hoàng. Trong lòng Thiên Di thấy nóng như lửa đốt nhưng nó lại không có cách nào gặp Mạnh Hoàng. Mấy lần tìm sang nhà họ Trần, Thiên Di đều bị hai tên vệ sĩ cao lớn đứng ngoài chặn lại, nhất định không cho vào. Rốt cuộc nó đã làm gì sai? Thiên Di thở dài rồi nằm phịch xuống giường. Nó với tay lấy chiếc điện thoại định tiếp tục bấm số nhưng đột nhiên chuông điện thoại kêu vang. Là số máy lạ. Thiên Di phân vân một lát rồi miễn cưỡng nhấc máy.

- Alo, ai vậy?

- Mới đó mà đã quên giọng của anh rồi sao?

Thiên Di giật mình. Giọng nói này...giọng nói mà mấy ngày nay nó luôn hi vọng được nghe thấy, giọng nói của người làm cho nó nhớ đến phát điên.

- Mạnh...Mạnh Hoàng.- Thiên Di thấy khóe mắt mình cay cay.

- Đồ ngốc, đừng có khóc!- Đầu dây bên kia, giọng nói của Mạnh Hoàng cuống quýt vang lên.- Thấy anh gọi điện như vậy đáng lẽ em phải vui chứ?

Thiên Di bật cười, nó lấy tay quệt ngang giọt nước mắt vừa lăn khỏi khóe mi.

- Vui quá nên em mới khóc. Mấy ngày hôm nay anh thế nào rồi? Tại sao em không gọi được cho anh? Thái độ của mẹ anh thế nào? Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?

Thiên Di vội vã hỏi Mạnh Hoàng. Đúng vậy, bây giờ trong đầu nó đang có hàng trăm, thậm chí là hàng nghìn câu muốn hỏi. Bên cạnh những thắc mắc còn có cả sự lo lắng dành cho Mạnh Hoàng vì qua những việc đã xảy ra, Thiên Di biết mẹ của Hoàng không phải là một người phụ nữ đơn giản.

- Thiên Di, bây giờ em hãy nghe cho kĩ những lời mà anh sắp nói đây.- Sự nghiêm túc trong lời nói của Mạnh Hoàng như lan đến cả trái tim Thiên Di.- Mẹ anh đang ở nhà và bà không muốn mối quan hệ của chúng ta tiếp tục, đây là lí do cho tất cả những điều đang diễn ra. Thậm chí anh cũng đang bị giam lỏng, lúc nào cũng có vệ sĩ đứng trước cửa phòng của anh.

- Giam lỏng?- Thiên Di lo lắng kêu lên.

- Thế nhưng nhất định anh sẽ tìm cách nên cả hai chúng ta đều phải cố gắng. Dù có chết anh cũng không để em rời xa anh. Em tin anh chứ?

- Em tin anh, rất tin anh!- Thiên Di nói mà nước mắt đã bắt đầu rơi.

- Được, vậy thì...Này, các người đang làm gì vậy? Mau đưa điện thoại đây!

- Mạnh Hoàng, có chuyện gì thế?

Thiên Di hoảng hốt. Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời của Mạnh Hoàng mà chỉ nghe thấy những tiếng “Tút...tút...” vô vọng. “Mình không thể cứ ngồi chờ thế này được!”, Thiên Di nắm chặt chiếc điện thoại rồi chạy ra khỏi phòng.

Thiên Di đứng dưới cửa nhà Mạnh Hoàng, những giọt mồ hôi vẫn chưa kịp khô trên khuôn mặt đỏ bừng vì mệt. Nó toan ấn chuông nhưng hai vệ sĩ trong bộ quần áo màu đen đã chạy ra đứng chắn ngay trước mặt và nhìn nó bằng ánh mắt lạnh đăm.

- Lại là cô?

- Xin hãy cho tôi vào. Làm ơn...- Thiên Di bám chặt tay vào cánh cổng, ra sức nài nỉ.

- Chúng tôi chỉ làm theo lệnh. Mong cô đừng làm khó chúng tôi.

- Nhưng...

Thiên Di đang định tiếp tục van nài thì từ bên trong nhà bỗng thêm một người nữa chạy ra. Không rõ người kia ghé vào tai nói với hai tên vệ sĩ điều gì mà ngay sau đó Thiên Di được mở cửa cho vào. Nó vừa mừng vừa lo lắng, không hiểu vì sao thái độ của họ lại thay đổi như vậy. Vừa bước vào phòng khách, Thiên Di đã nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang ngồi trên ghế salon, tay phải khoan thai cầm tách trà đưa lên miệng. Từng hành động, cử chỉ của người ấy đều toát lên vẻ sang trọng và vương giả, có cảm giác như bà chính là vị hoàng hậu quyền lực ở giữa tòa lâu đài trắng lộng lẫy. Chỉ có điều...ánh mắt người phụ nữ ấy trông sắc lạnh vô cùng, như nhìn thấu tất cả mọi việc và có thể đóng băng tất cả mọi thứ. Một cảm giác chẳng lành dâng lên khiến Thiên Di như nghẹt thở, toàn thân nó bỗng trở nên cứng đờ, bất lực và thừa thãi.

- Ngay cả quy tắc cơ bản là cúi chào người lớn mà cô cũng không được dạy bảo sao?

Lúc này Thiên Di mới như sự tỉnh, nó lúng túng cúi đầu.

- Dạ... Cháu chào cô.

Người phụ nữ kia mỉm cười- nụ cười không làm cho khuôn mặt bà trở nên thân thiện và ấm áp mà chỉ làm cho người đối diện phải run mình e ngại.

- Dù cô có biết tôi hay không thì tôi vẫn phải giới thiệu. Tôi là Minh Mĩ, mẹ của Mạnh Hoàng.

Người phụ nữ này chính là mẹ của Mạnh Hoàng? Thiên Di kinh ngạc lùi lại vài bước. Vậy những dự cảm không tốt của nó quả không sai.

- Hôm nay cô đã đến tận đây thì tôi cũng nói thẳng vào vấn đề luôn. Cô đừng mong tiếp tục qua lại với Mạnh Hoàng. Nó có đủ điều kiện để tìm được một người con gái tốt hơn cô gấp cả trăm lần!

Bà Minh Mĩ ghé sát vào tai Thiên Di, từng lời nói vang lên chỉ đủ cho hai người nghe thấy nhưng lại khiến các dây thần kinh của Thiên Di như tê liệt. Nó hít một hơi thật dài rồi mới lên tiếng:

- Cháu không biết tại sao cô lại ghét cháu như vậy nhưng cháu và Mạnh Hoàng thật sự yêu nhau. Cháu mong cô ủng hộ cho chúng cháu...

- Yêu nhau?- Bà Minh Mĩ cười khẩy, trong giọng nói còn pha chút ác ý.- Cô nghĩ Mạnh Hoàng yêu cô? Vậy thì cô đã quá ảo tưởng vào bản thân mình rồi. Mạnh Hoàng sẽ không bao giờ thích một người con gái đang mang món nợ lớn với gia đình tôi, đến ở trong gia đình tôi để trả nợ như cô. Mọi thứ với cô chỉ là nông nổi nhất thời, là trò chơi của nó mà thôi, cô hiểu chưa?

- Thưa bác...- Thiên Di mím chặt môi, cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác ảm ức và khó chịu.- Bác có thể nói cháu thế nào cũng được nhưng xin bác đừng nói về Mạnh Hoàng như vậy. Mạnh Hoàng là người rất nghiêm túc, tuyệt đối không phải loại người “nông nổi”, càng không phải người mang tình yêu ra làm “trò chơi” như bác nói đâu.

Bà Minh Mĩ ngớ ngàng. Rồi từ ngạc nhiên bắt đầu chuyển sang tức giận, đôi môi bà Minh Mĩ khẽ run lên, những mạch máu như căng ra hết cỡ trên khuôn mặt xinh đẹp.

- Miệng lưỡi của cô cũng không tồi nhỉ?

- Cháu thật sự không có gì. Cháu...

- Tôi không biết gia đình cô và chồng tôi có quan hệ thế nào nhưng cô đừng hi vọng bước chân vào cái nhà này thêm một lần nữa!

- Cháu thực lòng rất yêu Mạnh Hoàng. Cháu mong cô hãy cho cháu ở bên cạnh Mạnh Hoàng, cho cháu được chăm sóc anh ấy!

Thiên Di nắm chặt lấy tay bà Minh Mĩ. Nó đã hứa dù có chuyện gì cũng sẽ tin vào Mạnh Hoàng, tin vào tình yêu mà hai đứa đã phải rất khó khăn mới có được. Nhưng gần như ngay lập tức, bà Minh Mĩ lạnh lùng hất tay Thiên Di ra.

- Dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng nhất định không để chuyện của cô với con trai tôi tiếp tục diễn ra. Minh Mĩ tôi đã nói là sẽ làm! Còn bây giờ, mời cô ra khỏi nhà tôi!

- Cháu biết ngay bây giờ cô sẽ chưa thể chấp nhận cháu. Nhưng cháu nhất định sẽ khiến cô hiểu cháu hơn, cháu nhất định sẽ cố gắng để được bên cạnh Mạnh Hoàng.

Thiên Di cương quyết nói rồi quay lưng bước ra khỏi nhà họ Trần. Mãi tới khi biết mình đã đi xa khỏi đó, nó mới ngồi sụp xuống đường và nức nở khóc. Mọi quyết tâm và sự mạnh mẽ của nó như tan biến hết. Đứng trước mặt bà Minh Mĩ, nó đã cố để mình không từ bỏ, cố để không gục ngã trước người phụ nữ quyền lực ấy bao nhiêu thì giờ nó cảm thấy yếu đuối và kiệt sức bấy nhiêu. Nhưng nó không được bỏ cuộc, nhất định không bỏ cuộc. Thiên Di cố gắng nuốt nước mắt vào trong rồi đứng dậy đi tiếp dù cho trái tim vẫn đau nhói từng cơn.

19. Chương 19

Bà Minh Mĩ bước lên tầng hai và tiến lại phía căn phòng của con trai mình. Mấy người vệ sĩ đứng ngoài thấy bà thì vội vã mở cửa rồi lùi sang một bên. Bước vào phòng, bà thấy Mạnh Hoàng đang nằm trên giường, khuôn mặt hơi xanh xao không biểu lộ chút cảm xúc. Thỉnh thoảng, chỉ có đôi mắt của Mạnh Hoàng là rực sáng khi nhìn vào mấy bức ảnh trên tay. Lại là ảnh của con bé đó.

- Con đã nghĩ thông suốt chưa? - Bà Minh Mĩ lên tiếng.

- Ý mẹ là sao? Mẹ muốn con nghĩ thông suốt về chuyện gì? - Mạnh Hoàng lạnh lùng hỏi lại mà mắt vẫn không rời khuôn mặt tươi cười của Thiên Di trên ảnh.

- Thông suốt về chuyện của con bé kia.

- Con đã nghĩ thông suốt từ lâu lắm rồi, đó là con sẽ không bao giờ chia tay Thiên Di.

- Có chí khí nhỉ?

Bà Minh Mĩ nói rồi tiến lại gần cửa sổ. Cũng từ ô cửa này, con trai bà đã bao lần ngắm nhìn đứa con gái ấy?

- Con bé ấy cũng nói như vậy. Nhưng ngày nào mẹ còn ở đây thì chuyện đó sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.

- Mẹ đã gặp Thiên Di? - Mạnh Hoàng đứng bật dậy. - Mẹ đã làm gì cô ấy?

- Mẹ không làm gì nó, vả lại là nó tự tìm đường đến đây mà thôi.

- Mẹ đừng gây khó dễ cho Thiên Di nữa, đừng làm cho Thiên Di phải đau khổ.

- Con lo nó đau khổ vậy tại sao không nghĩ rằng mẹ cũng sẽ đau khổ khi con cứ mãi thế này? - Bà Minh Mĩ lớn tiếng chất vấn.

- Ở bên cạnh Thiên Di, con sẽ hạnh phúc. - Khuôn mặt Mạnh Hoàng bỗng tươi tỉnh hơn khi nhắc tới người con gái mà mình luôn yêu thương. - Và khi con hạnh phúc thì cũng chẳng có lí do nào để mẹ đau khổ.

- Con nên nhớ nó đến đây là để trả nợ, không hơn không kém. Và bố của con bé ấy cũng đã mang con gái mình ra để làm vật thay thế, để trao đổi như một món hàng.

- Là bất đắc dĩ, là gia đình ta đã ép gia đình họ! - Giọng nói của Mạnh Hoàng bắt đầu trở nên gay gắt. - Mẹ đừng nghĩ ai cũng chỉ biết đến tiền như mẹ!

- Câm ngay!

“Bốp!”. Bàn tay bà Minh Mĩ run run giữa không trung. Vậy là lần đầu tiên trong đời, bà đã giơ tay tát đứa con trai của mình. Nhưng đó chỉ là những cảm xúc thoáng qua, khuôn mặt bà ngay lập tức lại trở về với vẻ lạnh lùng và nghiêm nghị cổ hủ.

- Con hãy nhớ điều này ẹ, đừng mơ rằng đứa con gái tầm thường đây sẽ được tiếp tục qua lại với con. Mẹ sẽ không để cho những ý đồ của con tiểu hồ li tinh ấy thành công đâu!

- Mẹ đừng nói về Thiên Di bằng những lời lẽ đó!- Mạnh Hoàng không hề đếm xỉa đến cái tát vừa rồi, thứ Hoàng quan tâm bây giờ chỉ là Thiên Di.

- Nó đã nói nó không từ bỏ, cả con cũng vậy. Được thôi, để mẹ xem con và nó còn cứng đầu đến bao giờ!

Bà Minh Mĩ nói rồi bước ra khỏi phòng, lập tức bên ngoài lại vang lên tiếng khóa cửa lách cách. Căn phòng trở về với vẻ im lặng đến đáng sợ. Mạnh Hoàng bỗng nhiên nắm chặt tay và dấn mạnh vào tấm gương phía trước. Một...hai...ba..., rồi rất nhiều những giọt máu đỏ tươi rơi xuống nền đất. Nỗi đau thể xác không sao lớn bằng vết thương trong lòng và sự bất lực của Mạnh Hoàng. Đột nhiên một cơn đau từ tim dội đến khiến Mạnh Hoàng phải ôm chặt lấy lồng ngực.

- Thiên Di, con lại làm mấy việc này nữa hả?

Mẹ Thiên Di buồn bã lên tiếng. Từ sau hôm ở nhà Trần Bùi về, sáng nào Thiên Di cũng vào bếp chuẩn bị những món ăn mà Mạnh Hoàng thích rồi đem đến trước cửa nhà đó. Nó kiên trì đứng chờ cả buổi chỉ để được vào bên trong những lần nào cũng đành thất vọng ra về sau khi trời đã tắt nắng.

- Con không muốn bỏ cuộc.- Thiên Di mỉm cười.

- Mẹ cũng rất muốn con ở bên Mạnh Hoàng vì chỉ khi bên cậu ấy, mẹ mới thấy con cười tươi như vậy. Nhưng Minh Mĩ là một người rất cố chấp, bà ấy sẽ không dễ dàng để cho hai đứa bên nhau đâu.

- Mẹ, dù thế nào con cũng sẽ cố gắng.

Thiên Di nói rồi xếp nốt chỗ bánh mới nướng vào hộp và bước ra khỏi nhà. Ánh nắng mặt trời nóng bỏng bên ngoài không làm cho Thiên Di chùn bước, ngược lại làm cho kí ức về những ngày đầu tiên gặp Mạnh Hoàng ùa về trong tâm trí Thiên Di càng rõ ràng hơn. Nó cứ mãi mê suy nghĩ cho tới khi đến nhà Mạnh Hoàng từ lúc nào mà nó cũng không hay. Thiên Di thất thần nhìn lên cánh cửa sổ tầng hai, bên trong cánh cửa ấy có lẽ Mạnh Hoàng cũng đang đau buồn như nó, thậm chí là đau buồn hơn nó. Thiên Di ôm chặt hộp bánh trong tay và lặng lẽ đứng trước cửa nhà Mạnh Hoàng. Bỗng nhiên mây đen từ đâu ùn ùn kéo đến, những hạt mưa bắt đầu rơi lách tách xuống mặt đất. Chỉ một lát sau mưa đã giăng trắng bầu trời, nhanh đến không ngờ. Thiên Di vẫn đứng dưới mưa mặc cho cả mình và hộp bánh đều đã ướt nhẹp. Một chiếc taxi đi tới trong màn mưa và dừng lại ngay trước mặt Thiên Di. Từ trong xe, Hoa vội vã bước xuống, không quên mang theo chiếc ô màu xanh.

- Mẹ bà nói không sai, bà đúng là đồ ngốc mà.- Hoa vừa che ô cho Thiên Di vừa giận dữ lên tiếng.

- Tôi chỉ muốn đợi để đưa cái này cho Mạnh Hoàng. Đây là loại bánh mà Hoàng thích ăn nhất. Vả lại, biết đâu mẹ Mạnh Hoàng sẽ mềm lòng...

- Sẽ chẳng có chuyện người đàn bà sắt đá ấy mềm lòng đâu! Nghe tôi, đây không phải là ý hay. Giờ về nhà đã rồi tôi với bà tính tiếp.

Hoa nói rồi nhanh chóng kéo Thiên Di vào trong xe. Nhìn cô bạn của mình run rẩy và tội nghiệp trong nỗi đau, lòng Hoa cũng như quặn thắt. Càng thương Thiên Di bao nhiêu thì Hoa càng thấy cảm động trước tình cảm của hai kẻ ngốc này bấy nhiêu. Tình yêu của họ đẹp và mãnh liệt, chứ không giống như thứ tình cảm dối trá của người đó...

Mạnh Hoàng lặng lẽ đứng bên cửa sổ, ánh mắt vẫn nhìn xuống phía dưới dù cho chiếc taxi kia đã đi khuất từ bao giờ. Ánh mắt ấy, khuôn mặt ấy, thân hình bé nhỏ trong mưa ấy,... tất cả như làm cho trái tim Mạnh Hoàng tan nát. Mạnh Hoàng hận mình không thể ngay lập tức chạy đến bên cạnh và ôm chặt người con gái ấy vào lòng. Hoàng vốn định sẽ đợi thêm một thời gian nữa xem phản ứng của mẹ mình thế nào nhưng có lẽ, người phụ nữ bao năm lẫn lộn trên thương trường, ngày ngày chỉ biết đến những cuộc làm ăn buôn bán và những khoản lợi nhuận khổng lồ giờ đây đã trở nên chai sạn và cứng nhắc. Những việc làm của Thiên Di dường như vẫn chưa đủ để bà Minh Mĩ mở lòng cho hai người một cơ hội. Vậy thì đã đến lúc Mạnh Hoàng

phải tham gia cuộc chiến- một cuộc chiến nhằm phá bỏ những suy nghĩ bảo thủ, cổ chấp và cũng là cuộc chiến để bảo vệ người con gái mình yêu. Mạnh Hoàng tiến lại gần phía cánh cửa.

- Tôi có chuyện cần nói với mẹ tôi.

Một lát sau, có tiếng mở cửa và bà Minh Mĩ bước vào phòng. Hôm nay bà khoác trên mình bộ váy màu rượu vang sang trọng, đầy quý phái. Những trang sức đá quý trên người càng làm tăng thêm vẻ đẹp mặn mà của người phụ nữ đã đến tuổi trung niên.

- Con đã quyết định từ bỏ rồi chứ? Mẹ biết mà, một con bé ngốc nghếch đứng chờ dưới mưa dù biết không có hi vọng thì sao xứng với con.- Bà Minh Mĩ mỉm cười ngồi xuống ghế.

- Mẹ nhầm rồi.- Mạnh Hoàng lạnh lùng cất lời.- Chẳng lẽ đến bây giờ mẹ vẫn chưa hiểu được tình yêu của chúng con?

- Đừng có nhắc đến hai từ ấy với mẹ!

- Nhưng mẹ nhất định phải nghe! Tình yêu không phải là thứ mà mẹ có thể ngăn cấm hay ép buộc. Con cũng sẽ không để mẹ tiếp tục làm tổn thương đến Thiên Di nữa.

- Vì con bé đấy mà con dám quay lưng lại chiến tranh với mẹ?- Bà Minh Mĩ đứng phắt dậy, ánh mắt không giấu nổi sự tức giận.- Con bé đó có gì đáng để con làm vậy?

- Thiên Di là tất cả những gì con có, thậm chí cô ấy còn cứu mạng con, cứu mạng đứa con trai của mẹ đấy, mẹ hiểu không?

- Mua được chứ? – Bà Minh Mĩ cười khẩy.- Mẹ đang hỏi con liệu tiền sẽ mua được cái gọi là “cứu mạng” đấy chứ? Mai mẹ sẽ sang nhà con bé đó và đưa tiền cho gia đình bên ấy, số tiền họ nợ nhà ta cũng sẽ được xóa hết. Vậy là được đúng không? Cái giá đó không hề rẻ đâu.

- Mẹ thôi đi! Đừng lúc nào cũng nhắc đến tiền! Ngày nào mẹ chưa chấp nhận Thiên Di thì ngày ấy con tuyệt đối không ăn và mẹ cũng đừng vô ích bảo bác sĩ đến đây khám bệnh cho con.

Mạnh Hoàng nói rồi quay mặt ra phía cửa sổ mặc cho bà Minh Mĩ đang đứng nhìn con trai mình một cách trân trối. Hai mắt bà mở to hết cỡ, đôi lông mày dướn ột cách bất thường.

- Con...- Bà Minh Mĩ như không tin vào những gì vừa nghe thấy. Phải đến vài phút sau bà mới lấy lại được bình tĩnh.- Giỏi lắm! Con tưởng dùng hạ sách này thì mẹ sẽ đầu hàng sao? Muốn tuyệt thực? Vậy thì cứ tuyệt thực đi!

Và một lần nữa bà Minh Mĩ bước ra khỏi phòng trong sự tức giận gần như không thể kiềm chế. Rốt cuộc thì con bé đó đã cho con trai bà uống bùa mê thuốc lú gì? Nếu chuyện đã đi quá xa thế này, thì bà lại càng không thể nhắm mắt cho qua.

Thiên Di ngồi lặng lẽ trong phòng. Tiếng nhạc vui vẻ của bài Firefly không làm tâm trạng Thiên Di nhẹ nhõm hơn chút nào. Nó chăm chú ngắm nhìn chiếc vòng tay đang lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời- chiếc vòng mà Mạnh Hoàng đã tặng nó khi còn ở Nha Trang. Bỗng nhiên từ bên ngoài có tiếng gõ cửa, giọng nói của mẹ Thiên Di vang lên.

- Thiên Di, có người tìm con này.

Mẹ Thiên Di vừa dứt lời thì cánh cửa bật mở.

- Cô Sang? Sao cô lại đến đây?- Thiên Di ngạc nhiên nói lớn.

Cô Sang mỉm cười bước vào phòng và ôm chặt lấy Thiên Di. Nỗi xúc động khiến đôi tay cô trở nên run rẩy.

- Cô Thiên Di, gặp cô tôi mừng lắm.

- Cháu cũng vậy... Nhưng sao hôm nay cô lại tìm cháu?

Cô Sang từ từ buông tay ra và buồn bã nhìn Thiên Di.

- Thật ra tôi lên đến đây vì bà chủ đã cấm tôi không được gặp cô.
 - Vậy...- Thiên Di lo lắng.
 - Cô đừng lo, tạm thời bà chủ đang ra ngoài có chút việc. Tôi đến tìm cô Thiên Di cũng vì cậu chủ. Cậu ấy...
- Thiên Di hoảng hốt nắm lấy tay cô Sang.
- Đã có chuyện gì xảy ra với Mạnh Hoàng? Cô mau nói đi!
 - Chắc cô Thiên Di chưa biết, mấy hôm trước cậu chủ đã tuyên bố, nếu bà chủ vẫn tiếp tục ngăn cản cô và cậu chủ thì cậu chủ sẽ tuyệt thực.
 - Có chuyện đó sao?
 - Đúng vậy. Đã gần hai ngày nay cậu ấy không ăn uống gì, thuốc cũng không uống. Bác sĩ vào khám bệnh đều bị cậu ấy đuổi ra ngoài, không cho phép ai vào phòng.
 - Sao Mạnh Hoàng có thể ngốc như thế chứ?- Thiên Di nói lớn, đôi môi cắn chặt xót xa.
 - Không những thế, cậu chủ còn đang bị thương ở tay...
 - Bị thương? Tại sao lại bị thương?
 - Chuyện này tôi cũng không rõ. Nhưng nghe nói vết thương khá nặng, máu chảy rất nhiều nên...
- Nghe cô Sang nói về Mạnh Hoàng mà mắt Thiên Di ngân ngấn nước. Những ngày qua chắc hẳn rất khó khăn cho Mạnh Hoàng. Và rồi nỗi đau trong tim đã đưa những giọt nước mắt ấy rời khỏi khóe mi của Thiên Di, rơi xuống nền đất. Cô Sang siết chặt tay Thiên Di.
- Cô Thiên Di, tôi biết rất khó khăn cho cô nhưng nếu có thể, tôi mong cô sẽ đến thăm cậu chủ. Bây giờ chỉ có cô mới cứu được cậu chủ mà thôi! Với sức khỏe của cậu chủ, tôi lo cậu ấy sẽ...
- Tại Thiên Di như ù đi. Trong đầu nó bây giờ không có gì ngoài hình ảnh của Mạnh Hoàng. Khát khao được gặp và bên cạnh chăm sóc cho Mạnh Hoàng bùng lên trong nó mãnh liệt và cháy bỏng hơn bao giờ hết!

20. Chương 20

- Bà nói gì? Mạnh Hoàng...
- Hoa nói lớn đến nỗi tất cả mọi người ở trong quán ăn đều quay lại nhìn nó và Thiên Di. Thiên Di đau xót gật đầu. Chỉ cần nhắc đến Mạnh Hoàng là nước mắt nó lại như muốn trào ra.
- Hai người đúng là điên cả rồi! Một người thì dầm mưa, một kẻ thì tuyệt thực! Mà bà Minh Mĩ kia cũng đúng là gỗ đá, thấy vậy mà còn làm ngơ. Bà ta có phải mẹ đẻ của Mạnh Hoàng không vậy?
 - Bây giờ tôi thật sự rất muốn gặp Mạnh Hoàng...
 - Nhưng thái độ của bà ta như vậy thì sao bà vào nhà đó được?- Hoa bắn khoăn ngẫm nghĩ.
 - Tôi cũng không biết phải làm thế nào nữa.
- Thiên Di lắc đầu đầy bất lực. Trong lòng nó ngổn ngang trăm mối, muốn đi tới đích mà không biết phải đi con đường nào. Hoa ái ngại nhìn Thiên Di, bàn tay bối rối liên tục gõ xuống mặt bàn. Bỗng nhiên, như chợt nhớ ra điều gì đó, Hoa ngập ngừng lên tiếng.
- Thật... thật ra... có lẽ vẫn còn một cách.
 - Cách gì?- Ánh mắt Thiên Di sáng lên một tia hi vọng.
 - Nam Huy.

- Nam Huy?- Giờ đến lượt Thiên Di tròn xoe mắt.- Nhưng bà và Huy...

Hoa cười buồn.

- Tôi và Nam Huy thì sao chứ? Có lẽ đó cũng chỉ là tình yêu đơn phương của tôi mà thôi.

- Nhưng tôi không muốn bà phải khó xử...

- Ngốc. Bà đã vì tôi mà làm biết bao nhiêu chuyện. Chẳng lẽ một chuyện đơn giản thế này mà tôi lại không giúp bà?

Thiên Di nhìn Hoa đầy cảm động.

- Thật lòng cảm ơn bà nhiều lắm.

- Có gì mà cảm ơn chứ.- Hoa xua tay.- Tôi không chắc Nam Huy có chịu giúp chúng ta không vì dù sao Huy cũng là người thân tín của mẹ Mạnh Hoàng. Nhưng tôi sẽ cố.

Không gian giữa hai cô gái lại chìm vào im lặng. Mỗi người dường như đang theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình mà không hề biết rằng, trên khuôn mặt cả hai đều đang phảng phất một nét buồn chẳng thể gọi tên...

Hoa ngồi một mình trong góc quán café, ánh mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài. Hôm nay trời nắng đẹp, bầu trời cao và rộng với những đám mây thả mình trôi lững lờ. Tối hôm qua, sau khi đã lấy hết can đảm, Hoa bắt đầu cầm điện thoại lên và nhắn tin cho Nam Huy. Và rồi kết quả của những tin nhắn dài dòng nhưng không đầu không cuối đó chính là một buổi hẹn. Buổi hẹn tại quán café.

Cánh cửa quán lại bật mở. Lần này là một chàng trai với vóc dáng cao lớn, khuôn mặt bánh bao ưa nhìn bước vào. Trái tim Hoa đột nhiên đập rộn ràng, khuôn mặt nó bất giác trở nên ửng hồng trong nắng. Nam Huy tiến lại phía bàn của Hoa và ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

- Em tới lâu chưa?- Nam Huy mỉm cười.

Vẫn là nụ cười dễ thương và thân thiện ấy nhưng sao lần này Hoa lại thấy lòng mình khẽ nhói. Bởi có lẽ... nụ cười ấy dành cho tất cả mọi người chứ không phải chỉ dành cho Hoa.

- Em mới tới thôi. Anh uống gì?

- Lúc mới vào đây anh đã gọi đồ uống rồi. Dạo này...em vẫn khỏe chứ?- Nam Huy nhìn Hoa, tận sâu trong ánh mắt có chút gì đó đặc biệt.

- Tạm gác chuyện đó lại đi anh.- Hoa cười buồn.- Hôm nay em hẹn anh ra đây là có chuyện muốn nhờ anh.

- Em nói đi, nếu giúp được anh sẽ giúp.

- Về chuyện của Thiên Di... Em muốn nhờ anh giúp Thiên Di gặp Mạnh Hoàng.

Sắc mặt Nam Huy bỗng nhiên thay đổi.

- Chuyện này...

- Em biết rất khó cho anh nhưng anh có thể giúp họ được không?

- Hoa này...- Nam Huy khẽ thở dài.- Em hãy nhớ rằng anh đang làm việc cho bà Minh Mĩ. Trước đây bà ấy đã giúp bố anh rất nhiều, bố anh nợ ân tình của họ. Trước khi mất, ông cũng đã dặn dò anh rằng sau này nhất định phải tiếp nối công việc của bố, một lòng vì nhà họ Trần, vì bà Minh Mĩ. Thế nên việc này... anh không thể giúp em được.

- Vậy Mạnh Hoàng là cậu chủ của nhà đó, giúp Mạnh Hoàng cũng là giúp nhà họ Trần. Vả lại, không phải anh cũng thấy tình cảm của Mạnh Hoàng và Thiên Di rồi sao? Tình yêu của họ với đối phương không hề ít.

- Anh hiểu. Nhưng dù sao đi chăng nữa anh cũng không thể phản bội bà Minh Mĩ. Thật sự xin lỗi em.

Nam Huy nói rồi đứng dậy nhưng Hoa đã nhanh chóng nắm lấy tay của Huy.

- Anh có hiểu thế nào là tình yêu không?- Hoa cúi thấp đầu.

- Em...em nói gì?

- Em hỏi anh có hiểu thế nào là tình yêu không?

Hoa ngẩng đầu lên quát lớn, đôi mắt buồn bã ngấn lệ.

- Có những lúc em đã ảo tưởng, đã nghĩ rằng mình đang yêu và được yêu. Nhưng mọi thứ không như những gì em nghĩ. Tình yêu không phải thứ tình cảm được xây dựng bằng niềm vui nhưng cuối cùng nhận lại nước mắt mà tình yêu thật sự phải trải qua gian khổ và khó khăn, sau đó mới tới được hạnh phúc cùng những nụ cười. Thiên Di và Mạnh Hoàng đúng là một cặp đôi như vậy. Họ không dễ gì đến được với nhau, chẳng lẽ bây giờ anh nỡ để cho tình cảm thanh khiết, đẹp đẽ như vậy bị phá vỡ?

Nam Huy im lặng không nói. Nhìn những giọt nước mắt của Hoa mà lòng Huy đau xót. Liệu Hoa có biết rằng, tình cảm mà Nam Huy dành cho Hoa cũng là tình yêu? Nam Huy hít một hơi thật dài, bàn tay siết nhẹ lấy tay của Hoa.

- Được rồi, việc này cứ giao cho anh.

Chín giờ tối ở nhà họ Trần, hai vệ sĩ đứng trước cửa phòng Mạnh Hoàng vẫn chăm chú quan sát nhất cử nhất động xung quanh. Tuy đã muộn nhưng dường như sự tập trung của họ không hề thuyên giảm, thậm chí có phần cảnh giác hơn. Nam Huy nhẹ nhàng bước đến bên cạnh hai người đó và khẽ hắng giọng.

- Cậu Nam Huy...- Hai người vệ sĩ kia vội vã cúi đầu.

- Các anh vẫn chưa nghỉ sao?- Nam Huy lên tiếng.

- Dạ, còn nửa tiếng nữa mới hết ca của chúng tôi.

- Vậy thì các anh cứ về trước đi, trong nửa tiếng này tôi sẽ đứng canh chừng giúp các anh. Không còn sớm nữa đâu.

- Nhưng...- Một trong hai người có vẻ do dự.

- Sao?- Nam Huy nhíu mày.- Không tin tưởng tôi à?

- Dạ không, chúng tôi không có ý đó. Vậy phiền cậu Nam Huy rồi.

Hai người vệ sĩ một lần nữa cúi chào Nam Huy và nhanh chóng bước xuống cầu thang. Chờ cho họ đi khuất, Huy mới quay lại vây tay với Thiên Di và Hoa.

- Chà, ả này có vẻ đơn giản hơn mấy ả trước nhỉ?- Hoa thở phào nhẹ nhõm.

- Suyt, em nói nhỏ thôi.- Huy đặt tay lên miệng ra dấu rồi nói với Thiên Di.- Không có nhiều thời gian đâu. Hai người chỉ có nửa tiếng để nói chuyện trước khi đám vệ sĩ canh chừng ca sau đến. Tôi và Hoa sẽ đợi ở ngoài này. Mau lên!

Nói xong, Nam Huy lập tức đẩy Thiên Di vào trong phòng và đóng cửa lại. Trong lúc Thiên Di còn đang hồi hộp và lúng túng thì một giọng nói đã cất lên.

- Thiên Di?

Thiên Di quay về phía phát ra tiếng nói. Và rồi mắt nó bắt đầu ươn ướt khi thấy Mạnh Hoàng ngồi trên giường, khuôn mặt nhợt nhạt xanh xao như sắp bị rút cạn sức sống. Nhìn thấy Thiên Di, Mạnh Hoàng như không tin đó là sự thật. Bao nhiêu cảm xúc cứ lẫn lộn khiến đôi lông mày của Mạnh Hoàng khẽ nheo lại nhưng trong đáy mắt lại ánh lên một niềm vui khó mà diễn tả. Mạnh Hoàng mỉm cười bước xuống giường nhưng đôi chân như thể không còn sức lực khiến Mạnh Hoàng ngã khuỵu. Thấy vậy, Thiên Di vội vã chạy tới đỡ lấy Mạnh Hoàng, nó bắt đầu nức nở:

- Đồ ngốc, anh định làm em lo lắng đến chết thì anh mới vui sao?

- Đây là câu đầu tiên em muốn nói với anh hả? Còn câu đầu tiên anh muốn nói với em lại là: anh nhớ em, nhiều lắm.- Mạnh Hoàng siết chặt lấy Thiên Di và nói.

- Em cũng nhớ anh, nhớ đến mức chính em cũng không ngờ mình có thể nhớ một người nhiều đến vậy.- Nước mắt Thiên Di trào ra mỗi lúc một nhiều.- Thế nhưng... em không thể đứng nhìn anh mãi như thế này, em thật sự không thể! Em thà rời xa anh còn hơn trông thấy anh gồng mình lên chịu đau khổ vì em.

Mạnh Hoàng sững sờ mở to mắt bởi chưa bao giờ Mạnh Hoàng nghĩ đến việc sẽ rời xa Thiên Di, tất cả những việc Hoàng làm đều là vì muốn được ở bên cạnh người con gái ấy. Thiên Di không đủ dũng cảm để đối diện với Mạnh Hoàng, nó cúi thấp đầu như để trốn tránh ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn chút đau khổ kia. Nhưng rồi bàn tay Mạnh Hoàng đã nâng cằm Thiên Di lên, dịu dàng lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má của nó.

- Đồ ngốc, đừng khóc nữa. Em có biết mỗi lần em khóc là mỗi lần anh cảm thấy đau lòng không? Anh làm vậy không phải vì em, cũng không phải vì anh mà vì cả hai chúng ta. Chúng ta rất khó khăn mới có được ngày hôm nay, nên cũng không thể dễ dàng buông xuôi được. Bây giờ em khóc vì anh nhưng một ngày nào đó anh sẽ biến những giọt nước mắt ấy thành nụ cười hạnh phúc!

Thiên Di gục đầu vào vai Mạnh Hoàng để tìm lại cái cảm giác quen thuộc mà chỉ cách đây ít lâu nó luôn có được- cảm giác yên bình vì được bảo vệ và chở che. Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở.

- Tôi nghĩ nhà họ Trần đã không chào đón cô từ lâu rồi mà, cô Thiên Di.

Thiên Di hoảng hốt quay lại phía sau. Bà Minh Mĩ đang đứng sững trước cửa phòng, ánh mắt không giấu nổi sự giận dữ nhìn Thiên Di như thiêu như đốt. Đúng lúc ấy, không biết sức mạnh nào đã giúp Mạnh Hoàng đứng bật dậy một cách đầy dứt khoát.

- Mẹ, mẹ định làm gì?

- Làm gì? Câu này mẹ phải hỏi con mới đúng!- Bà Minh Mĩ trợn mắt nhìn Mạnh Hoàng, cái nhìn đầy uy lực và đáng sợ khiến Thiên Di bất giác nép người vào phía sau Mạnh Hoàng. Rồi ánh mắt ấy nhanh chóng chiếu thẳng vào người Thiên Di.- Còn cô, cô đang làm trò gì ở nhà tôi? Nói mau!

- Cháu...

- Mà khoan, trước khi cô nói thì tôi muốn cho cô gặp hai kẻ nữa cũng trơ trẽn và to gan như cô. Vào đi.

Bà Minh Mĩ vừa dứt lời thì hai vệ sĩ cao lớn ngoài cửa đã dẫn Nam Huy và Hoa vào trong phòng.

- Hai người...?

Thiên Di hoảng hốt định bước lên phía trước nhưng Mạnh Hoàng liền ra hiệu cho nó dừng lại. Bà Minh Mĩ nhếch môi cười rồi chậm rãi đi đến bên cạnh Nam Huy.

- Khá lắm! Cánh tay phải của tôi, người mà tôi luôn tin tưởng lại phản bội tôi một cách trắng trợn! Chắc cậu chưa tính đến tình huống là tôi sẽ về nhà đột xuất, đúng chứ? Nam Huy, cậu còn gì để nói không?

Nam Huy hít một hơi dài và bình tĩnh lên tiếng:

- Cháu biết cháu không nên nói những điều này, lại càng không có tư cách để nói, nhưng xin cô hãy tác thành cho Thiên Di và Mạnh Hoàng. Họ yêu nhau như vậy mà chia cắt họ thì thật sự quá tàn nhẫn...

- Im miệng! Cậu làm tôi quá thất vọng. Tôi tuyên bố kể từ giờ phút này, cậu chính thức bị đuổi việc!- Bà Minh Mĩ quát lớn.

Hoa vừa sững sờ vừa đau xót nhìn sang Nam Huy. Thấy vậy, Thiên Di không thể kiềm chế được nữa, nó chạy vụt đến trước mặt bà Minh Mĩ.

- Tất cả chuyện này đều là kế hoạch của cháu, không liên quan gì đến bọn họ! Vậy nên xin cô...

“Bốp!”, Thiên Di chưa kịp nói hết câu thì một bên má của nó đã lãnh trọn cái tát bồng rập từ bà Minh Mĩ. Thiên Di cảm nhận rõ mặt mình đang đỏ bừng và bắt đầu sưng lên.

- Mẹ thôi ngay đi! Mẹ có thể làm gì con cũng được nhưng con không cho phép mẹ đối xử như vậy với Thiên Di.- Mạnh Hoàng vội vã kéo Thiên Di về phía sau rồi giận dữ lên tiếng.

- Giờ con còn vì đứa con gái này mà chống lại mẹ sao?

- Mấy việc làm tàn nhẫn của mẹ có thể dừng lại được rồi. Mẹ đừng để mọi thứ đi quá xa.

Nghe Mạnh Hoàng nói, nét mặt bà Minh Mĩ càng đáng sợ và khó coi hơn, những nếp nhăn giữa đôi lông mày càng có dịp xô lại với nhau nhiều hơn.

- Con đang đe dọa mẹ? Nếu mẹ không dừng lại thì con định làm gì?

- Tính cách của con rất giống mẹ, vậy mẹ nghĩ con có thể làm gì?- Mạnh Hoàng lạnh lùng cất tiếng.

- Con... con dám?

- Nếu là mẹ, mẹ có dám không?

Tiếng nói của Mạnh Hoàng không lớn nhưng lại đầy uy lực, khiến cho cả căn phòng như đóng băng bởi sự im lặng. Cảm giác như giữa hai mẹ con họ đang xảy ra một cuộc chiến ngầm vô cùng khốc liệt. Cuối cùng, người đành phải lùi bước nhượng bộ chính là bà Minh Mĩ. Bà quay sang phía Thiên Di:

- Lần này tôi bỏ qua ấy người, nhưng đừng nghĩ rằng lúc nào Mạnh Hoàng cũng có thể bảo vệ cho cô. Còn bây giờ thì mau ra khỏi nhà tôi, ngay lập tức!

Bà Minh Mĩ giận dữ chỉ tay ra phía cửa, không thềm đưa mắt nhìn Thiên Di thêm một lần nào nữa. Thiên Di đau khổ nhìn Mạnh Hoàng rồi quay người đi nhưng Mạnh Hoàng đã kịp kéo nó lại và ôm chặt vào lòng: “Hãy tin anh. Nhất định... đừng bỏ cuộc”. Thiên Di mỉm cười gật đầu. Nó nhẹ nhàng buông tay Mạnh Hoàng và chậm rãi bước ra cửa. Cánh cửa vừa đóng lại thì cũng là lúc giọt nước mắt của Thiên Di lăn khỏi khóe mi và rơi xuống nền đất.....

21. Chương 21

Chiều xuống, những ánh nắng không còn chói chang rực rỡ nữa mà trở nên dịu nhẹ và yếu ớt hơn. Từng tia nắng vàng hắt xuống mặt nước cùng với hàng liễu ven hồ Tây làm cho khung cảnh mang vẻ đẹp lãng mạn mà lại buồn miên man. Hoa đứng yên lặng ở một góc hồ, tâm trạng buồn bã và chán nản làm nó không nén nổi tiếng thở dài. Mới chỉ mấy ngày trôi qua mà sao Hoa thấy như đã trải qua vài năm? Bao nhiêu suy nghĩ cứ luẩn quẩn trong đầu khiến cho Hoa vô cùng mệt mỏi. Đến nỗi khi nghe thông báo mình trúng tuyển đại học mà nó cũng chỉ mỉm cười như thể niềm vui ấy không đủ để lấp đi nỗi buồn trong lòng- nỗi buồn về câu chuyện của Thiên Di, Mạnh Hoàng, và có khi là... cả về nó nữa.

- Trông em có vẻ trầm tư quá.

- Anh...- Hoa tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Nam Huy đang đứng ngay phía sau mình.- Sao anh lại ở đây?

- Vậy sao em lại ở đây?

- Em muốn thay đổi không khí một chút, bỗng nhiên thấy mọi thứ trở nên rất ngọt ngào. Vả lại em cũng cần suy nghĩ lại một vài thứ.

- Anh cũng vậy.- Nam Huy mỉm cười.- Đạo này Thiên Di sao rồi? Cô bé ấy vẫn ổn chứ?

Hoa nhún vai rồi khẽ lắc đầu:

- Một tình yêu đẹp nhưng không được chúc phúc, đã vậy còn bị mẹ của người yêu đánh ngay trước mặt mọi người, sao mà ổn được? Mấy hôm nay Thiên Di không chịu gặp ai, chỉ nằm trên phòng khóc một mình. Là bạn mà không giúp được gì, em thấy mình vô dụng quá.

- Em cũng đã cố gắng hết sức rồi. Không ai trong chúng ta muốn chuyện này xảy ra cả, ngược lại đều mong Thiên Di và Mạnh Hoàng được hạnh phúc. Thế nên đừng tự trách mình nữa, có được không?

Hoa buồn bã gật đầu dù trong lòng thì vẫn trĩu nặng. Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, nó cuống quýt ngắt lên hỏi Nam Huy.

- Vậy công việc của anh? Bà Minh Mĩ đuổi việc anh thật sao? Em xin lỗi, cũng chỉ vì bọn em mà...

Nam Huy cười tươi- nụ cười dịu dàng và đầy ảm áp.

- Không sao đâu, dù gì anh cũng đang định xin thôi việc.

- Tại sao?- Hoa sững sốt.

- Vì anh không thể làm việc mà người mình yêu không thích, lại càng không thể nhìn người ấy rơi lệ.

Nói đến đây, Nam Huy nhìn thẳng vào mắt Hoa và khẽ nắm lấy tay nó. Đường như không tin vào những gì đang diễn ra, Hoa bối rối rút tay lại rồi nhanh chóng quay mặt đi nơi khác.

- Anh đừng biến em thành đồ ngốc nữa được không?- Hoa mỉm cười chua xót. Những kí ức trước đây vẫn nằm sâu trong trái tim và trí óc của nó.- Một lần... một lần với em là quá đủ rồi.

Nam Huy vội vã nắm lấy vai Hoa và xoay lại phía mình.

- Anh không biến em thành đồ ngốc, mà đứng trước em anh mới chính là kẻ ngốc nghếch nhất! Anh biết anh đã làm em tổn thương, đã làm em cảm thấy như mình bị lừa dối và phản bội. Nhưng anh cũng biết rằng anh có tình cảm với em từ rất lâu rồi. Chỉ có điều, lúc ấy anh không thể buông lỏng trái tim mình, anh không thể tùy tiện nói những lời yêu thương với em dù cho đó là việc mà anh muốn làm.

- Vậy giờ thì anh có thể tùy tiện đứng trước mặt em nói như thế sao?- Hoa nói mà mắt ngấn lệ.- Anh coi em là con rối của anh để anh có thể nói đến là đến, nói đi là đi, nói yêu là yêu, nói ghét là ghét hả?

Bao nhiêu đau khổ và ảm ức của Hoa còn chưa được trút hết thì Nam Huy đã ôm ghì lấy nó. Cánh tay rộng lớn và ảm áp của Nam Huy phút chốc làm lòng Hoa như dịu lại.

- Thời gian qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, trong đầu anh có biết bao nhiêu giả thiết và lựa chọn, cái nào cũng khiến anh cảm thấy vô cùng phân vân. Nhưng cuối cùng anh đã quyết định chọn em, anh muốn chính anh sẽ là người đem lại cho em hạnh phúc. Hãy tha thứ cho những lỗi lầm trong quá khứ của anh. Và... hãy trở về bên anh, em nhé?

Hoa vòng tay ôm lấy Nam Huy và bật khóc nức nở. Những giọt nước mắt lần này không đắng cay chua xót, cũng không đau đớn mệt mỏi mà là những giọt nước mắt của hạnh phúc, niềm vui. Ngay lúc này đây, Hoa thầm cảm ơn Thượng đế vì cuối cùng nó cũng đã được ở bên cạnh người mình yêu, đã hiểu được tình cảm của người ấy. Bên ngoài kia, những ánh đèn lung linh từ các nhà hàng, quán ăn đã bắt đầu bật sáng, chiếu rọi lên hai bóng người đang chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào.

- Anh vào được chứ?

Tiếng của Trần Bùi vọng vào từ ngoài cửa khiến bà Minh Mĩ ngạc nhiên đặt mấy bản báo cáo xuống mặt bàn.

- Anh vào đi.

Bà Minh Mĩ nói và bước ra khỏi bàn làm việc. Tiếng mở cửa vang lên. Trần Bùi nhanh chóng bước vào trong phòng, khuôn mặt vẫn còn nguyên nét mệt mỏi.

- Sao anh lại về nhà giờ này?

Bà Minh Mĩ đón lấy chiếc vali từ tay chồng rồi mang cốc nước đến. Trần Bùi vừa uống nước vừa ngồi xuống giường, từ trong đáy mắt hiện lên một nỗi suy tư nào đó.

- Máy bay vừa hạ cánh thì anh liền về nhà luôn, không ghé qua công ty nữa.

- Có chuyện gì mà anh gấp gáp thế?- Bà Minh Mĩ hỏi nhưng gần như ngay lập tức, với sự thông minh sắc sảo của mình bà đã đoán ra được lí do.- Có phải vì chuyện của Mạnh Hoàng?

Trần Bùi gật đầu.

- Đúng vậy. Anh có nghe mấy người nói sơ qua về chuyện của hai đứa chúng nó rồi. Anh thấy chuyện này em có phần hơi quá đáng.

- Em quá đáng?- Bà Minh Mĩ giận dữ hỏi lại.- Tất cả mọi việc em làm đều vì muốn tốt cho con trai của mình, như vậy cũng là quá đáng?

- Thiên Di là một đứa con gái rất tốt, chính nó cũng đã cứu Mạnh Hoàng trong vụ tai nạn trước đây. Bản thân anh không thấy con bé có gì đáng chê trách cả.

- Nhưng bố mẹ nó đang nợ tiền của gia đình chúng ta, ai biết được rằng có phải nó tiếp cận Mạnh Hoàng cũng chỉ vì tiền, vì muốn xóa đi số nợ kia? Rồi còn mọi người nữa, họ sẽ nghĩ gì khi con trai chúng ta yêu và lấy một đứa con gái đến ở nhà người khác để trả nợ?

- Em là mẹ của Mạnh Hoàng, vậy em có bao giờ nhận ra rằng từ lúc Thiên Di xuất hiện, con trai chúng ta đã thay đổi thế nào không? Nó đã bắt đầu biết yêu thương, biết cho đi và nhận lại. Đây chẳng phải là điều mà chúng ta luôn mong muốn sao?

- Đâu cần con bé đó thì Mạnh Hoàng mới như vậy? Em tin khi cảm nhận được tình thương của chúng ta thì tự bản thân Mạnh Hoàng cũng sẽ thay đổi.

- “Tình thương”? Em gọi thứ tình cảm cứng nhắc và áp đặt của em là tình thương?- Trần Bùi bắt đầu cao giọng.- Em không thể thôi cái tính cố chấp của mình đi được sao?

- Anh à.- Bà Minh Mĩ bước đến và nắm lấy tay chồng.- Bên ngoài kia có biết bao gia đình điều kiện tốt hơn muốn gả con gái cho chúng ta. Kết thân với họ, không chỉ tốt cho Mạnh Hoàng mà còn có lợi cho sự nghiệp và việc làm ăn của cả nhà họ Trần.

- Em muốn mang hôn nhân của con trai mình ra để làm công cụ làm ăn, đánh đổi hạnh phúc cả đời nó chỉ vì tiền?- Trần Bùi hất mạnh tay bà Minh Mĩ ra và quát lớn.

- Ý em... ý em không phải là như vậy.

- Ý em chính là như vậy! Anh không ngờ em lại là một người mẹ ích kỉ và lạnh lùng đến thế. Mạnh Hoàng không còn nhỏ nữa, hạnh phúc của nó là do nó lựa chọn và quyết định. Còn em, em hãy suy nghĩ cho kĩ về bản thân mình đi, đừng biến tình mẫu tử của em thành sự căm ghét của Mạnh Hoàng.

Trần Bùi giận dữ bước ra ngoài và đóng sập cửa lại. Bà Minh Mĩ ngồi phịch xuống đất như người mất hồn, một vài giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mi. Bà không ngờ rằng có một ngày cả chồng và con đều quay lưng lại với mình như vậy. Chẳng lẽ bà thực sự đã sai?

Đêm xuống, cơn mưa rào từ đâu kéo đến cùng những cơn gió lạnh buốt khiến người ta không khỏi rùng mình. Bà Minh Mĩ nhìn ra phía cửa sổ, trên tay là ly rượu vang đã vơi một nửa. Mọi thứ với bà giờ đây cũng như bầu trời ngoài kia, tăm tối và lạnh lẽo. Và rồi đột nhiên, trong bà hiện lên hình ảnh của Mạnh Hoàng khi mới chào đời- vô cùng kháu khỉnh với đôi mắt tròn và sáng. Sau đó Mạnh Hoàng lớn lên, trở thành một cậu bé rất dễ thương nhưng lại luôn sống khép mình với thế giới xung quanh. Thoắt một cái, cho đến bây giờ thì Mạnh Hoàng đã thực sự trưởng thành và chín chắn. Bà Minh Mĩ khẽ mỉm cười nhưng nụ cười ấy nhanh chóng tắt ngấm, thay vào đó là sự ghen đố nơi cổ họng vì bà nhận ra: trong suốt quãng thời gian con mình lớn lên, hình ảnh của bà chỉ xuất hiện một cách mờ nhạt và vô cùng hiếm hoi! Cũng trong lúc đó, những lời của Trần Bùi ủa về như đòn tấn công mạnh mẽ vào bức tường thành của sự cố chấp, ích kỉ trong bà Minh Mĩ. Từng viên gạch của bức tường ấy cứ rơi xuống... rơi xuống dần, để lộ ra một thứ ánh sáng lung linh và đẹp đẽ...

- Mạnh Hoàng, anh mau dậy đi.

Nghe tiếng gọi, Mạnh Hoàng từ từ mở mắt. Hình ảnh Thiên Di hiện ra trước mặt khiến cho Mạnh Hoàng nghĩ rằng mình đang mơ. Mạnh Hoàng nhắm mắt vào rồi lại mở mắt ra một lần nữa để nhìn cho thật kĩ. Thiên Di, đúng là Thiên Di rồi! Mạnh Hoàng nhanh chóng ngồi bật dậy.

- Thiên Di, tại sao em lại ở đây?

Thiên Di nở nụ cười tươi như ngàn ánh nắng rồi ôm chặt lấy Mạnh Hoàng.

- Anh sẽ không thể tin được đâu. Sáng sớm hôm nay mẹ anh đã gọi điện sang nhà em và nói sẽ không ngăn cản chúng ta nữa. Mẹ anh đã đồng ý rồi! Bây giờ em thật sự rất hạnh phúc, à không, cực kì hạnh phúc!

- Mẹ anh... Làm sao có thể?

Mạnh Hoàng vẫn ngơ ngác chưa hiểu mọi chuyện thì bà Minh Mĩ đã bước vào phòng và mỉm cười.

- Chẳng lẽ bà mẹ này không đáng tin như vậy sao?

- Mẹ...

- Mẹ đã suy nghĩ kĩ rồi. Bố con và con nói đúng, mẹ đã quá vô lí và vô tâm với con. Mẹ luôn nói con phải làm gì chứ chưa từng hỏi con muốn gì. Tương lai này là của con, bởi vậy nên con hãy tự quyết định nó, hãy tự tay viết lên đó những dòng chữ về cuộc đời của con mà con muốn.

Mạnh Hoàng ngơ ngàng nhìn mẹ mình rồi lại quay sang nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Thiên Di. Rồi từ ngơ ngàng, khuôn mặt Mạnh Hoàng bắt đầu giãn ra. Đôi mắt lạnh lùng, bất cần ngày nào giờ đây tràn đầy niềm vui và sự hạnh phúc vô bờ bến. Mạnh Hoàng cười tươi và siết chặt lấy Thiên Di như thể cả thế giới chỉ còn lại duy nhất hai người. Mặc kệ, có sao chứ? Mạnh Hoàng yêu Thiên Di, Mạnh Hoàng muốn tất cả mọi người đều biết tình yêu ấy.

- Thiên Di, anh nhớ em. Những ngày qua quả thực quá dài với anh, không lúc nào anh ngừng nghĩ đến em. Nhắm mắt vào thấy Thiên Di cười, mở mắt ra thấy Thiên Di khóc,... ở đâu cũng là hình ảnh của Thiên Di. Vậy nên anh sẽ không để em đi khỏi anh nữa đâu, chúng ta sẽ kết hôn và em sẽ là cô dâu đẹp nhất.

Thiên Di bật cười- nụ cười mà phải trải qua bao khó khăn nó mới có được. Nó đã mong chờ giây phút này từ lâu lắm rồi. Mọi thứ đẹp đến nỗi, huyền diệu đến nỗi khiến Thiên Di choáng trong sự hạnh phúc tưởng chừng như bất tận.

- Mẹ, con sang bên nhà Mạnh Hoàng đây.

Thiên Di hớn hở xỏ chân vào đôi giày rồi bước ra cửa. Hôm qua, sau khi từ nhà họ Trần trở về, Thiên Di vui mừng đến nỗi không thể nào chợp mắt. Nó cứ tự tưởng tượng ra biết bao điều tốt đẹp rồi lại tự mỉm cười một mình. Kết quả là sáng sớm hôm nay Thiên Di quyết định xuống bếp, tự tay chuẩn bị vài món mà Mạnh Hoàng thích ăn nhất rồi mang sang cho Mạnh Hoàng. Trên đường đi, nó liên tục nghĩ đến khuôn mặt vui vẻ và bất ngờ của Mạnh Hoàng khi nhận được món quà đặc biệt này. Đến nơi, nó vui vẻ vẫy tay chào bác lái xe rồi bước xuống, chậm rãi ấn chiếc chuông nhỏ trên bức tường. Một lần... hai lần... rồi ba lần, vẫn không thấy có ai ra mở cửa. Thiên Di bắt đầu thấy có chút bồn chồn. Nó rút điện thoại ra gọi cho Mạnh Hoàng nhưng không liên lạc được. Đúng lúc đó thì cánh cổng của nhà đối diện bật mở, người chủ nhà đó nhìn Thiên Di một lát rồi cất tiếng.

- Cô là Thiên Di?

- Vâng, có chuyện gì thế ạ?

- Nhà bên kia có gửi cho tôi một lá thư, dặn khi nào cô tới thì đưa cho cô lá thư này.

Nói rồi người phụ nữ ấy đưa cho Thiên Di một chiếc phong bì màu xanh. Nó vội vã mở bức thư ra và như không tin vào mắt mình khi thấy những dòng chữ trong đó: “ Thiên Di, tôi xin lỗi vì không nói trước với cô nhưng hôm qua, bác sĩ đã thông báo với chúng tôi về việc bệnh tình của Mạnh Hoàng bắt đầu có chuyển biến xấu. Bệnh viện bên Mĩ cũng đã tìm được quả tim phù hợp để phẫu thuật cho Mạnh Hoàng nên hôm nay Mạnh Hoàng cần sang bên đó gấp. Tình hình cụ thể tôi sẽ thông báo với cô sau. Thật sự xin lỗi cô”.

Thiên Di bàng hoàng lùi về phía sau tới mức lưng nó va “rầm!” vào cánh cổng nhà họ Trần. Những giọt nước mắt của nó cứ tí tách... tí tách rơi xuống tờ giấy đang cầm trên tay. Thật ra chuyện này là như thế nào? Mạnh Hoàng có thể đi mà không nói với nó một lời nào sao? Còn... còn bệnh tình của Mạnh Hoàng nữa, đi gấp như vậy có phải đã rất nghiêm trọng rồi hay không? Thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt đang dần tái dại của Thiên Di, người phụ nữ kia vội vã hỏi địa chỉ và gọi taxi đưa nó về

nhà. Thiên Di như người mất hồn, cứ ngơ ngác làm theo tất cả trong vô thức. Cả khi chiếc xe đã về tới nhà, nó vẫn ngồi im lặng, chỉ có hai dòng nước mắt là không ngừng trào ra trong đau khổ và vỡ vụn. Chiếc máy bay kia có lẽ đã cất cánh từ lâu, đã mang người con trai mà nó yêu thương nhất cùng cả trái tim và tình cảm của nó tới một vùng đất xa xôi... Bao giờ? Phải đến bao giờ chiếc máy bay ấy mới trở lại?

22. Chương 22

Thiên Di ngồi co mình trong chiếc áo khoác len to sụ ngoài ban công, đôi mắt lặng lẽ nhìn xuống đường phố sáng đèn bên dưới. Mới đó mà mùa đông cùng những cơn gió lạnh thấu xương đã lại tới, Mạnh Hoàng đã rời Việt Nam được gần nửa năm. Trong suốt quãng thời gian đó, người bạn của Thiên Di không chỉ là nước mắt mà còn có cảm màn đêm. Bởi Thiên Di biết, khi màn đêm buông xuống thì ở đất nước bên kia bán cầu, bình minh mới bắt đầu xuất hiện. Thiên Di muốn Mạnh Hoàng có thể cảm nhận được tình cảm của nó dù là bất kì khoảng thời gian nào trong ngày. Mọi người đều nói Thiên Di ngốc, Thiên Di khờ nên mới chờ đợi một người trong khi không có bất kì thông tin nào về người đó, không biết khi nào người đó mới trở về. Nhưng Thiên Di chỉ mỉm cười khi nghe những lời ấy bởi nó chưa bao giờ ngừng hi vọng về một tương lai tốt đẹp với Mạnh Hoàng. Nó tin chắc rằng một ngày không xa nữa Mạnh Hoàng sẽ trở về bên nó, sẽ lại ôm chặt lấy nó mà nói rằng: “ Anh nhớ em”. Nghĩ đến đây, Thiên Di khẽ cầm chậu cây xương rồng hình trái tim bên cạnh lên và dịu dàng cất tiếng:

- Anh có biết tại sao em lại trồng xương rồng không? Đó là một loài cây tuy có vẻ ngoài khô cứng nhưng lại ẩn chứa sức sống vô cùng mãnh liệt. Và khi nó nở hoa thì những bông hoa mang một vẻ đẹp rất kì lạ, rất đặc biệt. Em hi vọng anh cũng như tình cảm của chúng ta sẽ giống như cây xương rồng này, luôn vươn lên mạnh mẽ dù ở bất kì hoàn cảnh nào. Hứa với em, ngày xương rồng nở hoa cũng là ngày anh trở về bên em, anh nhé? Em sẽ chờ... Nhất định, em sẽ chờ.

- Chán thật đấy! Trời lạnh làm tôi chẳng muốn bước chân ra khỏi nhà. – Hoa nằm dài trên giường của Thiên Di, vừa trùm chăn kín mặt vừa than thở.

- Có Nam Huy bên cạnh thì sợ gì lạnh nữa? Chỉ có tôi mới cảm thấy lạnh.

Nghe thấy giọng nói trầm buồn của Thiên Di, Hoa vội chui ra khỏi chăn và ngồi sát vào cô bạn.

- Đạo này bà có nhận được tin tức gì từ Mạnh Hoàng không?

Thiên Di mỉm cười lắc đầu:

- Ngoại trừ lá thư đầu tiên ấy thì chưa có bất kì thứ gì khác cả. Không email, không điện thoại, không lời nhắn,...

- Vậy... bà tính cứ mãi chờ đợi thế này sao? Nhìn thấy bà ngày ngày buồn bã, tôi cũng không vui chút nào. Hay bà...

- Hoa, bà hiểu tính tôi mà. – Thiên Di nhìn thẳng vào mắt Hoa.- Tôi sẽ kiên trì, tôi sẽ ở đây và chờ Mạnh Hoàng dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.

Hoa siết nhẹ tay Thiên Di. Không một cái gật đầu hay tiếng “ừ” nào cả nhưng Thiên Di hiểu, Hoa đã, đang, và sẽ vẫn bên cạnh ủng hộ mình. Đột nhiên chiếc điện thoại trên bàn đổ chuông, nhạc bài hát We were in love vang lên càng làm không khí trở nên lạnh lẽo và u ám. Thiên Di chậm rãi nhấc điện thoại.

- Alo?

- Thiên Di à, tôi là Minh Mĩ đây.

Thiên Di mở to mắt kinh ngạc. Là điện thoại của mẹ Mạnh Hoàng từ Mĩ! Nó run run trả lời:

- Dạ... Cháu nghe đây cô.

- Đưa Mạnh Hoàng sang Mĩ đã lâu mà tới bây giờ tôi mới có thể gọi điện cho cô, chắc thời gian qua cô cũng đã chịu nhiều vất vả rồi. Tôi biết đây sẽ là cú sốc lớn với cô nhưng... cô hãy bình tĩnh nghe tôi nói... Mạnh Hoàng... Mạnh Hoàng... nó mất rồi! Các bác sĩ đều đã cố gắng nhưng ca phẫu thuật không thành công, Mạnh Hoàng... nó....

Thiên Di nghe bà Minh Mĩ nói mà tai nó như ù đi, tất cả mọi thứ đột nhiên trở nên đảo điên và quay cuồng trước mắt nó. Một sức ép vô hình nào đó đè nặng lên lồng ngực khiến trái tim Thiên Di như nổ tung vì đau đớn. Sự đau đớn không thể che giấu bộc lộ ra cả bên ngoài. Đôi mắt hoảng loạn của Thiên Di đảo dáo nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm chút ánh sáng hiem hoi nào đó nhưng chỉ một màu đen tăm tối bao phủ lấy nó. Tất cả đều trở nên nhạt nhòa và biến dạng, Thiên Di buông rơi chiếc điện thoại rồi ngã lún ra đất, hai mắt nhắm nghiền.

- Thiên Di, Thiên Di! Bà sao vậy? Thiên Di! Tôi xin bà, bà đừng làm tôi sợ.

Hoa nhào tới đỡ lấy Thiên Di và ra sức lay gọi. Từ khóe mắt Thiên Di, một giọt nước mặn chát vừa mới rỉ ra.

- Mạnh Hoàng, anh đừng đi!- Thiên Di hét lớn rồi ngồi bật dậy, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi.

- Thiên Di, con tỉnh rồi hả?

Giọng nói êm dịu của mẹ ở bên cạnh kéo nó ra khỏi cơn ác mộng. Thiên Di nhìn xung quanh và nhận thấy mình đang nằm trong phòng, cả người mệt mỏi. Xung quanh là thuốc, là khăn... Cuối giường, mẹ của Thiên Di đang cẩn thận sắp xếp lại mọi thứ, khuôn mặt hiện rõ vẻ tiêu tụy và lo lắng.

- Mẹ, con đã mơ một giấc mơ rất khủng khiếp. Con mơ Mạnh Hoàng chết, Mạnh Hoàng bỏ con mà đi.

- Thiên Di....- Mẹ nó khẽ xoa đầu con gái, đôi mắt rơm rớm nước.- Không phải là mơ... con hôn mê đến hôm nay đã là ngày thứ ba. Còn Mạnh Hoàng... Mạnh Hoàng đi thật rồi!

Thiên Di như chết lặng. Không phải là mơ? Vậy cuộc điện thoại đó...?

- Không, không đúng. Mẹ đang nói dối con có phải không? Mẹ nói đi!- Thiên Di điên loạn gào lên trong nước mắt.- Mạnh Hoàng chưa chết, nhất định là chưa chết! Con biết rồi, ở đây có sự hiểu lầm nào đó. Con phải đi tìm Mạnh Hoàng!

Thiên Di nói rồi hất tung chiếc chăn và chạy ra cửa. Thấy vậy, mẹ nó vội vã chạy đến ôm chặt lấy nó, nước mắt lưng tròng:

- Thiên Di, con bình tĩnh lại đi! Con đừng làm mẹ đau lòng thêm nữa được không con?

- Mạnh Hoàng đã hứa với con là sẽ ở bên con, đã nói con đừng bỏ cuộc. Con đã chờ...

Mẹ cũng thấy mà, con đã chờ...phải không mẹ? Con có thể chờ mà sao Mạnh Hoàng không thể trở về bên con? Tại sao? Còn rất nhiều nơi chúng con muốn đến, rất nhiều việc chúng con muốn làm. Vả lại... vả lại con còn phải làm cô dâu của Mạnh Hoàng nữa. Thế nên Mạnh Hoàng không thể chết được! Không thể!

Thiên Di hét lớn và lại ngã xuống. Lần này không có lấy một giọt nước mắt nào trào ra. Là vì nước mắt đã cạn hết hay vì một trái tim đã vỡ vụn đóng băng thì không thể khóc?

Trời lạnh. Những cơn gió mùa đông bắc ủa đến cùng cơn mưa phùn lất phất càng làm thời tiết Hà Nội thêm khắc nghiệt. Mọi người ra đường đều khoác trên mình những chiếc áo to dày và ấm áp, ai ai cũng cầm cúi đi thật nhanh để mong thoát khỏi cái giá lạnh ngoài đường phố càng sớm càng tốt. Hoa không nằm ngoài số đó, nó nhét hai tay sâu vào bên trong túi áo, vừa đi vừa xuyt xoa. Vì đi nhanh nên thoát cái nó đã dừng chân trước cổng nhà Thiên Di. Sau khi được cô giúp việc dẫn vào, Hoa chậm rãi tiến lại phía phòng khách.

- Cháu chào cô.- Hoa cúi đầu khi thấy mẹ Thiên Di ngồi lặng lẽ trong phòng, ánh mắt không rời phía nhà bếp.

- Cháu đến rồi à? Ngồi đi.

Hoa mỉm cười ngồi xuống ghế rồi đặt chiếc túi xách sang bên cạnh.

- Tình hình Thiên Di thế nào rồi cô?

- Vẫn không có gì tiến triển, cũng đã mấy tuần trôi qua rồi. Các bác sĩ đều nói đây là một triệu chứng tâm lí, nó phải tự mình thoát khỏi những điều ấy thì mới có thể hồi phục được.

- Cô để cháu vào thăm Thiên Di được không?

Mẹ Thiên Di gạt đầu buồn bã. Hoa đứng lên và đi vào trong bếp. Vừa tới nơi, Hoa đã thấy Thiên Di đang lúi húi trộn bột mì để nướng bánh. Nướng bánh xong nó lại trộn bột mì...rồi lại nướng... Phát hiện ra có người đang quan sát mình, Thiên Di cười tươi và chạy lại phía Hoa.

- Sao tới giờ bà mới đến. Mau vào đây!- Thiên Di nói rồi kéo tay Hoa tới bên bàn ăn, nơi có đến hàng chục chiếc bánh đủ loại.- Bà nói Mạnh Hoàng thích ăn bánh nào nhất? Bánh quy, hay là bánh kem? Tôi không biết nên cứ làm tất cả, lát nữa mang đến cho Mạnh Hoàng.

- Thiên Di.- Hoa xót xa nhìn cô bạn.- Mạnh Hoàng đã chết rồi. Người chết thì không thể ăn bánh của bà nữa, bà hiểu không?

Thiên Di ngơ ngác nhìn Hoa, rồi lại ngơ ngác nhìn chỗ bánh như một đứa trẻ. Những chiếc bánh này đều rất ngon mà, sao Mạnh Hoàng có thể không ăn được chứ? Thiên Di lại nhoẻn miệng cười rồi tiến về chỗ lò nướng, đút khay bánh mới làm xong vào trong lò. Dường như không thể chịu đựng được cảnh này thêm một phút nào nữa, Hoa chạy lên phòng Thiên Di và lôi ra một đồng hồ đặc. Rồi nó lại chạy xuống bếp và ném tất cả những thứ ấy lên bàn.

- Thiên Di, bà nhìn đi! Đây là ảnh của Mạnh Hoàng. Nhưng Mạnh Hoàng đã chết rồi, ca phẫu thuật không thành công, cậu ấy đã chết thật rồi!

Thiên Di ngừng tay và từ từ cầm lấy tấm ảnh lên.

- Đúng rồi, là Mạnh Hoàng. Nhưng... Mạnh Hoàng không chết. Bà đừng nói linh tinh, Mạnh Hoàng không chết! Cậu ấy vẫn sống và sẽ nhanh trở về đây thôi.

- Bà đừng tự lừa gạt bản thân mình nữa!- Hoa bóp mạnh vai Thiên Di.- Bà và Mạnh Hoàng đã rất yêu nhau, hai người đã có những kỉ niệm đẹp với nhau nhưng đó chỉ là quá khứ! Bây giờ Mạnh Hoàng đã chết, bà phải sống cho hiện tại và tương lai, hiểu chưa? Bà nghĩ bà hành hạ bản thân mình thế này thì Mạnh Hoàng có thể sống lại ư? Bà làm vậy liệu Mạnh Hoàng có thể mỉm cười được không?

Thiên Di mở to mắt nhưng rồi đôi mắt ấy dần sụp lại, nó ngồi phịch xuống đất như một cái xác không hồn. Những tiếng nấc nghẹn ngào vang lên. Một tiếng... Hai tiếng... Cuối cùng vỡ tan thành những giọt nước mắt đầy đau đớn.

- Tương lai? Tôi còn có tương lai sao? Đúng rồi, tương lai của tôi chính là làm cô dâu của Mạnh Hoàng. Tôi muốn làm vợ của cậu ấy.

- Bà nói cái gì?- Hoa thốt lên kinh ngạc.

- Tôi muốn làm vợ của Mạnh Hoàng.- Thiên Di rành rọt nhắc lại từng tiếng.

- Bà điên sao? Mạnh Hoàng đã chết rồi.

- Mạnh Hoàng đã chết, nhưng ngoài Mạnh Hoàng tôi cũng không lấy ai cả. Tôi sẽ tổ chức đám cưới...

- Bà... thực sự muốn như vậy sao? Bà đã suy nghĩ kĩ chưa? Nhưng còn bố mẹ của bà?

- Tôi tin rồi họ cũng sẽ đồng ý.

Thiên Di chỉ nói như vậy rồi lẳng lặng bước ra ngoài. Bầu trời bên ngoài cũng giá lạnh y như tâm hồn của nó.

Thiên Di đứng soi mình trước gương, bên cạnh là ngổn ngang đủ mọi thứ để chuẩn bị cho lễ cưới ngày mai. Đúng vậy, ngày mai Thiên Di sẽ đến lễ đường, sẽ chính thức trở thành vợ của Mạnh Hoàng như lời mà cả hai đã hứa.

Buổi sáng, trời nắng đẹp. Giữa tiết trời mùa đông mà xuất hiện những ánh nắng ấm áp như vậy quả là hiếm hoi. Nhà thờ sáng đầu tuần trở nên vắng lặng, khách mời của đám cưới cũng chỉ ngồi đủ ở hai hàng ghế đầu. Ngoài bố mẹ Thiên Di ra là Hoa, Nam Huy, cô Kim giúp việc và một vài người bạn khác. Mỗi người đều mang trong mình một tâm trạng, một suy nghĩ khiến cho khuôn mặt họ mang đủ các loại biểu cảm vô cùng phong phú nhưng vẫn giữ được nét trang trọng trong ngày lễ vô cùng đặc biệt này. Đột nhiên tiếng nhạc quen thuộc vang lên, báo hiệu sự xuất hiện của nhân vật chính trong lễ cưới. Từ bên ngoài nhà thờ, cô dâu chậm chậm bước vào trong ánh nắng ban mai rực rỡ, bên cạnh không hề có chú rể. Thiên Di xinh đẹp như một nàng công chúa từ trong truyện cổ tích với khuôn mặt được trang điểm lộng lẫy và mái tóc búi cao sang trọng. Chỉ có điều, tất cả mọi người có mặt đều ồ lên khi trông thấy bộ váy cưới của cô dâu: một bộ váy được làm bằng ren với ống tay dài có họa tiết đơn giản nhưng lại trông vô cùng quý phái. Đặc biệt nhất là từ đầu đến cuối, chiếc váy chỉ có một màu đó là màu đen- màu của sự bí ẩn nhưng cũng là màu của tang tóc và đau thương. Ánh nắng mặt trời hòa vào với màu đen áo cưới tạo thành một thứ màu sắc huyền bí và huyền hoặc, khiến ai nhìn vào cũng không khỏi xúc động. Thiên Di từng bước tiến về phía cha xứ, khuôn mặt thản nhiên không biểu lộ một chút cảm xúc. Lời của vị linh mục gì đáng kính vang lên giữa nhà thờ: “Thiên Di, con có đồng ý lấy Mạnh Hoàng làm chồng của con và ở bên cạnh người ấy khi khỏe mạnh cũng như khi ốm đau, khi giàu sang cũng như khi nghèo khó không?” Thiên Di mỉm cười. Đó là điều mà nó luôn hi vọng nhưng chẳng bao giờ có thể trở thành hiện thực nữa. Ở bên dưới, mẹ của Thiên Di đã bắt đầu rơi nước mắt khi nhìn thấy con gái mình đứng trên lễ đường làm đám cưới mà không có lấy một chú rể. Thiên Di im lặng một lát rồi toan cất tiếng: “Con đồng ý” thì bỗng cánh cửa nhà thờ mở tung! Từ xa, một bóng người cao lớn bước nhanh về phía Thiên Di.

Trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngưng đọng...

Trong khoảnh khắc đó, Thiên Di như ngừng thở...

Và trong khoảnh khắc đó, bóng người kia đã ôm chầm lấy Thiên Di như thể mạng sống của họ đã được hồi sinh nhờ cái ôm này.

“Anh nhớ em”. Tiếng của Mạnh Hoàng vang lên bên tai Thiên Di nhẹ như gió, vòng tay ấm áp của Mạnh Hoàng siết chặt không rời. Thiên Di từng sờ bông rơi đóa hoa đang cầm trên tay. Tất cả mọi người xung quanh cũng đều ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang diễn ra!

- Anh...- Thiên Di thấy sống mũi mình cay cay.

Mạnh Hoàng càng siết chặt Thiên Di hơn.

- Anh thật sự rất nhớ em, nhớ đến phát điên lên rồi! Liệu em còn có thể chấp nhận anh, chấp nhận tình yêu của anh được chứ?

- Chuyện này là...?

- Mọi người có thể nghe tôi giải thích được không?

Bà Minh Mĩ cũng từ đầu bước vào và tiến lại gần Thiên Di.

- Chuyện này đều là do tôi. Việc Mạnh Hoàng cần thay tim gấp là có thật. Sau khi trải qua hai cuộc phẫu thuật ở bên Mĩ, sức khỏe của nó đã ổn định và tốt hơn rất nhiều. Nhưng tôi đã giấu nó và gọi điện cho Thiên Di, nói rằng cuộc phẫu thuật không thành công.- Nói đến đây, bà Minh Mĩ nắm lấy tay Thiên Di.- Cô muốn đây sẽ là thử thách cuối cùng của cô dành cho con, cô muốn biết tình yêu của con với Mạnh Hoàng có đủ lớn để vượt qua ranh giới giữa sự sống và cái chết được hay không. Bây giờ thì cô đã thực sự thấy được tình cảm của con rồi. Thiên Di, con có thể tha thứ cho cô và đón nhận thẳng con trai ngốc nghếch của cô được chứ?

Thiên Di không biết từ bao giờ mắt mình đã nhòe nước. Tất cả mọi thứ xảy ra đều giống như trong mơ làm cho nó không tin được chuyện này có thể xảy ra trong hiện thực. Nó ôm chầm lấy bà Minh Mĩ, không nói nên lời. Rồi Thiên Di lại quay sang, hai tay đánh liên tục vào lưng Mạnh Hoàng mà nức nở:

- Anh có biết em đã đau khổ thế nào không? Anh có biết trái tim em đã vỡ vụn ra khi biết anh không còn trên cõi đời này nữa không? Anh là kẻ nhẫn tâm! Tại sao, tại sao từ lúc đi anh không hề liên lạc với em?

Không cho em một thứ dù là nhỏ nhoi để em bám víu? Tại sao?

- Bởi vì anh muốn khi anh đứng trước mặt em, anh sẽ là một chàng trai thực sự khỏe mạnh, là một bờ vai thực sự vững chắc. Anh thà không liên lạc, không cho em hi vọng còn hơn để em hi vọng rồi lại thất vọng vì ngay cả khi nằm trong phòng phẫu thuật, anh cũng không hề biết mình có thể vượt qua và trở về bên em được hay không. Nhưng bây giờ anh đã ở đây và anh tuyệt đối không để em phải chịu đựng mọi thứ một mình nữa, anh tuyệt đối không buông tay em nữa.

- Anh nói dối! Trước đây anh cũng nói sẽ ở bên em, sẽ không rời xa em nhưng cuối cùng anh vẫn bỏ rơi em. Em không tin anh! Em không tin! Em không tin!

Thiên Di vừa nói xong thì cũng là lúc Mạnh Hoàng ghi chặt Thiên Di vào lòng và đặt lên môi nó một nụ hôn mãnh liệt. Đôi mi thâm đậm nước mắt của Thiên Di từ từ khép lại, nó ôm chặt lấy Mạnh Hoàng như để đáp lại tình cảm đang bùng cháy của người con trai mà nó yêu thương.

- Từ giờ chúng ta sẽ cùng nhau bù đắp hết những khoảng thời gian xa cách, những khoảng thời gian không có nhau, sẽ cùng nắm tay nhau đi tới cuối con đường. Và...Thiên Di, em đồng ý làm vợ của anh chứ?

Thiên Di khẽ gật đầu rồi ôm chầm lấy Mạnh Hoàng một cách hạnh phúc. Tất cả mọi người có mặt đều vui sướng vỗ tay chúc mừng ột cái kết đẹp và vô cùng có hậu. Tuy rằng đám cưới ngày hôm nay đã không diễn ra như dự định nhưng rồi sẽ có một đám cưới sau đó hạnh phúc hơn, long lầy hơn rất nhiều. Tất nhiên, đám cưới ấy sẽ có đầy đủ cả cô dâu chú rể và cô dâu sẽ là người xinh đẹp nhất, rạng rỡ nhất trong bộ váy trắng tinh khôi- bộ váy kết tinh từ sự tin tưởng, lòng kiên trì và niềm hi vọng, Nhưng trên hết vẫn là một tình yêu chân thành, bất diệt.

Ba năm sau.

- Ông xã, chắc là vợ chồng Hoa và Nam Huy đưa bé Tũn sang chơi đấy. Anh mau ra mở cửa đi.

- Em ra đi bà xã, anh đang bận.

- Em còn đang dở tay nấu cơm. Anh bận cái gì hả? Lại tính trốn việc đúng không?

- Anh bận cho con ăn thật mà.

Mạnh Hoàng vừa đưa bình sữa vào miệng cô con gái bé bỏng vừa thăm thì:

- Mẹ con đúng là dữ dằn nhất nhà, con nhỉ?

- E hèm, anh nói gì đấy hả?

Mạnh Hoàng giật mình quay lại phía sau thì đã thấy Thiên Di đứng giữa nhà, hai tay chống nạnh.

- Bây giờ anh hối hận vẫn còn kịp đấy.

Mạnh Hoàng mỉm cười kéo Thiên Di vào lòng và dịu dàng hôn lên môi nó:

- Điều duy nhất mà anh không bao giờ hối hận đó là lấy em làm vợ, gốc của anh.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-mac-vay-den>